

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TWISTED

King

TWISTED CITY QUEEN
BOOK II

RIA WILDE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Telif hakkı © 2021 Ria Wilde

Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgudur. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde herhangi bir biçimde iletilemez.

ISBN-13: 9798495845442

ASIN:B09C4YG78R

İçindekiler

Telif	
Hakkı	
Önsöz 1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	
10	
11	
12	
13	
14	
15	
16	
17	
18	
19	
20	
21	
22	
23	
24	
25	
26	
27	
28	
29	

[30](#)
[31](#)
[32](#)
[33](#)
[34](#)
[35](#)
[36](#)
[37](#)
[38](#)
[Epilog](#)

TWISTED *King*

TWISTED CITY DUET
BOOK II

RIA WILDE

Uyarı

Bu kitap karanlık bir mafya romantizmi olup, karanlık romantizm türünde sıkça rastlanan temalar içermektedir ve bazı okuyucular için tetikleyici unsurlar içerebilir. Bu unsurlar arasında ağır cinsel içerik, şiddet, işkence, küfürlü dil, tecavüz, kendine zarar verme ve intihar gibi konular yer almaktadır.

dil, tecavüz, kendine zarar verme ve intihar gibi bazı okuyucuları rahatsız edebilecek unsurlar içerebilir.

Bunlardan herhangi biri sizi rahatsız ediyorsa, bu kitap size uygun olmayabilir

kitap olmayabilir!

O benim karanlığımla sarılmış ay, ama aynı zamanda benim ışığım...

- R.H Sin

Önsöz

Marcus

Cesede bakıyorum, solgun teni kanla kırmızıya boyanmış, toz ve külle kararmış. Doktorlar yatağın etrafında koşuşturuyorlar, derisine iğneler batırıyor, boğazına tüpler takıyor, kanamayı durdurmak için bandajlar sarıyorlar, sonra ameliyata girip bu karışıklığı düzeltecekler.

Kızlarımın cansız bedenine, yavaş yavaş hayatın sızdığı saydam tenine bakarken hiçbir pişmanlık duymuyorum. Onun hayatta kalmasına ihtiyacım var, aramızdaki aile bağı yüzünden değil, onu umursamıyorum, *bu* benim kızım değil. Bir hain, bir yalancı, bir dolandırıcı. Benim soyadımı taşıyor olabilir ama bizi bağlayan tek şey bu.

Ama hala bir faydası var.

Kızım, ne kadar aşağılık olsa da, yine de bir güzellik.

Görünüü adamlarım arasında fısıldanıyor, hatta daha da ötesinde, bakır saçlı ve yeşil gözlü Valentine'in hikayelerini duydum ve onun ne kadar değerli olduğunu biliyorum. Bana neler kazandırabileceğini.

Alexander Silver, haklı olarak bana ait olan şeyi elinde tutabileceğini düşündü, ama işte buradayım, onun yanıldığını kanıtliyorum.

Muhtemelen şimdi küle ve kemiklere dönmüştür, hala binayı yiyip bitiren alevler tarafından yakılmış ve kül olmuştur, ısı kulübü bıçakla tereyağını keser gibi kolayca parçalamıştır. Onun için planladığım tüm şeyleri, onun değerli küçük Wren'i için planladığım şeyleri göremeyecek olması ne yazık.

O adamın, benim onun şehrini ele geçirmemi ve kız arkadaşını, kim bilir nereye, kim bilir kiminle gönderilmeden önce yok etmemi izlerken acı çekmesini görmek tatmin edici olurdu.

Ona ne olacağı umurumda değil, ama acı çekmesini

umuyorum. Tek umursadığım, onun getireceği kaynaklar.

Bu şehri tek başıma ele geçirebileceğimi düşünecek kadar naif değilim.

Daha önce, Silver'lardan Brookeshill'i ele geçirme planımda yardım etmesi için yanlış kişiyi seçmiştim, ama artık hatalarımdan ders aldım.

Silver'a hala sadık olanlar yok olacak, geri kalanlar benim saflarıma katılabilir ve bu şehrin benim yönetimim altında küllerinden yeniden doğuşunu izleyebilir.

Sendika yok olacak.

Silver adı yok olacak.

Ve sokaklardaki kan temizlendiğinde, fısıldayacakları isim benim adım olacak, eğilecekleri kişi ben olacağım ve rüyalarını süsleyecek yüz benim yüzüm olacak.

Doktorlar ve hemşireler, hak ettiğim yeri almama yardımcı olacak hayatı kurtarmak için mücadele ederken, ben odadan çıkıp cep telefonumu çıkarıyorum ve telefonumda sadece "Heart" olarak kayıtlı numarayı arıyorum. "Valentine," İngiliz aksanı kulaklığımdan boğuk bir sesle geliyor. "Zamanı geldi."

Yüzümün etrafında dönen duman gözlerimi yakıyor, ciğerlerim temiz hava için çığlık atıyor. Nefes aldıkça her nefes yanıyor, boğazım yanıyor, dilimde metalik bakır tadı var.

Ne kadar zayıf olduğumu hissedebiliyorum, uzuvlarım yorgunluktan ağırlaşmış, vücudum kırılmış ve morarmış. Çenemden, parmaklarımdan kan damlıyor, külle kaplı cildim üzerinde kırmızı yılanlar gibi kayıyor, avuçlarımda altındaki kir, moloz ve tozla karışıyor. Solumda ateş çılgınca çıtırdıyor, alevler dokundukları her şeyi yutuyor ve bana ulaşmaları sadece an meselesi. Sıcaklığın etimi yakıp kanımı kaynatmasını, kanım ve terimle ıslanmış giysilerimin cildime yapışmasını hissedebiliyorum.

Yerde kanlı, yanmış, parçalanmış cesetler yatıyor, gözleri disko ışıklarının kulüpte yeşil, kırmızı ve mavi renkte yanıp söndüğü tavana cansızca bakıyor. Yakınlarda sirenler çalıyor, kornalar çalıyor, insanlar konuşuyor ve çığlık atıyor.

Bacaklarım beni tutamayacak kadar zayıf olsa da kendimi yukarı itiyorum ve tekrar yere çakılıyorum, acının uzuvlarımı kaplamasıyla inliyorum, ama bir düşünce beni iterek tekrar tekrar deniyorum. Diğer her şeyi silen tek bir düşünce.

Wren'e
ulaşmak.
Wren.

Wren.

"Buradayım!" Ses boğuk olsa da, sanki yastığın arkasından konuşuluyormuş gibi, sesi tanıyorum. Kalkmaya çalışırken görüşüm bulanıklaşıyor, başım dönüyor ama sonra eller kollarımı kavriyor ve ayağa kaldırılıyor.

"Lex!" Ryker'ın sesi, kafa içindeki sisleri dağıtır, bir korna sesi gibi, sisleri keser ve sonunda net düşünebilirim. Yüzü gözlerimin önünde belirir, alnı kırışmış, kaşları çatılmış, beni incelerken, her yarayı tek tek inceler.

"Wren." Onun adı boğazımdan bir hırıltı gibi çıkıyor, sesim duman ve acıdan mahvolmuş, kimseye ve herkese aynı anda yöneltilmiş bir yalvarış. Benim küçük kuşum. *Benim tatlı küçük kuşum.*

"Biliyorum patron," diye devam ediyor Ryker, beni kapıya doğru sürükleyerek. Ayakları yerde yatan cesetlere çarpıyor, bir zamanlar en güzel kıyafetlerini giyen insanlar şimdi kanlar içinde ve ölü, bazıları artık bütün değil ve sadece belli belirsiz bir insan vücuduna benziyor, parçalanmış ve yırtılmış, uzuvları eksik, derilerini ve kaslarını yiyip bitiren yanıklar, altındaki organları ve kemikleri ortaya çıkarmış.

Ölüm. Çok fazla ölüm.

Göğsüm sıkışıyor, ciğerlerim sıkışıyor ve öksürüyorum, vücudum ciğerlerimi dolduran toksinlerden kurtulmaya çalışıyor. Dilimde, duman ve külle karışmış kanın bakır tadı var. Ölülerin ve yanan etin kokusu burnumu tırmalıyor ama midemi bulandıran bu değil, cildimde kalan onun kokusu, ellerimi kaplayan, benim kanımla karışmış onun kanı. Midemi bulandıran bu. O öldü.

Bunun için onu öldüreceğim.

Son yaptığım şey bu olsa bile Marcus Valentine'i öldüreceğim.

Bu şehirden daha önemli. Hayatımdan daha önemli. Burayı yerle bir edeceğim.

Her zaman bu şehri yöneten canavardan bahsederler, çocukları yataklarında kalmaları için korkutmak ve gençlerin geceleri sokaklarda dolaşmalarını engellemek için hayalet hikayeleri anlatırlar, ve eğer istedikleri canavar buysa, o zaman alacakları canavar da bu olacak.

Onları parça parça edeceğim, kanlarını derime bulaştıracam, onu bir pelerin gibi giyeceğim ve küçük kuşumu kollarımın arasına geri alana kadar durmayacağım.

Sonunda çıkışa ulaştığımızda, ilk kez temiz hava soluyorum ve her nefes alışımında kaldırımıma öksürüyorum. Sokak aydınlatılmış ve kırmızı ve mavi ışıklarla yıkanmış, itfaiye araçları ve polis arabaları yola saplanmış, sağlık görevlileri katliamdan kaçmayı başaranlara yardım ediyorlar

yangın söndürme ekipleri, binanın yarısını yakıp kül eden ve şimdi de iki yanındaki binalara sıçrayan şiddetli yangını söndürmeye çalışıyor. Burada bile, yanan deri ve saçların keskin kokusunu alıyorum. Gözlerim kaosu tarıyor, panik, acil durum müdahale ekiplerinin yüzlerini solutan korku, herkesi kurtaramayacaklarını ve yanan duvarların içinde hâlâ mahsur kalan insanların şiddetli alevler tarafından yakılacaklarını fark ettiklerinde gözlerindeki saf dehşet dikkatimi çekiyor.

Bu bir katliamdı. Yıkımdı.

Bir sağlık görevlisi bulunduğumuz yere koşar, bana bir bakış atar ve gözlerini büyütür, sonra kolumu tutar ve yolun ortasında bekleyen ambulansa doğru beni yönlendirmeye başlar, bu sırada benim dinlemediğim emirler yağdırır.

"Çekil üstümden," diye homurdandım, sesim kısılmıştı.

"Çok kan kaybediyorsun dostum," diyor adam, "Muayene olman lazım."

"Sana iki saniye veriyorum," diye uyarıyorum, "Sonra beynini dağıtırım."

Üzerimde hala silah olup olmadığını bile bilmiyordum, patlama beni yere sermişti ama olmasa bile bir tane bulur ve sözümü yerine getirirdim. Sağlık görevlisi beni çabucak, çok çabucak bırakır ve zayıflamış halimle sendelerim, neredeyse ayağım kayacakken bir polis arabasının yanına tutunurum.

"Muayene olmalısın patron," Ryker yanıma yaklaşır, benden çok daha iyi durumda görünür. Kanlı ve kirli ama sanki az önce havaya uçmamış gibi yürür. Bu piç kurusu çelik bir dev gibi yapılıdır.

"Wren'e gitmem lazım," diyorum ona, adamlarımın SUV'yi park ettiklerini bildiğim yer altı garajına doğru onun yanında topallayarak yürürken görüşüm bulanıklaşıyor. Ryker tartışmıyor, bunun yerine bana lanet olası kırık bir çocukmuşum gibi yardım ediyor ve nihayet arabaya vardığımızda beni yolcu koltuğuna itiyor.

Cep telefonumu cebimden çıkarıyorum, "Siktir!" diye bağıryorum, kanlı elimle gösterge paneline vuruyorum, telefon elimde parçalanıyor, ekranı kırılıyor, cam parçaları düşüp kucağıma geliyor.

Zaman yok. Marcus'un Wren'i nereye götürdüğünü kim bilir ve hemen harekete geçmezsem, ortaya çıkması haftalar sürebilir. Benim haftalarca vaktim yok. Wren'in de yok.

Bu iş şimdi bitecek.

Ve eğer onun tek bir saç teline bile zarar verirse, onun ölümünü uzun ve acı verici hale getireceğim. Merhamet olmayacak, onu canlı canlı derisini yüzeceğim ve kendi etini yedirteceğim.

Başım zonkluyor, göğsümde atan kalbimin sesini taklit eden düzenli bir güm, güm, güm sesi. Kontrol ettirmeliydim, şu anda hiçbir işe yaramıyorum ama Wren... Ona ihtiyacım var. Bir kral her zaman kraliçesini korur ve bu sefer başarısız olmuş olabilirim, ama bu lanet olası Tanrı intikamcıdır.

Komplekse dönüş yolu zorlu geçiyor, bilincim sürekli kayıp gidiyor ve Ryker kapıya olabildiğince yakın park ettiğinde, göz kapaklarım ağırlaşmış ve vücudum neredeyse pes etmiş durumda. Uyuşukluk parmaklarımdan ve ayak parmaklarımdan yayılmaya başlıyor, kan derimin üzerinde kırmızı bir nehir gibi akıyor ve altımdaki koltuğu lekeliyor.

"Lanet olsun, Lex," diye tısladı Ryker, beni yolcu koltuğundan çekerek. Hiçbir şey göremiyorum, önümdeki ev bulanıklaşıp netleşiyor, ayakkabılarımdan altındaki çakıllar çıtırdıyor ama sanki suyun altındaymışım gibi geliyor, bu şehri çevreleyen limanların karanlık sularında boğuluyorum, yüzeye çıkamıyorum. Bacaklarım beni zar zor taşıyor, uzuvlarım çok ağır ve halsiz. Ayaklarım zeminde sürtünüyor, merdivenleri yavaşça çıkıp binaya girerken çakıllara takılıp düşüyorum.

Ölemem. Henüz değil.

Wren.

Lanet olası Wren'e ulaş.

Ryker beni lobiden sürükleyerek götürdü, kanım yere damlıyordu, sonra beni hiç nazik davranmadan kanepeye attı.

Ne oldu lan!?

Güvendeydik.

Güvendeydik.

Wren'in vurulduğu anın hatırası beynime çarptığında irkiliyorum, kan, çok fazla kan, karnındaki delikten akıyor, elbisesine sızıyor, parmaklarından damlıyor. Ve sonra, kendi babasının yarattığı enkazın içinde yatan, bana bakan, gözleri yaşlarla dolu, parçalanmış ve kırılmış bedeni.

Bu boktan durum, bu lanet olası duygular, şu anda hayatımı emen yaralarımın daha hızlı beni öldürecek. Wren Valentine benim sonum oldu.

Ama aynı zamanda beni bu lanet koltuktan kaldıracak olan da oydu, çünkü bana ihtiyacı vardı.

Ben *onun* canavarıydım.

Onun iblisi.

Onun şeytanı.

Hoşuma gitse de gitmese de, onu öylece bırakmamın imkanı yoktu. Onu bulmak için bu şehri paramparça etmemek imkansızdı.

Ryker giysilerimi çekmeye başladı, yırtık ceketimin yakalarını tutup omuzlarımdan çıkarmaya çalıştı.

"Yavaş ol," diye homurdanıyorum, çünkü onun çılgınca hareketleri karnımdaki yaraları sarsıyor.

"Doktor geliyor," diye cevapladı, "O gelene kadar kanamayı durdurmam lazım."

"Onu geri alacağım," derim ona, üstüm çıplak kalınca, evin havası tenime serin gelir. Yaralarımdan sızan kan, hava ile temas eder etmez soğur, kırmızı damlalar buz gibi tenimde yuvarlanır. Ama bu sadece benim kanım değildi, bu onun kanıydı, ellerimde, yüzümde, vücudumda. Onundu.

İnsan hayatına hiç önem vermemişimdir, beni derinden etkileyen tek ölüm annemin ölümüdür, ama Wren'in bir daha gün ışığını göremeyeceği, bana sataşmayacağı veya benimle kavga etmeyeceği düşüncesi beni mahvediyor. Beni içten içe parçalıyor. Göğsümdeki organ artık benim ya da bu şehir için atmıyor, onun için atıyor. Onun dokunuşu, vücudu için atıyor ve onsuz bu organ işe yaramaz hale geliyor.

Bana beni sevdiğini söyledi.

Bunu hak etmedim, ondan değil.

Bunu hak etmedim, nokta.

Beni sevmek onu cehenneme mahkum ederdi.

Onu asla bırakmazdım, o bana aitti ve şimdi bana kalbini verdiğini biliyorum, onu geri almak için her şeyi yaparım, lanetlenmiş olsam da.

Bu şehir, o hayatıma girip tekmelerek ve bağırarak gelene kadar benim her şeyimdi. Bu şehir, o bunu benden çalana ve yerine kendini koyana kadar benim tek şeyimdi.

Bu benim kendi yaptığım bir şeydi.

Şu ana kadar olan tüm olaylar benim hatamdı.

Ama tanrılar bile hata yapar. Ve ben de öyleyim.

Lanet olası bir tanrı.

Ben kralım.

Ve bu kralın savaşıa girme zamanı geldi. Bu kralın kraliçesini yanındaki tahta oturtma zamanı geldi.
Geliyorum küçük kuş, birlikte düşmanlarımızı diz çöktüreceğiz.

"O lanet olası yılan," diye tıslıyorum.

"Sen söyledin," diye homurdanıyor Ryker, sigarasını içerek. O sigara içen biri değildir ama son birkaç gündür neredeyse her saniye ağzında bir sigara var.

Patlayıcıların patlamasından Griffin sorumluydu.

O orospu çocuğu bunun bedelini ödeyecekti. Kolayca aldatılmam ama o beni kandırdı. Wren'i gerçekten sevmiş miydi? Öyle olduğunu söyleyebilirdim ama şimdi onu izlerken, kulübün bir köşesinde, güvenli bir yerde saklanarak düğmeye basıp tüm binayı havaya uçurduğunu görüyorum. Patlama bölümler halinde gerçekleşti, önce kapı, çıkışı geçilmez hale getirdi, sonra bar, içki alan müşteriler bu sırada paramparça oldu ve sonra dans pistinin ortasında. Yangın çıktı ve kaos başladı, o ise bu katliamdan zarar görmeden sıyrıldı ve arka çıkıştan kaçarken geri kalanımız yanıp kül oldu.

Bu, ne kadar düştüğümü kanıtlıyor.

Kulübün görüntüleri yetkililere açık olmadığından, Valentine'in çalışanlarından birkaçını seçtim, ancak çekimlerin onlardan gelmediğini fark ettim. Bu tamamen farklı bir hikayeydi ve

yüzü kapüşon ve maskeyle gizlenmiş olsa da, bu adamın Sendika'ya ait olduğunu zaten biliyorum. Kirli işlerini yapmak için tutulan bir tetikçi.

"Onu bulun," dizüstü bilgisayarın kapağını ekranın çatladığını duyacak kadar sertçe kapattım, "Sabaha kadar onu o lanet ahıra getirin."

"Peki, patron."

Ryker işe koyulur ve beni kararlarımın baş başa bırakır. En azından birkaç gün daha sahada olma şansım yok, sınırlarımı biliyorum ve ne yazık ki ben de bir ölümlüyüm. Birkaç derin yara, kırık kaburgalar, hafif iç kanama, yanıklar ve beyin sarsıntısı geçirdim ama hala ayaktaım.

Kulüp yok oldu.

Saldırıda hayatını kaybeden yüz elli yedi cesetle birlikte yerle bir oldu. Adamlarımdan sadece yedisi öldü, geri kalanı masum insanlardı.

Bu hayatta kimse gerçekten masum değildi, ama bu savaşta masumdular.

Valentine'in benim de onlarla birlikte öldüğümü düşünmesini istiyorum. Kulüpteki cesetlerin çoğu o kadar kötü hasar görmüş ki, kimlikleri henüz açıklanmadı, bu da bana şimdilik gölgede kalmak için mükemmel bir fırsat verdi. Benim öldüğüm varsayıldığından, Valentine'in saklanmasına gerek kalmayacak.

Şu anda saklanıyor, ama benim öldüğümü düşünürse yakında ortaya çıkacaktır, sonuçta ben ortada olmazsam şehir onun için açık olacaktır. Birkaç gün ölü numarası yapmam gerekirse öyle olsun, bekleyeceğim ve o delikten çıkıncaya kadar izleyeceğim. Adamlarım sokaklarda, her kulüpte, barda, binada ve dükkanda, onun çirkin suratını gösterdiği anı bekliyorlar. Kafasının üzerinde bir saat tik tak ediyor ve sıfıra ulaşmasına çok az zaman kaldı. Bu olduğunda, onu cehenneme gönderecek olan benim yüzüm olacak. Cehenneme gönderecek olan benim yüzüm olacak.

Telefonumdan görüntüleri açıyorum, Valentine'ın Wren'i enkazdan kaldırışını izliyorum. O kadar kırılmış ki, benim küçük kuşum, kanatları ezilmiş. Omzunda cansız yatıyor, Valentine onu taşıırken göğsünde bir hareket bile göremiyorum, acil servis ekipleri gelmeden kapıdan kayboluyor.

Onları yaklaşık üç blok öteye kadar takip etmeyi başardım ama sonra izleri kayboldu.

Ama uzun sürmedi.

Valentine beni hafife aldı.

Hem de çok.

"Ahırda," Ryker birkaç saat sonra beni düşüncelerimden koparıyor. "Griffin'i yakaladık."

Çok uzun sürmedi.

Masadan kalkarken, hareketimle vücudumu saran acıyı görmezden gelerek dudaklarımın kenarında acımasız bir gülümseme belirdiğini hissettim. İçimde kör edici bir öfke, o kadar tehlikeli bir öfke vardı ki, Valentine adını ağzına alan tek bir kişi bile kalmayacaktı.

"Şoförü yakala," diyorum Ryker'a odadan çıkarken, beni ahıra götürecek arka kapıya doğru ilerlerken. Ryker istediğim şeyi alırken üç adam yanıma geliyor.

Dışarı çıktığımda gece havası nemli, sıcaklık üzerime baskı yapıyor, boğucu ve ağır. Çimlerin üzerinden ahıra doğru yürürken enseme ter damlaları belirliyor. Bizi burada aşılmaz bir karanlık çevreliyor, evden bu kadar uzakta tek ışık kaynağı ay ve yıldızlar.

Kapıyı iterek açıyorum, eski ahşap hareketle gıcırıyor, menteşeler itiraz ediyor. Bunu halletmem gerekecek, ayaklarım tozlu zeminde sürtünürken düşünmeden geçiyorum

Tozlu zeminde sürünü r ken, kum ve kir önümde küçük toz bulutları oluşturur.

Karşımda dört adam asılı duruyor.

Burada nezaket yok, bağlanacak sandalyeler yok, bunun yerine tavandaki kırıslara bağlanmışlar, kollar başlarının üzerinde birleştirilmiş, bileklerinden bağlanmışlar ve orada sallanıyorlar, sadece ayak parmaklarının uçları altlarındaki zemine değiyor.

Griffin ortada, yüzü kanlar içinde, şişmiş, morarmış ve giysileri kan lekeleriyle kaplı.

Bir gözü benimkine bakıyor, diğeri şişmiş ve kapalı, dudağını kıvrıyor, dişlerini bana gösteriyor. Diğer üçü, sarkık penisler gibi orada asılı duruyorlar. Elimdeki bıçağın ucunu işaret parmağıma bastırıyorum, cildime karşı bıçağın keskin kenarını döndürerek, bir damla kan yüzeye çıkıp parmağımdan aşağı akıncaya kadar. Kaslarım çılgılık atıp isyan etse de ağırlığımı dengede tutuyorum, zayıflık göstermiyorum. Düşmanın önünde olmaz.

"Bu kadar çabuk görüşeceğimizi düşünmemiştim, Griffin," derim sakın bir şekilde, cesetlerin hemen önüne yerleştirilmiş sandalyeye oturarak. Onları incelerim. Kesilmek için asılmış hayvanlar gibi görünürler, her biri bir şekilde kırılmıştır.

"Siktir git, Silver."

Dilimi dişlerime vurarak, "Beni bile kandırdın," diye devam ediyorum, "Bu kolay bir iş değil, bu yüzden seni tebrik ederim."

"Orada olmaması gerekiyordu," diye tıslar, "balkonda olması gerekiyordu!"

Kafamı sallarım, "Siz Valentine'ler hep hata yapıyorsunuz."

"Peki ya sen, Silver? Valentine'in onu ele geçirmesinin sebebi sensin!" Ani bir hareketle ayağa kalktım, öfkem kaynıyordu, "Hayır, Griffin, sen sorumlusun. Sen gidip kulübümü havaya uçurana kadar o benimle güvendeydi!"

"Onu seninle bırakacağımı gerçekten mi düşündün?" Griffin alaycı bir şekilde, "Sen lanet bir canavarsın ve o masum. Onun bu savaşta yeri yok."

"Senin onun tarafında olacağını düşünmüştüm, ama sen bunca zaman Valentine'in küçük kölesi oldun."

"Valentine'e sadakatim yok. Onu senden uzaklaştırmak için gerekli olanı yaptım."

"Ve bu pek işe yaramadı, değil mi?"

Griffin cevap vermez. Ne kadarını bildiğini merak ediyorum. O patlayıcıları patlatmadan birkaç dakika önce Sendika'nın onu vurdurduğunu biliyor muydu? O lanet düğmeye bastığında kanayan bedenini kollarımda tuttuğumu biliyor mu? Nerede olduğunu biliyor mu?

Yerime geri otururum, bacağımı dizime kadar kaldırıp ayak bileğimi dizime dayarım, tüm bu düşünceleri bastırır, içimde dalga dalga yükselen öfkeli duygularımı sakinleştiririm. Beyaz gömleğimin manşetlerini çeker, kollarını düzeltir ve sonra bileklerimdeki deri manşetleri çevirir, gümüş amblemlerin yukarı bakmasını sağlarım. Birinde tüy var, küçük kuşumu onurlandırmak için son eklenen, diğerinde ise kurt. Vahşi. Sadık. Ölümcül ve kurnaz. Uzun zamandır takmamıştım, eski bir Silver geleneği, ancak şu anda uygun bulmuyordum, ancak son zamanlarda fikrimi değiştirmiştım. Daha önce hiç yenilgiye uğramamıştık ve benden önceki tüm Silver'lar manşetlerini taç gibi takarlardı. Ben de farklı olmayacaktım.

Griffin tek sağlam gözüyle beni izliyor.

"Söyle bana Griffin," kollarımı indirip ellerimi karnımın üzerinde birleştirerek sandalyeye yaslandım. Fazla hareket ediyorum, dikişlerimi rahatsız ediyorum, eklemlerim seğiriyor, yuvarlanıyor ve zıplıyor, ağrı vücudumu sararken derimin altında ateşler yanıyor. "Yaptığın şeyi iyice gördün mü? Wren'i önemseydiğini iddia ediyorsun ama onun bulunduğu binayı havaya uçurdun."

"Siktir git Silver, ben onu senden daha çok önemsiyorum. Onu bu savaşa sen sürükledin, şimdi başına gelenler tamamen senin suçun."

"Haklısın," diye başımı sallıyorum, "Onu bu işe ben bulaştırdım, ama onu babasına teslim eden ben değildim. Valentine'in onun için planları var, bunlar ne?"

"Onun hala hayatta olduğunu varsayıyorsun."

Bu sözler kanımı dondurur, damarlarımın içinde donar ve kalbimin o kadar yavaşlamasına neden olur ki, bayılabileceğime gerçekten inanırım. O ölmedi. Ölmüş olamaz. Kulaklarımda bir uğultu başlar, o kadar şiddetlidir ki, her şeyi bastırır ve solgun, parçalanmış ve ölü bedeninin görüntüleri kafamın içinde parlar.

Benim küçük kuşum değil. Benim Wren'im değil.

Ama bunu hiç göstermiyorum. Yüzümde ya da vücudumda hiçbir duygu göstermiyorum, öne eğiliyorum, bacağımı yere indiriyorum, dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı elime koyuyorum, sıkılmış gibi davranıyorum.

"O hayatta değil mi, Griffin?"

Bu sözler dilimde asit gibi, ağızımda iğrenç bir tat bırakıyor. O ölmemişti. Valentine onu bir şey için kullanıyordu ve onun hayatta kalmasına ihtiyacı vardı. Onu benden uzaklaştırıp kendi pençelerine düşürmek için yapılan onca şeyden sonra, onu öldürmüş olması imkansız. Tabii silahla vurulup patlamadan sağ kurtulmamışsa. Panik göğsümü sıkıştırıyor. Hayatta kalmamış olması tamamen mümkün.

Burun delikleri genişledi.

Dişlerimi sıkarak ağızımdan şu sözler dökülür: "Söyle bana, hadi, Valentine onu nasıl bu kadar kötü bir hale getirdi ve cesedini bir yere attı? Bana durumu anlat. Bana onun artık sadece bir ceset olduğunu, bir yerlerde bir hendekte çürüyor olduğunu söyle."

Tek kelime etmez.

Yalan söyleyemez. Bu konuda söyleyemez ve sessizliği, söyleyebileceği herhangi bir kelimedenden daha yüksek sesli. Wren ölmedi.

Onun Wren'i, çarpık, boktan bir şekilde sevdiğine gerçekten inanıyorum. Onu benden uzaklaştırmak istedi, ama Sendika'nın önce harekete geçeceğini hesaba katmamıştı. Onun bu kadar zarar görerek babası için kolay bir av haline geleceğini hesaba katmamıştı.

Beni ve adamlarımı yok etmek istedi, böylece ona kendisi ulaşabilecekti, ama işler her zaman planladığımız gibi gitmez.

"Sessizliğin çok gürültülü," ayağa kalkıyorum, "ve şimdi senden bazı bilgiler almam gerekiyor." Bıçağın ucunu ona doğru sallıyorum, onu işaret etmek için kullanıyorum, "bunu kolaylaştırabiliriz, sadece konuşman gerekiyor."

"Bunun için senden nefret edecek," diye homurdandı.

"Öyle olabilir, ama sonunda beni affedecek. Nedenini bilmek ister misin, Griffin?"

Cevap vermez ama dişlerini sıkar, parmakları başının üzerinde seğirir.

"Çünkü onun kalbi benim, Griffin. O beni seçti. *Beni.*"

Ryker bana sürücüyü uzatırken, ben sol taraftaki yığından bir tahta vidası alıyorum. Griffin izliyor, tek sağlam gözü benim yönüme doğru kısılmış. Korkusunu saklamaya çalışıyor ama ben onu hissediyorum, bu işlerde uzmanım. Korkusu hissedilir derecede, hayalet bir yılan gibi havada kıvrılıyor, etrafımızı sarıyor, kalbimi adrenalinle çarptırıyor, kan damarlarımdan bir yük treni gibi akıyor.

Solundaki adam uyanık, ama bir fare kadar sessiz, yılanların yuvasına düştüğü için çok korkmuş durumda.

"Ee, Griffin, o nerede?" diye soruyorum, Ryker adamı rahatça indirirken, onu tavana bağlayan ipleri çözüyor, böylece adam sert bir gürültüyle yere düşüyor. Ryker'ın yüzü ifadesiz bir maske gibi, ağzı düz, duygusuz bir çizgi halinde ama gözlerinde karanlık ve intikam görüyorum. Onların acı çekmesini istiyor, bedel ödemelerini istiyor.

Adam, kirli zeminde savaştacak ya da hareket edecek durumda bile olmayacak kadar berbat durumda inliyor. Yerde sürüklenen bir bedenin sesi kulaklarımı dolduruyor ama bakmaya cesaret edemiyorum. Adamımın bedeni çelik bir masaya taşıyıp oraya bağladığını, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardığını izlerken, bakışlarımı Griffin'den ayırmıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Griffin, sorumu görmezden gelerek, gözlerini benden adamına çevirerek soruyor.

"Bence burada yerini unutuyorsun," diye onun adamının hazırlandığı yere doğru geri çekiliyorum. "Soruma cevap ver, *o nerede?*" "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim, senden uzak olmak her şeyden iyidir." "Valentine olsa bile mi?"

"O daha az kötü olanı."

"Bu hayatta, Griffin, daha az kötü olanı seçmek her zaman akıllıca bir seçim değildir."

Ahşap vidayı adamın topuğuna hizalayıp, ucu derisine o kadar sert bastırıyorum ki, yüzeye bir damla kan çıkıyor. "Sana bir şans daha vereceğim," diyorum, "Bir şans daha Griffin, çok fazla şans vermiyorum, kendini şanslı say."

"Siktir git, Silver!"

Ama gözleri dehşetle açılmış, sesi deprem gibi vücudunu sarsan korkuyla titriyor. Bu intikamımın sadece başlangıcı. Bana ve Wren'e ihanet edenlere yapacağım şeylerin sadece başlangıcı.

"Senin adamlarının her birini tek tek halledeceğim Griffin, sana ulaşana kadar, istediğim cevapları alana kadar." Sürücünün kafasını vidaya hizalayıp tetiğe bastırırken söz veriyorum. Ses başlangıçta kulakları sağır ediyor ama sonra masadaki adamın çılgılığı onu bastırıyor. Acısı duvarlardan yankılanıyor, yüksek, acı verici, çarpık. Vida derisini kesiyor, kas ve kıkırdakları delip geçerken kan sızıyor, kemiğe çarparak titriyor. Adam, vidayı sonuna kadar sokmadan çok önce bayılıyor.

"Sen hastasın!" diye bağırır Griffin, korkusu havayı kirleten bir koku gibidir. Keskin bir nefes alırım.

Yüzümdeki deri kanla kaplıdır, yüzüme sürdüğüm savaş boyası gibi. Griffin'e dönerim ve ağız köşelerim kötü bir gülümsemeyle yukarı doğru çekilir. Şüphesiz çılgın, tam bir psikopat gibi görünüyorum ve daha önce benden korkmamışlarsa, şimdi korkacaklardır. "Bana onun nerede olduğunu söyle Griffin."

"Siktir git!" diye bağırır.

İç çekerek Ryker'a adamı uyandırması için işaret ediyorum. Birkaç dakika sürüyor, ama sonunda kendine geliyor, acıdan gözyaşları morarmış yüzünden akıyor, kirli yüzünde temiz izler bırakıyor.

"Griff, dostum," diye yalvarır, sesi kırık, "Söyle ona, lütfen."

İkinci vidayı yerleştiririm, adamın uzuvları seğirir, kaçmaya çalışır ama bilmiyorlar mı? Benden kaçış yok.

"Evet Griff, söyle bana," diye alay ediyorum.

"Bilmiyorum!" diye çılgınca bağırır.

Ben iç çekiyorum, şoför elimde sallanıyor, "Bu yanlış cevap."

Vida ilk seferinde olduğu gibi kanlı, gürültülü ve şiddetli bir şekilde girer. Ellerim bu adamın kanıyla kaplıdır, işkence çılgınlıkları kulaklarımda müzik gibi çınlamaktadır.

Ayaklarımdan zıplıyorum, "Bu seni canlı hissettirmiyor mu, Griffin?" Kahkaham ahırda yankılanıyor, "Bu seni güçlü hissettirmiyor mu? Buradaki tüm anahtarlar sende, Griffin, bunu durdurabilirsin."

Griffin öfkeyle bağlarına vuruyor, vücudu sallanıyor. Elleri kan akışının kesilmesi nedeniyle çoktan morarmış, vücudundaki yaralar pıhtılaşmış ve kan kuruyarak pas rengine benziyor.

"Sen lanet bir psikopatsın."

"Muhtemelen haklısın," diye iç çekerek başımı sallıyorum, biraz dönüp Ryker'ın adamı masadan çözüp kanayan kıcını iplere sürükleyip onu birinci sınıf bir et parçası gibi asmaya başladığını izliyorum. Ayaklarındaki yaralardan kan damlıyor, derisi kararmış. Bu çok acıtıyor olmalı, değil mi?

"Ama hala konuşmadığını duyuyorum, gerçekten, burada kötü adam kim?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum, Silver!" diye bağırır,

"Bilmiyorum!" "Neden yalan söylediğini düşünüyorum, pislik?"

"Yalan söylemiyorum!" diye yalvarır, "Onu bulduğumu biliyordum ama ona söylemedim, kulüp bir sınavdı, tamam mı? Onun saflarına geri dönmek için. Yapmasaydım, beni öldürürdü."

"Onun seni öldürmesine izin vermeliydin."

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Sürekli yer değiştiriyor, bildiğim son yeri şehir merkezinde, bir apartman bloğuydu ama altında, hiçbir haritada kayıtlı olmayan bir apartman vardı."

"Adresi?"

O bir adres sayar, Ryker da onu yazar. "Bu iyi Griffin," derim ona.

"Beni öldüreceksin, değil mi?"

"Öldüreceğim, Griffin."

Başını eğerek, "Onu asla bulamayacaksın, Valentine akıllıdır" der.

"Siz piçler beni hafife aldınız," diye ona yaklaşır, kemerime takılı kılıftan bıçağı çıkarırım, "Her biriniz."

Benim şehrim'e geldiniz, kazanma şansınız olmayan bir savaş başlattınız ve benden ne yapmamı beklediniz, pes etmemi mi? Siz benim şehrimi ve kızımı alırken, hepinizin beni sikmesine izin vermemi mi?"

Ryker'a başımı sallarım, o da iplere asılı diğer adamları çabucak işini bitirir. Onlar bana bir faydaları yok, hiyerarşide alt sıralardalar, benim işime yarayacak hiçbir bilgiye sahip değiller. Griffin, her birinin altına tek kurşunla hızlı ve kolayca öldürüldüğünü izlerken gözleri büyür. Benim yüzüm ise ifadesiz kalır. Hayat almak, nefes almak kadar kolaydır benim için.

Bu hayata çılgınlarla, kanlı ve travmatik bir şekilde giriyoruz ve aynı şekilde çıkmamız da uygun.

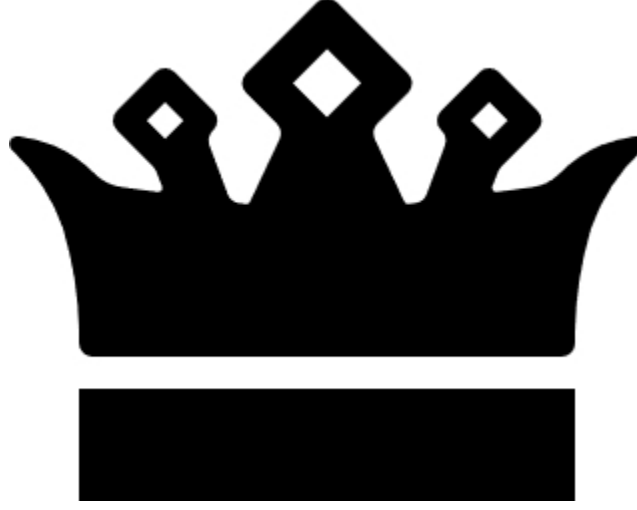
"Şimdi canavarı çağırdın Griffin, cevap vermesine şaşırma."

Ona doğru yaklaşıyorum, başımı biraz eğerek yüzüne doğrudan bakabiliyorum. Bıçağı kaldırıp boynuna dayadığımda gözlerinde korku beliriyor. Bir dakika bile kaybetmiyorum, bıçağım boğazını keserken, derisini, dokusunu ve kaslarını keserken, nefes borusu bana esneyen bir çene gibi açılırken, söyleyecek başka söz kalmıyor. Kesiğin içinden kan fışkırır, açık yaradan aşağıya doğru akarak beyaz gömleğini kırmızıya boyar. Kan kaybından ölürken çıkardığı boğuk sesler ve boğuk çılgınlıklar sadece birkaç saniye sürer, ciğerlerine asla ulaşamayacak havayı içine çeker, sonra başı öne düşer, vücudu gevşer ve sonunda hayatı bedeninden akar gider.

"Temizleyin," ahırın etrafına dağınık bir şekilde duran adamlara söylüyorum, "bunun," Griffin'i işaret ediyorum, "halka açık bir yerde olmasını sağlayın. Valentine'in yaptıklarını görmesini istiyorum."

Onlar işe koyulurken, ben bir bez alıp parmaklarımdaki kanı silerim, bileklerimdeki iki bilezik birbirine çarparak neredeyse melodik bir tınlama sesi çıkarır. Ölüm havayı kaplar, kan ve ter kokusu ağırdır. Ryker, ahırdan çıkıp eve doğru yürürken yanıma gelir.

"On dakika," diyorum Ryker'a, "sonra bu adrese gideceğiz."

Cildimdeki kan temizlendi ve giysilerim yenilendi, SUV'den inerken vücudum ağrıyla kasıldığında yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum. İyileşecek zaman yok, küçük kuşum dışarıda beni beklerken tesiste somurtacak zaman yok.

Önümdeki apartman binası diğerlerinden farksız, yüksek bir bina ama temiz ve zevkli, dışarıda serseriler ya da sefil insanlar yok. Birden altmış beşe kadar numaralandırılmış dairelerin bulunduğu büyük cam kapıların dışında bir güvenlik çağrı düğmesi var ama aradığım şey bu değil. Yeraltı dairesinin düğmesi yok ama bu pek de şaşırtıcı değil ve yaptığım araştırmaya göre, bu bina şehirdeki bir emlak ajansına ait, benim maaş bordromda olmayan bir ajansa.

Kendi kendime gülüyorum, küstah herif. Görünüşü sıradan, bakınca altında gizli bir daire olduğunu asla anlayamazsınız, bu yüzden girişe gitmek yerine binayı dolaşıyoruz, adamlarım peşimden geliyor ve yangın merdivenini buluyoruz. Kilitli ama o lanet şeyi geçmek kolay ve sonra merdiven boşluğuna giriyoruz. Sol tarafta üst kattaki dairelere çıkan bir merdiven var, sağ tarafta ise malzeme dolabı.

Bina etrafımızda sessiz ama sert zeminde botlarımızın sesleri merdiven boşluğunda yankılanıyor. Ryker dolap kapısının kilidini vurur

ve üç adam karanlığa doğru koşar.

"Temiz!" diye bağıyor biri ve biz de onu takip ediyoruz, başka bir merdivenle aşağı inip başka bir kapıya varıyoruz, ancak bu kapı kilitli değil.

İçerideki daire çok büyük, tek katta on yatak odalı bir malikane. Duvarlardan zenginlik ve para damlıyor, tavandan kristal avizeler sarkıyor ve duvarlarda çoğu insanın kullandığı arabalardan daha değerli sanat eserleri asılı. Evi taradım, içinde kimse yoktu ama Valentine arkasında bir sürü pislik bırakmıştı.

Konumunun bize verildiğini öğrenmiş ve kaçmış olmalı. Anlıyor. Onu geri almak için her şeyi yapacağım.

"Arayın," diyorum adamlara, "Her şeyi boşaltın. Onu bulmak istiyorum!"

Onlar oyalanmadan odaları aramak için dağıldılar, Ryker ve ben ise ofis odasına yöneldik.

Arka duvarda kocaman bir meşe masa duruyor ve yeraltında olduğu için pencere yok, bu yüzden duvara birkaç santim aralıklarla ışıklar takarak bunu telafi etmiş. Bir tarafta büyük bir dolap var, raflarında yıllanmış viski ve brendi şişeleri duruyor. Masada, kehribar rengi bir sıvıyla yarısı dolu bir bardak ve küllükte yarısı içilmiş bir puro var, ancak dizüstü bilgisayar ya da telefon yok, sadece masanın ortasında bir not var. Sanırım o zaman benim ölmediğimi biliyordu.

Gümüüş.

Vazgeç. Wren bende.

Şehri bana ver, onu geri alabilirsin.

Eğer yapmazsan, sana garanti ederim ki onun geleceği hiç de hoş olmayacak.

Bugün Pazartesi, teslim olmak için Cuma gününe kadar vaktin var.

Akıllıca karar

verin. M

Valentine.

Hiç böyle bir acı hissetmemiştim.

Bütün vücudum acı içinde yanıyor, saf, süzülmemiş bir acı, kan dolaşımda ormanı yakan bir yangın gibi yayılıyor. Ellerim yanlarımdaki deri bağlarla bağlanmış, ayak bileklerim de yatak ucunda aynı durumda. Solumda koluma bir serum takılı ve bir makine çılgın kalp atışlarımın hızına uyumlu bir şekilde bip sesi çıkarıyor. Bu odada olmasaydım, hastanede olduğumu düşünebilirdim, ama hastaneler böyle görünmez.

Saten perdeler ya da duvarlarda asılı milyon dolarlık sanat eserleri yok, hastanelerde kristal avizeler ya da kürk halılar olmaz. Solumdaki pencereden bir avlu görünüyor, bakımlı bir çim ve havaya berrak su fışkıran taş bir çeşme görüyorum. Gökyüzü bulutsuz, masmavi.

Odanın kapısı birden açılıyor ve mavi hastane önlüğü giymiş bir kadın yanıma koşarak, yanımda çılgınca bipleyen makineyi susturuyor. Damar yolunu kontrol ediyor, yatağın ucuna tutturulmuş bir klipboardu alıyor ve sonra tezgahın ucundaki bir kutudan bazı aletler çıkarıyor.

"Neredeyim?" diye soruyorum, sesim kullanmadığım için kısık ve boğuk çıkıyor.

Konuşmak bile acı veriyor. Her şey acıtıyor.

Gözleri bana kaydı, ama hiçbir şey söylemedi, koluma tansiyon manşetini taktı ve parmağıma bir şey takarak elindeki cihazdaki bir düğmeye bastı.

"Sana soruyorum!" diye bağırdım, "Neredeyim ben!?"

"Lütfen," diye fısıldıyor, "Seninle konuşmamam gerekiyor."

"Kim söyledi bunu?" diye soruyorum.

Kafasını sallar.

Fazla bir şey hatırlamıyorum.

Lex ve ben dans ediyorduk, sonra daha özel bir yere, ofise geçtik.

Özgür, arzu edilen, tahrik olmuş hissettim ve sonra acı...

Karın bölgemden geçip bağırsaklarımı yırttı ve sonra kan. Çok fazla kan. Sıcak sıvının parmaklarımdan sızıp, parmaklarımdan etrafına dolanıp giysilerimi ıslattığını hala hatırlıyorum.

Lex oradaydı. Çılgına dönmüştü.

Sakin canavar sonunda sarsılmıştı.

Korkmuş görünüyordu.

Bana bakışını hatırladıkça şok içinde nefesimi tuttum, gözlerindeki karanlık, ruhsuz bakış gitmiş, yerine nefesimi kesen çok güçlü bir korku gelmişti. Benim için korkmuştu.

Ondan sonra ne olduğunu hatırlamıyorum. Yüksek bir patlama sesi, aslında bir gürültü duyuldu ama ne olmuştu?

"Neredeyim ben? Lex nerede?"

"Lütfen," diye yalvarır hemşire, gözleri korkuyla büyümüş.

"Gidebilirsiniz," diye boğuk bir ses kapıdan geliyor. Gözlerim yeni gelen kişiye çevriliyor.

"Kimsin sen!?" diye bağırdım.

Adam, gece yarısı rengine, şık bir Armani takım elbise giymiş olarak odaya girer. Koyu saçlarında gümüş rengi çizgiler vardır ama yaşını ele veren yüzüdür. Elli yaşlarının sonlarında ama derin kırışıklıklar yüzünü buruşturduğu için çok daha yaşlı görünür. Gözleri benimkilerle aynı renktedir, altın rengi benekli zümrüt yeşili ve sakalı tıraşlıdır.

Onun kim olduğunu zaten biliyorum, o yüzünde, gözlerinde, burnunun şeklinde kendimi görüyorum, ama onun bunu onaylamasını istiyorum.

Lex bir canavardır. Bunu hep biliyordum, karanlığı etrafında dönen bir şeydir, onun aurası, gölgesidir. O korkunç bir yaratıktır ama bu adam, bunun ötesindedir.

Orada hiçbir şey yok. Ruh yok. Kalp yok. Duygu yok. Sadece bir canavarın yaşadığı bir kabuk, ama bu canavar evcilleştirilemez ve mantıkla ikna edilemez.

Bana, İtalyan loafer'ının altındaki kir gibi, bir leke, hiçbir şey, değersiz bir şey gibi bakıyor.

Lex gibi bir adamdan korkmamak aptallık olur, ama böyle bir adamdan korkmamak ölümcül olabilir. Lex tereddüt edebilir, ama bu adam etmez.

Bu, özellikle kötü görüldüğü için değil, ölü bakışlarının sizi delip geçtiği için. Sanki ruhumu emiyor, yaşam gücümle besleniyor gibi hissediyorum.

"Ah, kızım," duygusu soğuk, hiç sevgiyle söylenmemiş, "Seni çok uzun süre uzak tuttum."

Burun deliklerim genişliyor ve vücudumu saran acıya rağmen beni yerinde tutan bağlara karşı mücadele ediyorum. Hemşire odadan kaçıyor, onu suçlayamıyorum bile. Savaş ya da kaç tepkim devreye girdi ve ben her zaman bir savaşçı oldum ama şu anda bu adamdan olabildiğince uzağa ve hızlıca kaçmak istiyorum.

Babam.

Marcus Valentine.

Yavaşça, rahatça yaklaşıyor, elleri takım elbisesinin pantolonunun ceplerine gömülü, saati odanın ışığında parıltıyor. Yatağımın başında duruyor ve dosyayı alıp inceliyor.

Dişlerinin arasından ısıklık çalarak, "Görünüşe göre epey dayak yemişsin," diyor. "Seni öldürecek," dişlerimin arasından tıslıyorum.

Alçak gülüşü duvarlardan yankılanır.

"Önce beni bulması lazım, ama merak etme kızım," diye öne uzanır ve ben yüzümü çekmeme rağmen eli saçlarıma dokunur, saçlarımı yüzümden çekip parmağına dolayarak, donuk ve cansız bukleleri sarar. "Burada neyin risk altında olduğunu anladığından emin oldum."

"Ne yaptın?"

"Tabii ki, reddedemeyeceği bir teklifte bulundum."

Onun ruhsuz gözlerine bakarak ne demek istediğini, ne söylediğini anlamaya çalışıyorum ama orada hiçbir şey yok. Yüzü taştan yapılmış gibi.

"Ne teklif?" diye soruyorum.

Yüksek sesle tsk tsk diye ses çıkararak başını salladı, "Seni ilgilendiren bir şey değil, artık önemi bile yok."

"O zaman neden söylemiyorsun?"

Başını eğiyor, parmağıyla yüzümün ağrıyan ve morarmış tarafını okşuyor, parmağının derisi yanağımdaki kabarık ve kuru deriye takılıyor.

"Sen gerçekten çok güzelsin, Wren," diyor dalgın bir şekilde, sonra çenemi tutup başımı yana çeviriyor, parmakları etime o kadar sertçe batıyor ki yanaklarım dişlerime değiyor. Dilimde kan tadı hissediyorum. "Yanlış tarafı seçtin, biliyor musun?"

"Herhangi bir taraf senin tarafından daha iyidir," yüzümdeki acımasız tutuşa rağmen dişimi sıkarak söylemeyi başardım.

Parmakları daha da sertçe ısıyor ve ben düşünmeden, tepki vermeden, elini çekip yüzüme vuruyor, yanak kemiğimde acı hissediyorum.

Orospu çocuğu.

"Şanslısın," diyorum, acıyı, şoku gömüyorum, derin çürümüş korku beni derinden sarsıyor, kalbimi esir alıyor ve vücudumdaki acı bana çılgılık attırmak istiyor, ama ona hiçbir şey vermiyorum. "Yapabilseydim seni öldürürdüm." Yüzüme yaklaşıp, burnu burnuma sertçe bastırır, o kadar yakındır ki yüzü bulanıklaşır ve tek bir özelliğini bile ayırt edemem. Nefesi viski ve sigara kokar, o kadar keskin bir koku ki midemi bulandırır.

"Hepiniz düşeceksiniz. Bir hata yaptın kızım ve artık lanet olası bir Valentine olduğunu hatırlamanın zamanı geldi."

Benden uzaklaşıyor, odadan fırlayarak çıkıyor. "Onu hazırlayın," dediğini duyuyorum.

"O çok zayıf," diye titrek bir kadın sesi cevap verir, "İyileşmesi gerekiyor."

"Sanki umurumda mı sanki!?" Marcus bağırır, "*Onu hazırlayın.*"

Birkaç dakika sonra biri odaya girer. Kulakları sağır eden bir sessizlikten sonra, önceki hemşire başı eğik, omuzları çökmüş bir şekilde odaya koşar. Yavaşça, tek tek makineleri sökmeye başlar, sonra diğer tarafa geçer ve parmaklarına lateks eldivenler giyer.

"Neler oluyor?" diye soruyorum, bana cevap vermesini umarak.

Donuk gözleri benimkilere kayar, duyguyla parıldayarak,

"Üzgünüm." "Ne yapacak?"

"Bilmiyorum," diye cevaplar, "Fırsatın olursa kaçmalısın, tamam mı? Kaç, Wren, olabildiğince hızlı."

Ben koşucu değilim. Kötü ruhlarımdan ya da düşmanlarımdan saklanmam ama ondan yayılan korku, bildiğim her şeyi sorgulamama neden oluyor. Marcus odaya girdiğinde bunu hissettim

Marcus odaya girdiğinde hissettim, bu adam sadece tehlikeli değildi, çok daha fazlasıydı. Kabul etmek istemedim ama fırsatım olsaydı muhtemelen kaçardım. Sınırlarımı biliyordum ve Marcus Valentine ile tek başıma savaşmak benim yapabileceğim bir şey değildi.

Hemşire kolumdan serum iğnesini çıkarırken bir acı hissettim, sonra küçük deliğin üzerine pamuklu bir ped bastırarak kanamayı durdurdu.

"Bana ne olduğunu söyleyebilir misin?"

"Beyin sarsıntısı," diye iç geçirdi, "karın bölgesine kurşun yarası, kurşunu çıkardık ve organlarınıza zarar vermemiş, bu iyi bir şey, ama çok kan kaybettiniz. Bileğinizde kırık, birkaç yırtık, morluklar ve şişlik var."

Kahretsin.

Kendimi zayıf hissettim. Acı hissettim. Ama bu yaralar, öylece kalkıp uzaklaşabileceğim türden değildi. Savaşacak durumda değildim. Tartışacak durumda da değildim.

Ve biliyordum, *biliyordum ki* Valentine benim için çok daha kötü şeyler planlamıştı.

Havada şiddet kokusu vardı ve hepsi benim içindi.
benim içindi.

Valentine'in adamı beni odadan sürükleyerek çıkarır, hala hastane önlüğü giymişimdir ve hareketlerimle uzuvlarımın itiraz ettiğini hissedebiliyorum. Karnım ağrıyor ve çekiyor, dikişler çok fazla hareket ediyor, yaranın yeniden açılmaya başladığını hissedebiliyorum, kanımın sıcaklığı önlüğün önünden sızıyor.

"Dur," diye yalvarıyorum, ama durmuyor, aksine kolumu daha da sıkı tutuyor, adımları hızlanıyor, ayaklarım halı üzerinde sürünerek ilerliyor. Çıplak ayaklarım yanıyor ve vücudumu saran acı, görüş alanımın kenarlarını karartıyor, kalın bir sis yanlardan içeri giriyor.

Sonsuz gibi gelen bir süre boyunca, bitmek bilmeyen koridorlarda ve lüks odaların önünden geçerek yürüdük, ta ki bir kapıya ulaşp beni dik beton merdivenlerden aşağı itene kadar. Merdiven basamakları ayaklarımın altında buz gibi, kum ve keskin çakıllar derimi acıtıyor. Aşağı indiğimizde, önümdeki koridor iki kişinin yan yana sığabileceği kadar geniş, ılık loş ve neredeyse bulanık. O beni sertçe çevirip küçük bir odaya ittiğinde durduk.

Kapı arkamda çarpıyor, ses duvarlardan yankılanıyor. Küçük küp şeklindeki odanın ortasında metal çerçeveli tek kişilik bir yatak var, üstünde eski kirli bir yatak örtüsü ve altında katlanmış ince bir çarşaf var. Yastık yok.

Işık, eskiden daha iyi günler görmüş bir telden sarkarak başımın üzerinde vızıldıyor. Duvarlarda yoğuşma var, beton duvarlara yapışmış küçük su damlacıkları ve küf ve çürüme kokusu var, ölüm kokusu duvarlara kalıcı olarak kazınmış. Zeminde koyu lekeler var ve rengi, neyin döküldüğünü ele veriyor.

Kan.

Çok fazla kan. Kapıdan kadınların inlemeleri, yardım çığlıkları, çığlıklar ve hıçkırıklar geliyor. Burada daha fazla kadın var, beni buraya sürüklediğinde iyi bakamadım, acıdan bayılmamaya odaklanmıştım ama şimdi yalnızım ve onları duyuyorum. Hepsini duyuyorum.

Burası ne lan? Boğazımda safra gibi yükselen paniği ve korkuyu yutuyorum ve odayı bir kez daha tarıyorum.

Çürümüş yatak dışında burada pek bir şey yok. Eskiden beyaz olan ama şimdi kahverengi ve sarı lekelerle kaplı bir lavabo var, musluk sürekli su damlatıyor. Burada pencere yok ama bunu zaten anlamıştım. Yeraltındaydık, çok yeraltındaydık ve geldiğimiz o tek kapıdan başka çıkış yoktu.

Elimi karnıma bastırıp kırmızı lekelerle bakıyorum. Kapıyı kapatıp, elbiseyi kaldırıp kontrol ediyorum. Dikişlerin üzerinde kalın bir yara bandı var ama kan bandın içinden sızıp elbiseye bulaşmış. Kenarlarını dikkatlice soyuyorum, yapışkan kenarların etrafındaki morarmış cildi çekince tıslıyorum. Yara temiz ama kanıyor, çok fazla değil ama dikişlerin açıldığını görebiliyorum. Kurşunun beni delip geçtiği bölgenin çevresi mor, siyah ve sarı, vücudumun geri kalanıyla aynı renkte. Görünür olan vücudumun birçok yerinde morluklar ve çizikler var ama görünmeyen kısımların da aynı durumda olduğundan şüphem yok, çünkü ağrılarımdan bunu anlayabiliyorum.

Gazlı bezi nazikçe bastırarak yatağa doğru ağır adımlarla yürüdüm, dişlerimi sıkarak kendimi karyolaya bıraktım, mobilyaların durumunu umursamayacak kadar zayıftım. Nefesimi içime çektim, yataktan çürük ve kokuşmuş kokulu toz bulutları yükselirken nefesimi tuttum ve toz bulutları yerleşince nefesimi bıraktım.

"Lütfen," kapının hemen dışında bir ses duyuyorum, "Lütfen hayır!" Ses genç geliyor, böyle bir yerde bulunmak için çok masum. Yüksek sesli patlamalar ve daha fazla çığlıklar koridorlarda yankılanıyor, kim olursa olsun, daha uzağa sürüklendikçe sesler giderek azalıyor.

Kafamda oluşan korkunç düşünceler midemi bulandırıyor, fuhuş çeteleri, insan kaçakçılığı bunlardan başlıcaları. Kızlar sürekli kayboluyor, bir daha asla bulunamıyor ve genellikle genç kızları ve kadınları avlayan sinsi karanlık gibi şeyler oluyor. Çoğu yanlış bir şekilde ölü ilan ediliyor, böyle bir şeyin olduğunu gösteren hiçbir kanıt yok ve bir kez ölü ilan edildiklerinde unutuluyorlar, bu kötülüğe terk ediliyorlar.

Bu dünya acımasız, zorlu bir yer, içindeki insanlar ise daha da öyle. Her yerde canavarlar var, onlardan kaçış yok ve bazen hayatta kalmak için onlara katılmak zorundasın.

Ben canavarı seçtim. Ve

o Valentine değil.

O benim kanımdan olabilir ama ailem değil.

Fırsatını bulursam tetiği kendim çekeceğim.

Yorgunluk bilincimi ele geçiriyor ve uykuya karşı direnmeye çalışırken vücudumun gevşediğini, yana doğru eğildiğini hissediyorum. Çarşaflar nemli kokuyor, nefes almayı zorlaştıran misk kokusu var ama bu gözlerimin kapanmasını engellemiyor.

Sadece beş dakika. Beş dakika dinlenebilirim.

Beni içimi parçalayan bir çığlık sesiyle yataktan fırlıyorum. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve midem bu sesle bulanıyor. Çığlıklar arasındaki boşlukları erkeklerin homurtuları ve inlemeleri dolduruyor ve burada neler olup bittiğine dair hiç şüphem yok.

Valentine gerçekten kötüydü, bu tür şeylere bulaşmak ruhunun bedeninden koparılmasının kesin yoludur.

Boğazıma safra yükselir, dilimi yakar ama kusmam, içimde kusacak bir şey bile yoktur, bu yüzden orada oturur ve dinlerim, koridorun sonundaki zavallı kıza yardım edemem.

Sonunda çığlıkları azalır, boğuk ve boğuk bir hırıltıya dönüşür, ama odasındaki adam devam eder, zevk çığlıkları kanımı ateşe çevirir. Onu öldürmek istiyorum. Yanan öfke beni kör eder, beni hiç olmadığım bir şeye dönüştürür ve ben bunu memnuniyetle kabul ederim.

O karanlığı hoş karşılıyorum, adamın boğazını çıplak ellerimle parçaladığımı, yerde kanlar içinde yattığını hayal ederken, o karanlığın pençeleri zihnime sızıyor. Cildimi kaplayan sıcak, kırmızı sıvının tadını çıkarıyor, gözlerinden ışığın ne kadar çabuk söndüğünü zevkle izliyorum.

Lex ne yapardı? Onu izlerken organlarını parçalardı?
Onun penisini kesip ona yedirmeyi mi?

Lex pek çok şeydi, ama bunu yapmayacağını biliyordum. Adam kötü olabilir, ama bu düzeyde kötülük Valentine gibiler için saklıdır. Cehennem bile istemediği kadar yoksun ve ruhsuz olanlar için.

Bir kapı çarpıyor ve önce sesin nereden geldiğini anlayamadım, ama çarpma sesi hemen yanımda, yan odadan geliyor. Bu yüzden onun çığlıkları bu kadar yüksek ve onun homurtuları bu kadar mide bulandırıcı. Ayakları beton zemine ağır ağır vuruyor ve kapının önünde durduklarında kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor.

Yemin ederim, kapının arkasından onun ağır nefesini duyuyorum. Korkum çok büyük ama onun bana dokunmasına izin vermem.

Kendimi korumak için gerekli her şeyi yapmaya hazır olarak kendimi hazırladım ve nefesimi tutarak bekledim. Birkaç *uzun* saniye sonra, ayak sesleri uzaklaştı ve merdivenlerden yukarı çıktılar, kapıyı arkalarından çarparak kapattılar.

Yatağımdan kalkıyorum, bacaklarım zayıf, ağırlığımı zar zor taşıyabiliyorum, kapıya doğru sürünerek yaklaşıyorum ve kulağımı kapıya dayıyorum. Kolu bastırduğimde hareket etmiyor, ama bunu zaten biliyordum, kilitli bırakacaklarını düşünecek kadar aptal değildim.

"Merhaba?" Sesim çok sessiz, çok sessiz, bu yüzden biraz daha yüksek sesle konuşuyorum. "Merhaba?" Bir çığlık cevap veriyor.

Bir gardiyan ya da başka biri kapıyı yumruklayıp sessizlik talep etmesini bekledim, ama bu olmadığında tekrar konuştum, "Adın ne?"

Hıçkırıkları beni mahvediyor, ruhun derinliklerine işleyen bir ıstırap dolu, vücudunu yıllarca ağlayabileceğin kadar büyük bir kederle dolduran bir ıstırap.

"Tessa," diye cevaplar.

"Ne zamandır buradasın, Tessa?"

Bu kızı, tüm bu kızları buradan çıkaracaktım, bu yaptığım son şey olsa bile.

"Bilmiyorum," diye hıçkırıyor, "Uzun zamandır." "Kaçırıldığın günü hatırlıyor musun?"

Üç nefeslik bir sessizlikten sonra, "On sekiz Aralık. Yirmi ikinci doğum günüm."

Altı ay. *Altı aydır* buradaymış.

"Tamam, Tessa," diyorum, ses tonuma olabildiğince rahatlatıcı bir hava katmaya çalışarak, "Buradan çıkacağız, tamam mı? Beni duyuyor musun?"

"Çıkmayacağız," diye cevaplar. "Çıkacağız."

"Hayır, gitmeyeceğiz. Hepimiz burada öleceğiz."

Hayatta olmaz.

Lex'in gelip gelmeyeceğini bilmiyordum ve gelip gelmemesi de önemli değildi, ben bir hanımefendi değildim, kurtarılmaya ihtiyacım yoktu, yani biraz yardım hoş olurdu, ama o olsun ya da olmasın buradan çıkacaktım. Kanalizasyondaki bir fare gibi bu şekilde ölmem mümkün değildi. Ve bu kadınların hiçbiri bu kaderi hak etmiyordu. Hepimizi buradan çıkaracaktım.

"Hey!" Güçlü bir ses aramızdaki hassas sessizliği bozdu, "Sessiz olun!"

Tessa inliyor. Bu duvarlar kağıt kadar ince, kapılar ise daha da ince. Her şeyi duyabiliyorsunuz, ayak seslerini, kapıların gıcırdamasını, üst kattaki döşeme tahtalarının gıcırdamasını. Bu yüzden ikinci çift botun merdivenlere basmasını fark ediyorum. Yavaş, hesaplı, rahat ve sonra sesi duvarı delip geçiyor ve kanım donuyor.

Babam bir ziyaret daha için geri dönmüştür.

"Sevgili kızım şimdiden sorun mu çıkarıyor?" diye, sanki huysuz bir çocukmuşum gibi tıslar, "Peki, sanırım kıza biraz terbiye öğretmenin zamanı geldi."

Sözleri o kadar kaygısız, o kadar rahat ve umursamaz ki, sanki yirmi üç yaşındaki birini değil, altı yaşındaki bir çocuğu azarlayan bir baba olduğunu düşünürsünüz.

Son ziyaret hoş değildi.

Bu ziyaret, onu parkta yürüyüş gibi gösterecek.

Çömelmiş pozisyonumdan kalkarken, başımı eğip Jameson'a, ya da eskiden Jameson olan şeye bakarken, ağzımda çarpık bir gülümseme belirir. Artık bu adamı tanıyamazsınız.

Gözlerimi, sanki bu onun için sıradan bir olaymış gibi, adamı soğukkanlılıkla izleyen Ryker'a çeviriyorum. Ama sanırım bu hayatta böyle şeyler her zaman oluyor.

Tamam, belki de öyle değildir, ama biz ölüm kokusundan çekinmiyoruz.

Jameson, Valentine'ın eski dairesinin içinde duvara çarmıha gerilmiş.

Valentine'e kocaman bir "*siktir git*" demek gibi.

Ha.

Beni tehdit edebileceğini sanıyor.

Hayır.

Wren'e bir şey yapacağına inandım mı, tabii ki inandım, ama onu öylece geri vereceğine inanacak kadar da aptal değildim.

O küçük not bir blöftü.

O benim şehrimi istiyor, ama Wren'i geri vermeyeceğini biliyorum. Kadın için vazgeçer miyim?

Muhtemelen.

Ve bu beni çok korkutuyor.

Jameson'ın beyaz gömleği artık beyaz değil, kırmızı lekelerle kaplı, düğmeleri açılmış ve göğsüne kazınmış büyük bir "S" harfi görünüyor, yara o kadar derin ki, altındaki kasları kaplayan yağ tabakaları görünüyor. Onun derisine grafiti yaptığım da çoktan ölmüş olduğunu söylemek isterdim, ama ölmemişti. Acı çığlıkları hala kafamın içinde yankılanıyor, bıçağımın ucu derisini keserken merhamet dilekleri cevapsız kaldı. Bunun merhametli olmayacağını bilmeliydi.

En azından, o ölmeden önce ondan bazı bilgiler almayı başardık.

İngiliz bir kuruluş, isim vermeyeceğim ama suçlu olabilecek pek çok İngiliz vardı. Bu haşerelerle kimlerin çalıştığını bulmak biraz zaman alacaktı, ama aklıma gelen hiçbir kuruluş bu kadar alçalmayacak ya da bu kadar aptalca davranmayacaktı. Hepsi de büyük kuruluşlardı. İngilizler ve Amerikalılar birbirleriyle pek ilgilenmiyorlardı.

Buna gerek yoktu.

Valentine'in yerini ne aşk ne de para için söylemezdi ve bunu ona kabul etmek zorundaydım, bu sadakattir. Yine de ölmesi gerekiyordu.

Kan duvarlarından aşağı akıyor ve ben parmağımı sanki boya gibi içine daldırıp, Valentine'in bana sevgiyle bıraktığı notun üzerine bu kalın maddeyi sürüyorum.

Ben de karşılığında bir not bıraktım.

Kaç.

Hepsi bu.

Çünkü kaçmazsa, uyarıma kulak asmazsa, geleceğinde sadece acı olacaktı. Kaçsa bile onu yaşamasına izin vermeyecektim ve peşinden gidecektim. Onun ölümünü bir oyun haline getirecektim, eğlencem için bir spor ve lanet olsun, bu çok eğlenceli olurdu.

Küçük kuşum yanımdan, yatağımdan kaybolmuştu, tavırları ve yumuşak vücudu yoktu ve onsuz yavaş yavaş çıldırıyordum.

Nasıl oldu, ne zaman oldu bilmiyorum, ama o benim derimin altına, kara ruhuma girmişti, hayatımın gölgelerini kesen bir ışık gibiydi.

Ona *ihtiyacım vardı* ve daha önce hiç kimseye ihtiyacım olmamıştı.

Bu boktan durum benim gibi adamları deliye çevirir, uzun süredir uyuşturucu kullanmamış bir bağımlı gibi.

Nerede olduğunu bilmiyordum. Hayatta olduğunu biliyordum ve bu en azından içimdeki bir kısmı yatıştırıyordu ama ne kadar ağır yaralanmıştı? Valentine ona ne yapıyordu?

Uyumaya çalıştığımda, hayat sessizleştğinde, sessizlik çok gürültülü olduğunda, bir sonraki ipucunu, bir sonraki kelimeyi, onu hayal ettiğim bir sonraki şeyi beklerken ve izlerken beni rahatsız eden sorular bunlardı. Ve onun ne yaptığını gördüm. Onun kanadığını, yaralandığını, kırıldığını gördüm. Ruhunun ve mücadelesinin vahşi gözlerinden kaybolduğunu gördüm ve bu beni öfkeyle doldurdu.

Bu beni kör etti.

Zihnimin Jameson'ı yakalamaya geri dönmesine izin veriyorum, çılgınlıklarının tadını çıkarıyorum, onu şehrin güneyindeki rahat yatağından nasıl sürüklediğimizi, arabanın bagajında bağlıyken nasıl tekmelediğini ve çılgılık attığını. Başlangıçta bizi tehdit etti, ama bu tehditler kısa sürede yalvarışlara dönüştü. Ryker'in onu tutarken ben de tırnaklarının altına ataçları batırdığımı tekrar tekrar hatırladım, kanının tenimde bıraktığı hissi hatırladım. Ama bıçağın ucu etini kesip ona kalıcı olarak S harfini kazıdığında konuşmaya başladı, ama bu yine de yeterli değildi.

Sonunda öldü, istediğimden daha erken ama en azından ona yakışan bir sondu.

Bu daire iki kez alt üst edildi, son seferin kalıntıları hala yerde dağılmış durumda, camlar kırılmış, duvarlarda delikler açılmış, kağıtlar buruşmuş ve vernikli parkeye dağılmış.

Jameson işe yaramazdı.

Hepsi işe yaramaz. Ani bir öfke patlamasıyla yumruğumu Valentine'in ikinci resminin asılı olduğu duvarın yanına vuruyorum. O çoktan öldü, soğudu ve maviye döndü, ama yine de bir ürkeklik görmek istiyorum. Korkuya ihtiyacım var. Lanet olası dehşete. Beni buraya iten oydu. Acı ve ıstırap istedim. *Hepsinin bedelini ödemesini istedim.*

Öfkem bedenimden fişkirirken adamlarım odadan geri çekildi, daha önce yok edilmemiş olan her şey şimdi yok olmuştu, masa, mobilyalar, hatta raflardaki yüz yıllık viski şişeleri. Jameson ve not hariç her şey, ama şimdi not onun göğüs kafesine saplanmış, benim sustalı bıçağımla orada tutuluyordu.

Kan, ikinci bir deri gibi ellerimi kaplıyor, sıcak, kaygan, kırmızı. Yüzümde, boğazımda hissediyorum.

Hayatım boyunca hiçbir şeyi kaybetmemiştim, ama şimdi her şeyi kaybediyordum. Her şeyi.

Duygularımın nefes borumu, dilimi tırmaladığını, kurutup damağıma yapıştığını hissediyorum, kalbim göğsümün içinde çılgın bir davul ritmiyle atıyor.

Wren. Wren. Wren.

Kalbim böyle haykırıyordu.

Hiçbir şeyin şehrimden daha önemli olacağını düşünmemiştim.

Aile ismimden daha önemli bir şeyin olacağını hiç düşünmemiştim ama o oldu. O öyle.

"Lex," Ryker odaya giriyor, şu anki durumumda bana karşı çıkacak kadar cesur olan tek kişi. Bir şişe alıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum, boğazımdan bir çığlık kopuyor, haykırışım duvarlardan yankılanarak odayı acımın yankısıyla dolduruyor. Öfkem. Acım.

O sadece başka bir beden, mutlaka yoluma çıkan bir beden değil, ama yine de orada duran bir beden. Yok etmesi çok kolay. Bileğimi hafifçe hareket ettirerek parmağımın altında söndürebileceğim bir hayat.

Çok az kaldı.

Sonunda Valentine'i karşımda gördüğümde nasıl bir his olacağını hayal ediyorum.

Ona bir yara bir yara açmanın nasıl bir his olacağını.

Saklanmakla akıllılık ediyor.

Keşke saklanmasaydı, ama istemediğim halde ona hak vermem gerekiyor. Onu görürsem beni durduracak hiçbir şey olmaz. Halka açık bir yerde olsak da umurumda olmaz, siktir et, bunu tüm ülkeye yayınlasınlar, yine de onu öldürürüm. Tüm şehri, tüm ülkeyi intikamımı alırken izlemeye zorlarım.

Başımı bir yandan diğer yana eğip kaslarımda oluşan düğümleri çözdükçe içime bir sükunet yerleşiyor. Omuzlarımı döndürerek sırtımdaki kasları gevşetiyorum ve işime bir göz atıyorum.

Ayrıldıktan bir saat sonra bu küçük sahne onun önüne serilecek. Kalıp mesajımı kimin ileteceğini görmek isterdim ama vaktim yok.

Küçük kuşum yanımdan her gün uzak kaldığı sürece, adamlarına verdiğim zararı üç katına,

dört katına çıkaracağım.

Şimdi sağ eline saldırmak biraz aceleci bir hareketti, beklemeliydim ama kontrolümü kaybediyorum. Ve bunun tek sorumlusu o.

Burnumdan derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım, havayı metalik bir kokuyla dolduran ölüm kokusunu içime çektim, bu koku, kendi iblislerine yenik düşen bir adamın kokusuydu.

Ve bu sefer, onları bastırmak mümkün değildi. Onları dizginlemek mümkün değildi.

Onları bu şehrin insanlarından saklamak yoktu.

Onlar canavarı istiyorlardı.

Onlara bunu verecektim ve bu şehre adım atmamış olmayı dilemelerini sağlayacaktım.

Bu bir savaşıtı.

Ve bu, kaybetmeyeceğim bir savaşıtı.

"On yıl," babam küçük küp gibi yatak odama adımını attığında bana böyle seslendi, "On yıldır o adamı tanıyorum. Bu hayatta onun gibi birinin sana bu kadar uzun süre sadık kalmasının ne kadar zor olduğunu anlıyor musun?"

Daha önce odama gelip tehditkar tavırlarla ortalıkta dolaştıktan sonra, sözünü tutmadı. Bana bazı davranış kurallarını göstereceğine söz verdi ama hiç yerine getirmedi.

Yatağımdan kalkarken, vücudumun ağrıyla titremesine rağmen, kendimi ele verecek olan yüzümdeki acı ifadesini saklıyorum. Zayıftım, bu çok açıktı, ikimiz de bunu biliyorduk ama bu zayıflığı, bu kırılganlığı göstermek başka bir şeydi.

Neden bahsettiğini hiç anlamadım ve sormayacaktım.

Kapının eşiğinde duruyor, tehditkar bir şekilde kaçışımı engelliyor ama onun arkasındaki koridoru görebiliyorum.

Daha önce fark etmediğim şey, odamın karşısındaki kapıydı, şüphesiz bu koridorda tekrar tekrar görülen kapıların aynısıydı. Başlangıçta yeşil boyalıydılar ama zamanla bozulmuşlardı ve şimdi dış yüzeyleri pas lekeleri ve soyulmuş boya ile kaplıydı, daha da çirkin içlerini gizleyen çirkin bir kabuk.

Babam Marcus Valentine bir insan kaçakçısıydı. Diğer şeylerin yanı sıra.

Karşılıklı dururken, aramızdaki hava bastırılmış öfke ve hiddetle cızırdayan bir şekilde, acaba aramızda bir bağ kurabilir miydik diye boş boş düşünüyorum.

Sonuçta bu adam benim bir parçam. Onun karanlığı bir şekilde içimde var, ama ona babam olarak bakmıyorum.

Benjamin Lawson benim babamdı. Beni o büyüttü. Elbette, o da pek iyi bir baba değildi ve beni öldürmeye çalıştı, ama yine de bu adamdan daha çok babamdı.

Pişman mı

oldum?

Hiç de bile.

Bu adamla hiçbir ilgim olsun

istemedim. Bu canavarla.

"Onu bağlayın," diyor Marcus, çenesini bana doğru sallayarak.

İki adam odaya girer, ağır zincirleri tutarak bana doğru ilerler.

"Ne?" diyorum, "Sana zarar vereceğimden mi korkuyorsun?" Sesim, sahip olmadığım tüm özgüvenle çınlıyor, ama vücudum beni ele veriyor, geri çekilmeye başlıyorum, karyolanın kenarı dizlerimin arkasına çarpıyor.

O gülüyor, "Oh kızım, beni korkutmuyorsun. Bu, çok fazla hareket etmemek için. Bu eğlenceyi bozar."

Korku kan dolaşımına sağlıklı bir dozda enjekte olurken burun deliklerim genişler. Ona bu zayıflığı gösteremem, beni ne kadar korkuttuğunu gösteremem.

Onlarla savaşmanın, onlarla herhangi bir savaşı kazanmanın hiçbir umudu yok, çünkü zincirleri bileklerime sıkıca sarıyorlar, metal derimi kesiyor ve beni yatağın yanındaki duvara doğru sürüklüyorlar. Zincirleri, duvarlarda fark etmediğim çelik halkalara bağlıyorlar, onları sıkıca çekiyorlar, böylece kollarım yanlara doğru geriliyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum, yüzüm nemli duvara bastırılıyor.

Nefesimi kontrol edemiyorum, kalbimin göğsümün içinde çılgınca atmasını durduramıyorum, göğüs kafesimin duvarlarına o kadar sert vuruyor ki, kemiği kırabilir mi diye merak ediyorum.

Zincirleri çekiyorum, metalin yüksek sesle çınladığını duyuyorum, ses yaklaşan ayak sesleriyle karışıyor. Ölçülü. Yavaş.

"On," diye düşünür Marcus.

Sonunda pes ediyorum, "Neden bahsediyorsun?"

"Alexander Silver seni geri istiyor," diye cevaplıyor.

Lex. *Benim canavarım.*

Hiç komik olmasa da gülüyorum, ama hiçbir şey söylemiyorum.

"Lex beni geri istiyorsa, *Valentine*," adını sanki bana ait değilmiş gibi tükürdüm, "beni ona versen iyi olur."

"Artık kontrol onda değil." En azından öyle düşünüyordu.

Lex akıllıydı, çok akıllıydı, hesaplıydı, kategorik olarak kötüydü ve Marcus onu çok hafife alıyordu.

Lex savaş yoluna girecekti.

Bana ulaşmak için.

Benim ona ait olduğumu, ne pahasına olursa olsun onun olduğumu açıkça belirtmişti ve bunu sözlerle ifade etmemiş olsa da, onun için ne ifade ettiğimi biliyordum.

Beni kaçıran adamı istememeliydim, kalbim beni bu ana getiren bir dizi olayı başlatan adam için atmamalıydı, ama açıkça kalbim pek akıllı değildi.

Onu suçlayamazdım.

Karanlığa aşık olmuştum.

Buna karşı koymayacaktım. Artık değil.

Beni alabilirdi. Bütün beni.

Sahip olabilirdi, talep edebilirdi ve tutabilirdi. Ben

Alexander'ındım.

"On," diye tekrarlar Marcus.

Arkamda bir hışırtı duyuyorum, ama bağlarım hareketlerimi kısıtlıyor, ne olduğunu görmek için arkama bakamıyorum.

Tek kelime etmiyorum.

"On," sayı tekrarlanır ve sonra eller elbisenin arkasını yakalar, vücudumdan koparır ve düşene kadar çeker, çıplak sırtımı ortaya çıkarır.

Kırbacın ilk darbesi şok etkisi yaratır ve boğazımdan çıkan çığlığı tutamam.

İkincisi de aynı derecede şok edici ve üçüncüsü de öyle. Saydıklarını duyuyorum.

Her yıl için bir kırbaç.

İnce deri şerit cildime vuruyor, onu yırtıyor. Her yeni yara ile kan ve terin yüzeyde aktığını hissediyorum.

Dördüncü vuruşta acı dayanılmaz hale gelir, bilincim kaymaya başlar, ona tutunmaya çalışırım ama gevşek ve kaygandır, asla tam olarak elimde kalmaz.

Beşinci kırbaçta başım öne düşüyor ve kırbaç derime vurmaya devam etse de, sanki acıdan tamamen başka bir şeye dönüşmüş gibi, neredeyse ısıtıcı bir his veriyor. Orada olduğunu biliyorum ama bu başka birine oluyor. Görüyorum. Duyuyorum.

Altı.

Öleceğime eminim.

Yedi.

Lex'in yüzünü görüyorum, derin, gümüş rengi gözlerini, eğlenceli sırıtışını, kötücül parıltısını.

Sekiz.

Ellerini vücudumda hissediyorum, kesikleri yatıştırıyor, acıyı öperek yok ediyor.

Dişleri etimi ısıyor, sonra dudakları acıyı öperek yok ediyor.

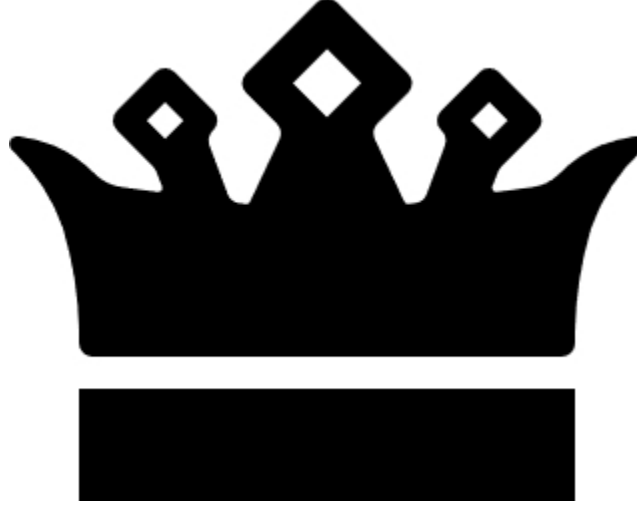
Dokuz.

Savaş küçük kuş, sözleri zihnimdeki sisin içinden nüfuz ediyor. Bana dön küçük kuş. Yanımda dur. Kraliçem ol.

On.

Sen benimsin.

Bana aitsin. Sadece bana.

Yatağa yapışmış halde uyanıyorum, sırtımdaki yaralar pıhtılaşmış ve kabuk bağlamış, sırtımın altındaki kirli kumaşa yapışmış.

Ter saçlarımı alnıma yapıştırıyor ve cildim yanıyor ama bu sırtımdaki acıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey, karnımdaki hala iyileşmekte olan kurşun yarasını çocuk oyuncağı gibi gösteriyor.

Açlıktan ölüyorum. Susuz kaldım.

Bu noktada, Marcus'un beni hayatta tutmak istediğinden tam olarak emin değilim. Belki de sadece mümkün olduğunca uzun süre acı çekmemi istiyordu.

Bu gidişle, beni bu ıstıraptan kurtarması sonsuza kadar sürecekti.

Çarşaflardan kendimi çekip, çarşafı cildime takılıp sırtımdaki iyileşmekte olan yaraları yeniden açarken gözlerimi sıkıca kapattım.

Odanın köşesindeki lavaboya doğru titrek adımlarla ilerlerken omurgamdan bir damla kan aktığını hissettim.

Musluğu açtığımda, borulardan kirli renkli su fışkırdı ve lekeli lavaboyu kahverengi sıvıyla doldurduktan sonra nihayet temizlendi.

Onu içmeye niyetim yoktu, en azından henüz yoktu, ama yüzümdeki kiri temizlemek ve cildimi gerginleştirip acı veren omurgamdaki kurumuş kanı temizlemek için yeterli olacaktı.

Cildimdeki kanı silerken, ortamın ne kadar ürkütücü bir sessizlik içinde olduğunu fark ettim, o kadar sessizdi ki kapının dışında bir iğne düşse duyulurdu. Odanın ışığı açıktı ve kapatacak bir anahtar görünmüyordu. Elektrik kablolarından geçerek vızıldıyordu, ampul ara sıra titriyordu. Bu yerde huzur yoktu.

Kaçış yoktu.

Burada ölmeyeceğimi biliyordum, bu çok kolay olurdu. Ama ölümden daha kötü şeyler vardır ve Marcus beni bu yola sürüklemişti.

Lex'in babama misilleme olarak yaptığı her şey için Marcus bana on katını geri verdi. Sırta kırbaç, dayak, açlık ve susuzluk. Bana söylenen tek şey, Lex'in her şeyi mahvettiği idi. Valentine, son haftalarda Lex ve adamlarının elinde adamlarının neredeyse yarısını kaybetmişti, binalar ve depolar yıkılmış, yakılmış, adamlar parçalanmış, öldürülmüş ve tanınmayacak hale getirilmişti. Bu bilgileri benden saklamıyorlar, odamın dışında yüksek sesle konuşuyorlar, Lex'in ne kadar çıldırdığını tartışıyorlar. Karşısına çıkan her şeyi öldürüyor.

Eskiden bu durum beni tiksindirir, şok eder ve korkuturdu, ama şimdi tek hissettiğim bu çılgın piçe hayranlık. Valentine'in kapısına ölüm getiriyordu ve ben onun durmayacağını biliyordum. Beni bulup geri getirecek mi bilmiyorum, bir yanımda hayatımın burada sona ereceğinden emin ama bir umut ışığı var, etrafımı saran gölgelerde parlayan küçük bir ışık, Lex'e geri dönmemin sadece an meselesi olduğunu söylüyor.

Ne kadar süredir burada olduğumu saymayı bıraktım, günler, haftalar, aylar? Hiçbir fikrim yoktu. Bilincimin gelip gitmesi de yardımcı olmuyor, her seferinde ne kadar süre baygın kaldığımı bilmiyorum ve insan vücudunun dayanabileceği bir sınır var, sonra işlevini yitirmeye başlıyor. Sadece vücut değil, zihin de.

Vazgeç, kafamın içindeki küçük ses ısrar ediyor, acı çekmeyi durdurmak için yalvarıyor. Eğer kendini kapatırsan, her şeyi kapatırsan, o zaman sana verilen acı sana dokunmaz. Önemli olmaz çünkü umursamazsın. Ve umursamazsan, ölüm o kadar da korkutucu olmaz. Eğer acının seni almasına izin verirsen, kendini o karanlığa bırakırsan, bir daha asla ortaya çıkmak zorunda kalmazsın. Artık acı yok, artık ıstırap yok, sadece hiçbir şeyin sana zarar veremeyeceği huzurlu bir karanlık var.

Tehditler. Grafik görüntüler, çılgınlıklar ve ağlamalar, artık önemsiz olacak çünkü artık hiçbir şey hissetmeyeceksin. Umursamayacaksın.

Biliyorum, eğer bu olursa, eskiden olduğum her şey, sahip olduğum her şey, Lex'e olan duygularım da dahil, yok olacak. Tabii önce ölmezsem.

Artık önemi kalmadığı için değil, onlarla başa çıkacak gücüm kalmayacağı için.

Zihin kırılıgandır.

Her zaman öyleydi, biz insanlar kendimizi süper varlıklar, güçlü, kudretli, zeki olarak düşünmeyi severiz, ama çok fazla zayıflığımız var. Duygular da bunlardan biri, çoğumuzu kontrol eden şey bu, duyguları olmadığını iddia edenler bile bir şekilde duygularının kontrolü altındadır. Açgözlülük. Cesaret. Korku. Hepsi duygu.

Lex duygusuz olduğunu iddia etmeye çalıştı, hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi davrandı, ama her şeyin önemi vardı. Şehri. Kontrolü. Gücü. Bu onu çileden çıkardı ve eğer bu duygu değilse, o zaman belki de ben bunca zamandır yanılmışım. Yirmi üç yıllık hayatımda öğrendiğim her şey, insanların saf temel içgüdüleriyle tepki verdikleridir. Hayatta kalmak. Savaşmak. Yaşamak. Ne pahasına olursa olsun. Koşullar göz önüne alındığında, yapabileceklerimize hayret ediyorum. Kadınların saldırganlarını öldürdüğü kaç hikaye okudunuz? Hayatta kalmak için on ya da on bir yaşından büyük olmayan çocuklar ebeveynlerini öldürdü. Yaşamak istiyoruz. Hayatta kalmak istiyoruz. Asla böyle bir şey yapamayacağımızı düşünüyoruz ama iyilik ve kötülük arasındaki denge her zaman hassas bir konu olmuştur. Diğer tarafa hafif bir itme, teraziye devirebilir ve bir kez o sınırı aştığınızda geri dönüş yoktur. Serbest düşüştesiniz, o uçurumda, sizi yutmaya hazır ve bekleyen o karanlıkta.

Bugün karnımdaki yara o kadar ağrııyor, hassas değil, çok fazla veya çok hızlı hareket edersem vücudumun parçalanacakmış gibi hissetmiyorum, bu iyiye işaret. Kemiklerim aynı kaderi paylaşmıyor. Ağrıyor. Kafatasımın tepesinden ayak parmaklarıma ucuna kadar her yerim ağrıyor. Kaslarım

, acı çekiyorum.

Hiçbir hazırlık, Marcus'un benim için planladıklarına beni hazırlayamazdı.

Sanki acıyı bir üst seviyeye çıkarmış, çok fazla zarar vermeden işkence etmek için yeni yollar bulmuş gibiydi. Bu Lex için bir cezaydı, ama benim için de.

Lawson olarak yetiştirilmiş olmama rağmen, aile adını lekelediğim için cezalandırılmam gerekiyordu. Bu mantıklı değildi ama bu dünyada mantıklı ve rasyonel olan her zaman onlar için doğru olan anlamına gelmiyordu.

Sen bir Valentine'sin. Dayak atarken sürekli bunu tekrarlıyordu, Wren lanet Valentine. Öyle davran.

Ama ben asla bir Valentine olamazdım. Hiçbir şey olmamayı tercih ederdim.

Etrafımı saran kızların çığlıkları bunu beynime daha da kazıyor.

Ona boyun eğmeden önce, beni kırmasına, dövmesine ve boşaltmasına izin vereceğim.

Çok zaman geçmemiş gibi hissediyorum ki tekrar ziyarete geliyorlar. Hala iyileşiyorum ve son ziyaretten sonra vücudum ağrıyor, derimdeki kan henüz kurumamış ama Marcus'un gözlerindeki parıltı bu sefer bambaşka. Kötü ve şeytani, sinsi, sanki şeytan bedenine girmiş ve zarar vermek üzereymiş gibi.

Çıplak ayaklarımla ayakta durarak kendimi hazırlıyorum. Yerdeki kumlar ayaklarımın derisini yakıyor ve kaslarım dinlenmek istiyor ama burada dinlenmek yok. Benim için bir mühlet olmayacak.

"Adamın hiç ders almıyor, Wren. Her seferinde seni cezalandırdığımı bilmesine rağmen yaptıklarını sürdürüyorsa, onun için çok önemli olamazsın."

"Lex'i hiç tanımıyorsun," diye alay ediyorum.

"O zayıf. Bir fahişe yüzünden sonunda çileden çıkmışsa, artık bu şehri yönetmeye uygun değil."

Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırıyorum.

Ben Alexander Silver'a aittim, o paylaşmaz, kendisine ait olanı asla vazgeçmez. Bu şehir onun, ben de ona aittim.

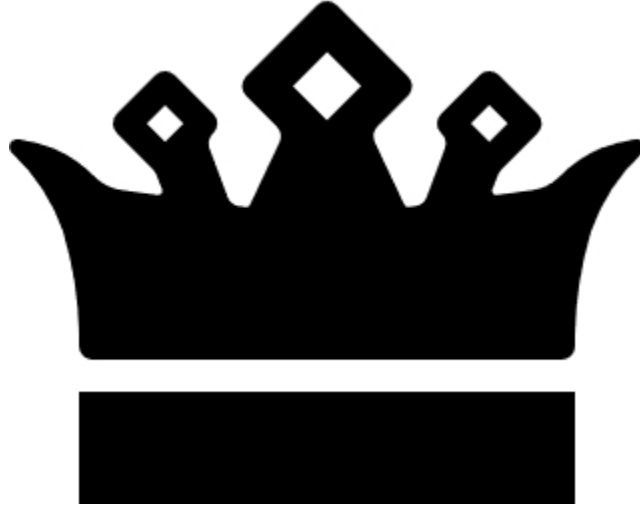
Bu çok açıktı.

O rasyonel düşünen bir adam değildi, Valentine'in ne yaptığını biliyordu ve kendini durduramadan saldırı y o r d u . Vahşi bir hayvanı kafese kapatırsan

ısırılacağını beklediğin bir hayvan ve Lex de farklı değildi. Benim yanımda olmadan onu sakinleştirecek hiçbir şey yoktu.

Bana ulaşacaktı. Eninde sonunda.

Sadece, beni bulduğunda çok geç kalmamış olmayı umuyordum.

Lex

Kan.

Çok fazla kan.

Soluk tenini kaplamış, kremi rengini kıpkırmızıya çevirmiş, kıvrımları üzerinde yılanlar gibi izler bırakmıştı. Çok solgun, çok zayıf görünüyordu. Yüzü kameradan uzaktaydı, bu yüzden yüzünü göremedim ama saçları bile cansız ve güçsüz görünüyordu.

Onu yavaşça öldürüyordu. Kalbi her zaman atacaktı ama benim küçük kuşum parça parça, kırıntı kırıntı koparılıyordu. Tüy tüy.

O güçlüdür.

Bir savaşçı.

Bir kraliçe.

Ama dayanabileceği kadar dayanmıştı.

Bu, bardağı taşıran son damla gibi görünüyordu.

Uyluk kısmına kazınmış V şekilli yara taze ve açık, yaranın kenarları morarmış ve şişmiş. Keskin olmayan bir bıçakla kesmiş, yaranın kenarları temiz bir kesik için fazla pürüzlü ve düzensiz. Derisi morluklarla kaplı. Mor ve siyah olanlar yeni, sarı ve yeşil olanlar ise eski morluklar. Onu dövüyor.

Onu incitiyor.

Onu sakatlama ihtiyacı hiç bu kadar güçlü olmamıştı ama şu anda beni saran soğuk bir öfke.

Öfkelenmeyi aştım. Kontrolsüz olmayı aştım. Artık sadece bir varlık.

Wren ile ilgili haberler haftalardır çivi çakıyor gibi. Onun nerede olduğunu bilmemenin verdiği hayal kırıklığı, baskıya daha da katkıda bulunuyor. Sonunda geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmişim.

Küçük kuşum ezilmişti. Kanatları kırılmıştı. Ve onu bulamıyordum. *Onu bulamıyordum.*

O anda düşünmüyorum, sadece önümdeki adama öfkemi boşaltıyorum. Yumruklarım onun etine, kemiklerine ve derisine her vuruşumda kırılıyor. Yumruklarımın darbeleriyle kendi derimin de kırıldığını hissediyorum, ama acı hissetmiyorum, sadece yumruklarımla onu öldürürken onun ve benim sıcak kanımızın birbirine karıştığını hissediyorum.

Vücudu bilinçsizce yere yığıldığında bile durmuyorum. Göğsü hareket etmeyi bırakana ve derim onun yaşam özüyle ıslanana kadar devam ediyorum.

Yakındım.

Yaklaştığımı biliyordum.

Geliyordum küçük kuş. Geliyordum.

Sadece biraz daha dayanması gerekiyordu. Birkaç gün daha güçlü kalması gerekiyordu.

Yumruğum altımdaki adamın yüzüne çarpar, parmak eklemlerim kanar ve yaralanır ama önümdeki manzaraya kıyasla bu hiçbir şey değildir. Görüntüler zihnimi parçalar ve boğazımdan bir çığlık kopar, yumruğumu tekrar indiririm, öfkemin altında ondan geriye kalanlar parçalanır.

Ryker, yüzü artık yüz gibi görünmeyen, sadece kanlı bir hamur haline gelmiş cesetten beni uzaklaştırır ve ben ağır ağır nefes alıp, yumruklarımı sıkıp açarım. Kendimi daha iyi hissetmiyorum.

Kadınım kalıcı olarak baş harflerini kazınmıştı. Uyluklarındaki büyük V harfi asla kaybolmayacak, benim ne kadar batırdığımı sürekli hatırlatacak.

Şehrin sokakları kaosa dönüşüyordu. Yıkıma.

Bu savaş her geçen gün daha da büyüyordu, son birkaç haftada yıllardır dökülen kanın çok daha fazlası dökülmüştü.

Yağmur bile bu hasarı silip spremez.

Sendika, kulüpte Wren'e yapılan saldırıdan beri sessizdi. Neden karışsınlar ki, sonuçta iki sorunları birbirlerinin boğazına sarılmıştı. Muhtemelen kimin kazanacağını görmek için bekliyorlar ve sonra galibi hedef alacaklar.

Valentine'in kontrolsüz biri olduğu açıktı.

Ainsley ortadan kayboldu. Onu bulmanın, izini sürmenin veya onunla iletişime geçmenin bir yolu yok ve onun sahip olduğu bilgiye ihtiyacım var. şu anda bu bilgiyi kullanamayacağım ama Valentine öldüğünde ve savaş kazanıldığında, şehir barışa kavuşmayacak.

Düşmanlar öylece ortadan kaybolmazlar.

Sadece oturup doğru fırsatı, saldırmak için doğru zamanı beklerler, ama ben onlara karşı hazırlıklı olacağımdan eminim.

Ve Wren de yanımda olacak.

Kraliçem.

Küçük kuşum.

"Temizleyin." Kenarlarda duran, yüzlerinde korkularını gizleyemeyen adamlara emrediyorum, bana her baktıklarında gözlerinde parıldıyor, zihinleri ne zaman birine patlayacağını merak ediyor.

Bana karşı temkinli davranmaları akıllıca.

Babam, sendika hakkında bildiklerini bana anlatacağına söz vermesine rağmen, ondan haber almadım. Telefonu kapalı ama hala hayatta olduğunu biliyorum. şehirden çıkmış ve katliamdan uzaklaşmış olabilir, ama adamlarım konuşuyor. Hala bu şehirde bağlantıları var ve ipleri elinde tutuyor. Benim yarattığım karışıklıkları ortadan kaldırıyor, izliyor, gözlemliyor.

Bu yüzden ona henüz sinirlenmedim, çünkü ağzını sıkı tutmasına rağmen, elinden gelen her şekilde yardım etmeye devam ediyor.

Gerginliğin benimle birlikte odadan çıktığını, şafak vakti serin havaya adım attığımda ağırlığın hafiflediğini hissedebiliyorum. Uzakta sirenler çalıyor ve birkaç sokak ötedeki evlerden köpekler havlıyor. Sabahın erken saatleri, şehir hala uyuyor, etraflarında şiddetli bir savaşın sürdüğünden habersiz.

Öyle ya da böyle, bu şimdi sona eriyordu.

Wren'e ulaşmamın tek yolu lmemdi.

Ellerim cildimi ovuyor, hiç de nazik ya da yumuşak değil, morluklar ve kesikler süngerin her geçişinde acıyor ve batıyor ama artık hissizleşmiş durumdayım. Cildimin yırtılmasının verdiği yanma hissini ya da morlukların hassasiyetini hissetmiyorum.

Zihnim muhteşem bir şekilde boş.

Etrafımdaki kızların çılgınlıkları artık bana hiçbir şey ifade etmiyor. Valentine'in tehditleri, kıyıya vuran dalgalar gibi derimden akıp gidiyor.

Sözleri beni etkilemiyor, tehditleri korku uyandırmıyor. Ben sadece bir hiçim.

Ölü ama hala nefes alıyorum.

Beni yıkayan eller, çok zayıf vücudumu örten kirli geceliği tutup yırtıyor ve beni yatakta çıplak bırakıyor. Bu adamların bana bir şey yapacağından, aynı şekilde zarar vereceğinden, durumu suistimal edeceğinden endişelenmem gerekirdi, ama yapmıyorlar, bunun yerine cildimi yıkamaya devam ediyorlar, üzerime boya gibi yapışmış kurumuş kanı ve kiri temizliyorlar. Gözlerim uyluğuma kazınmış büyük V işaretine düşüyor.

Böylece kimin malı olduğunu asla unutmayacaksın. Alexander Silver değil. Adamları da değil. Benim.

Beni damgaladı.

Beni kalıcı olarak kendi baş harfiyle damgaladı. Benim baş harfimle.

Ama sonunda aklımı kaçıran bu eylemin vahşeti değildi.

Hayır, o bıçağın keskin olmayan kenarıyla derimi keserken ben tekmeledim, bağırdım ve ona saldırdım. Hatta tırnaklarım onun elinin üstünde öfkeli izler bırakırken kendime biraz tatmin bile sağladım.

Sonunda beni çıldırtan, sonrasında olanlardı.

Anılar, şu anda zihnimi meşgul eden tek anı, oynamaya başlıyor. Sanki bozuk bir film gibi tekrar tekrar oynatılıyor, durdurma düğmesi bozuk ve film döngü halinde.

Kanımın uyluğumdan aşağı akıp, beni sandalyeye bağladıkları yerin altındaki yere damladığını hissettim. O adamla her etkileşimimde her zaman bağlandığımı komik buluyordum. Ne yapabileceğimden endişeleniyordu.

Akıllı adam, onu çıplak ellerimle öldürmenin binlerce yolunu hayal etmişim. Parmaklarımla gözlerini oyup, ellerimle boğazını sıkacağımı hayal etmişim, gözlerinin merhamet için yalvaracağını ve nasıl mücadele edeceğini ama sonunda kaybedeceğini hayal etmişim.

Zorla aldığım tüm dersler bana sadece ellerimle bir adamı öldürmenin çeşitli yollarını öğretmişti. İstersem bunu bir kaza gibi gösterebilirdim bile.

Bıçağın etime verdiği acı, daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Karnımdaki kurşun, cildimi yırtan keskin olmayan bir aletin verdiği uzun süreli işkenceyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi, ama ona onu incitmek istediğim tüm yolları anlatırken sesime acıyı yansıtmadım.

İşini bitirip bana V işareti koyduğunda, bana sanki sadece bir eşya, rafındaki güzel bir oyuncak bebekmişim gibi baktı, sanki onun kızı, kanından ve canından bir parçasıymışım gibi değil.

"Bütün kızlar damgalanır," diye açıkladı, "ama sadece kızım özel bir damga alır."

"Siktir git," diye tükürdüm.

"Ne kadar itaatsizsin," diye tısladı, "Ne kadar geveze. Kadınların görülmesi gereken, duyulmaması gereken varlıklar olduğunu bilmiyor musun? Senin tek iyi olduğun şey bu."

"İğrençsin. Kanamanı izlemek için sabırsızlanıyorum."

O sadece omuzlarının üzerinden parmaklarını sallayarak, arkasında duran adama daha önce istediği şeyi yapmasını bildirirken, kötücül bir şekilde sırıttı.

"Belki biraz motivasyon, hm?" diye fısıldadı, "biraz ikna. Planlarım, çenesini kapalı tutmayı öğrenemeyen bir kaltak kadın tarafından mahvolmayacak kadar değerli, belki bu senin yerini bilmeni sağlar."

Gördüğüm şeyin hoşuma gitmeyeceğini bilerek yutkundum.

Kendimi buna hazırlasam bile, sonra olanlara asla hazırlıklı olamazdım. Arkasındaki adam birkaç dakika ortadan kayboldu, ama geri döndüğünde yalnız değildi. Yanında mavi bir yazlık elbise giymiş küçük bir kadını sürükleyerek getirdi, kadın onun elinde sarkmış, düz sarı saçları yüzünün etrafında sarkık bir perde gibi asılı duruyordu, bazı yerleri keçeleşmiş ve kanlıydı. Cildinde morluklar, kollarında ve bacaklarında kesikler ve sıyrıklar vardı. Ayakları kesilmiş, elindeki tırnakları kopmuş ve kanıyordu. Marcus, ölçülü adımlarla geri çekilirken sırtmaya devam etti.

"Sanırım ikiniz tanıştınız," dedi bana, dağınık saçlarının altından uzanarak kızın çenesini tuttu. Kalbim göğsümde çarpıyordu ve o kızın yüzünü bana göstermek için yukarı kaldırdığında midemde derin bir korku hissettim.

Rory.

En iyi arkadaşım.

Yüzü morarmış, bir gözü şişmiş, sağ elmacık kemiğinde bir yara izi vardı ve alt dudağı yarılmış ve şişmişti. Beni görünce sağlam olan gözü büyüdü ve boğazından saf ve tam bir acı dolu bir hıçkırık çıktı. O sesi asla unutmayacağım.

"Sanırım dinliyordun, bu duvarlar oldukça inceymiş." Marcus başını yana eğdi, "adamlarım bu kızı ve yan odadaki güzel küçük şeyi çok seviyorlar gibi görünüyor."

Ondan sonra odada yankılanan çığlık, ancak insanlık dışı olarak tanımlanabilirdi. Ben de ağladım, acı o kadar hızlı ve şiddetli bir şekilde yayıldı ki içimden patladı.

Daha önce sadece ben vardım. Bu kadınları tanıımıyordum, bu beni hasta etse de, kendimi onlardan uzak tutabilirdim ama Rory'yi tutamazdım. *Benim* Rory'mi değil. Zorlu bir hayattan kaçıp zirveye çıkmayı başaran masum en iyi arkadaşımı. Hayatı seven, gülmeyi seven, keşfetmeyi seven arkadaşımı değil. O bir çocuk kadar masumdu. Ve o onu ele geçirmişti.

Onu mahvetmişti.

Tüm çığlıklar, ağlamalar ve yalvarışların anıları kafamın içinde bir davul gibi çınılıyordu. En iyi arkadaşımın ölümünü dinlemiştim ve

hiçbir şey yapmamıştım.

"Wren," diye hıçkırdı, şişmiş alt dudağından kanlı tükürükler akıyordu. Marcus eğilip elbisesinin eteğini tuttu ve neredeyse iç çamaşırına kadar yukarı çekti. Orada, sağ uyluğunda bir damga vardı. Benimki gibi kesik değil, sığırlara yaptıkları gibi derisine yakılmış, kavrulmuştu.

Yanık haftalar önce yapılmıştı, iyileşmişti ama hala kabarık ve kızarmıştı, etrafındaki deri kararmıştı.

"Onu bırak!" diye bağırdım.

Parmakları yukarı doğru ilerleyerek iç çamaşırının kenarını takip etti, "Belki de denemeliyim."

"Ellerini ondan çek!"

Aurora sadece orada duruyordu, direnmedi, çığlık atmadı, ağlamadı. Gözleri donuk, ölü, ruhsuzdu. Bunu ona onlar yaptı.

"Bunun durmasını mı istiyorsun?" Marcus, kemerini çekerek kalçasından çıkardı.

Ne istediğini biliyordum.

Benim itaatimi. Onun istediğini yapmaya hazır olduğumu. Soru sormadan. Direnmeden.

Başlangıçta uyuşukluğun kenarlardan sızdığını hissedebiliyordum. Onun istediğini yapmamak gibi bir seçenek yoktu. Bunun doğru olup olmadığına dair hiçbir şüphe yoktu. Onu kurtaracaktım.

"Evet."

Eli kaydı, "O zaman uslu bir kız ol." "O benimle burada kalacak," dedim ona.

O gülerek, "Sen pazarlık yapacak durumda değilsin, kızım," dedi.

"O zaman çığlık atacağım, çığlık atacağım. İkimizi de öldür. Yap hadi, korkak." Burun delikleri genişledi.

"Savaşacağım. Planladığın her neyse, onu durdurmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Kapım kapandığı anda ona zarar vermeyeceğine inanmıyorum, tek davranış şeklim onun benimle burada kalmasıdır."

Marcus homurdandı, Rory'yi yakaladı ve odanın diğer ucuna fırlattı, vücudu sert bir gürültüyle duvara çarptı. Inleyerek yere çöktü.

Artık söz yoktu. Artık tehdit yoktu. Beni çözdüler ve yatakta geri itip kapıyı kilitleyerek odadan çıktılar.

Bir saniye bile kaybetmedim. Rory'nin yere yığılmış olduğu yere gittim ve onu kollarımın arasına aldım.

Onu kurtarabilmemin tek yolu kendimi feda etmektir ve babamın isteklerine uyabilmemin tek yolu bir kabuk haline gelmektir. Hiçbir şey olmak.

"Çok üzgünüm Wren," diye hıçkırdı Aurora, "Çok üzgünüm." Ama üzülecek bir şey yoktu, bu benim hatamdı.

Onu sakinleştirmek için kurumuş ve kirli saçlarını okşadım ve ağlaması durduğunda onu yatağa götürdüm, nazikçe yatırdım. "Uyu," dedim ona, "Burada güvendesin."

Benimle güvende olabilir, ama ben sonunda gittiğimde ne olacak? Marcus beni burada tutmayı planlamıyordu, en azından bunu biliyordum, ben gittiğimde ona kim bakacaktı?

Bir şey yapmazsam, burada ölecekti.

Şimdiki zamana geri dönüyorum, gözlerim yatağın başına kayıyor, o hala mavi elbisesiyle bacaklarını göğsüne çekmiş oturuyor. Valentine'in adamlarının beni zorla tuttuğunu izlerken gözleri korkuyla dolmuş, iri iri açılmış. Kafama beyaz bir elbise geçiriyorlar, kollarımı zorla içine sokuyorlar ve vücudumu örtmek için aşağı çekiyorlar, ama yaralarım neredeyse hiç gizlenmiyor.

İçlerinden biri iri elini koluma dolayarak beni ayağa kaldırdığında, ona izin veriyorum, vücudumdaki acı sadece hayatta olduğumu hatırlatıyor, başka bir şey değil. Korkmuyorum. Bundan sonra ne olacağından korkmuyorum.

Lex'i düşünmeme izin vermiyorum.

Sadece arkamdaki kızı ve bunu yapmanın onun acısını nasıl dindireceğini düşünüyorum.

Küçük, istekli bir tutsak gibi merdivenlerden yukarı, evin sıcaklığına doğru ve daha sonra bir çalışma odası gibi bir odaya doğru ilerliyorum.

Ve orada, bana bundan sonra ne olacağını öğrenmek için bekliyorum.

Saatlerce ayakta duruyorum, uzun süre aynı pozisyonda durmaktan bacaklarım ağrıyor ve yoruluyorum. Oda çok sıcak ve havada puro dumanı ve viski kokusu var. Marcus devasa bir masanın arkasında oturuyor ve parmağıyla durmadan masaya vurarak bir şeyi telafi etmeye çalışıyor. İki gardiyan kapıda durmuş, Marcus'un başının arkasındaki duvara bakıyorlar, uslu köpekler gibi. Bir telsiz cızırdayarak çalışıyor ve hoparlörden boğuk bir ses geliyor.

"Burada, tamam."

Marcus aniden ayağa kalkıyor ve koyu renkli takım elbisesinin yakasını düzeltiyor, yakasını çekerek düzeltmeye çalışıyor. Kol düğmeleriyle oynuyor ve ardından sırtındaki kılıfa soktuğu silahını okşuyor. Gergin, bu da içeri girmek üzere olan kişinin bu adamdan daha tehlikeli olduğu anlamına geliyor.

Bu beni korkutmalı. Ama korkutmuyor.

Gözleri bana kayar ve sanki sunduğum şey pek de hoşuna gitmemiş gibi dudaklarını kıvrır.

Neyse.

Bunu bana o yaptı.

"Dik dur," diye bağırır.

Gözlerimi devirerek, dediğini yapıyorum ve parmaklarımı önümde birleştirerek seğirmeyi gizliyorum.

Çalışma odasının kapısı açılır ve bir hareketlilik başlar, bu evdekiler gibi giyinmemiş adamlar odaya girerler. Bu adamlar koyu renk kot pantolon, koyu renk tişörtler ve deri ceketler veya kapüşonlu sweatshirtler giymiş, rahat görünümlüdürler. Dövmeli, sert görünümlüdürler ama etraflarında güç dolu bir hava vardır. Onlarla uğraşılmayacak tiplerdir. Son adam odaya girene kadar tam bir sessizlik hakimdir ve sonunda, *sonunda* vücudum tepki verir. Korku kalbimin daha hızlı atmasına, avuçlarımın terlemesine ve boğazımın kurummasını sağlar. Yutkunmak zor, golf topu büyüklüğünde bir yumru boğazımda oturuyor. Dilimi damağımdan ayırırım, kalbim çılgınca atarken kanım kulaklarımda uğuldar.

Diğerleri gibi koyu renk kot pantolon giymiş, ama beyaz tişört giymiş ve ceket giymemiş. Koyu renkli dövmeler her iki kolunu da kaplıyor, parmaklarından tişörtünün manşetlerinin altına kadar uzanıyor. Boynuna kadar uzanıyorlar, kafasının yanında bile küçük bir dövme var, üzerine uzayan kısa koyu renkli saçları nedeniyle zar zor görünüyor.

Gözleri, güneşin sakin sularından yansıdığı Karayip Denizi gibi, şimdiye kadar gördüğüm en açık mavi renkte. Keskin, sakallı çenesi sıkı sıkıya kapalı, dişlerini her sıkığında yanak kasları seğiriyor. Bir burun deliğinde piercing olan düz bir burun ve onun gibi bir adam için fazla yumuşak görünen dolgun dudaklar, düz bir çizgi halinde bastırılmış. Doğrudan bakıldığında, Marcus'un istihdam ettiği kaslı adamlarla veya Lex ve Ryker ile karşılaştırıldığında onun iri bir adam olduğunu söyleyemezsiniz, ancak atletik bir vücuda sahip, kaslı ve esnekti. Kıyafetleri ona mükemmel uyuyor, karın kaslarının sert hatlarını ortaya çıkarıyordu. Odayı gözden geçiriyor, önce Valentine'in adamlarına, sonra Valentine'e bakıyor. Hızlı bir değerlendirmeden sonra, buz gibi gözleri bana takılır. Beni başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar süzer. Her morluk veya kesik gördüğünde gözlerini kısar ve ben o delici bakışların altında kıvranmaktan kendimi alamam.

Bana baktığında kendimi tehlikede hissetmiyorum. Düşmanlık yok, yakın bir tehdit yok, bu da muhtemelen gerçekten boku yediğim anlamına geliyor.

"Bay Heart," Marcus, az önce Bay Heart olarak hitap ettiği adama doğru bir adım attı ve bakışları benden babama döndü.

"Yapma," diye homurdanır Heart, güçlü ve sofistike İngiliz aksanıyla, dudağını kıvrarak Marcus'u durdurur, kolu hala elini sıkmaya hazır bir şekilde uzanmış halde.

"Kingston," melodik bir kadın sesi yumuşak bir şekilde azarladı ve ben onun arkasına baktım, arkasında bir kadın duruyordu.

Kingston'ın burun delikleri genişler ve elleri yanlarında yumruk haline gelir. Onun sözünü kesmiş olmasına kızmış gibi görünmüyor, aksine tüm tavırları katilden koruyucuya dönüşmüştür. Kadın yanına yaklaşır, yakın ama samimiyet ifade edecek kadar yakın değil ve ben yeni gelen kadını incelerim.

Kadın çok güzeldir. Uzun, siyah saçları yüzünün etrafına ipek gibi dökülür, odadaki ışıklar saçlarından yansır ve cildi kusursuz ama inanılmaz derecede solgundur. Gözleri Kingston'inkiyle aynı renktedir, dokunduğu her şeyi donduran buz gibi mavidir ve dolgun dudakları kan kırmızısıdır. Kar beyazı bir havası vardır, tabii kar beyazı bir dişi aslanın ölümcül zarafetine sahip olsaydı.

Yanındaki adam gibi esnek, uzun boylu, ince ama tonlu bir vücuda sahip, dar siyah kot pantolon ve gövdesini saran beyaz bir bluz giymiş ve topuklu siyah botlar giyiyor, ben giysem muhtemelen bileğimi kırardım. Kingston'ın yaptığı gibi odayı incelemiyor, bunun yerine gözleri anında bana odaklanıyor ve yumuşuyor. Bu kesinlikle doğru olamaz. Neden yumuşasınlar ki?

"Marcus," Kingston isteksizce homurdanır, "Bu benim kardeşim Isobel."

Marcus, Isobel'i gözleriyle yiyip bitirircesine bakmasına bakılırsa, onu çok sevmiş gibi görünüyor. Dilini dışarı çıkarmış gibi duruyor.

Kingston'ın adamlarından birkaçı, gruptaki tek kadına yaklaşır, omuzlarını dikleştirir ve Valentine'e geri çekilmesi için uyarıda bulunur.

Yapabilseydim gülerdim.

"Bir kadın getireceğinden bahsetmemiştin," Marcus bakışlarını kadından ayırıp Kingston'a çevirir.

Onu anlayamıyorum. Dost mu, düşman mı?

İçimden alay ediyorum. Tabii ki düşman. Şu haline bak.

Kafasının üzerinde büyük, parlak harflerle "TEHLİKE" yazan bir neon ışık yanıyor olabilir.

"Bu bir sorun mu?" Kingston'ın ağzı kenarlarından yukarı doğru kıvrılır, Marcus'un kadınların erkeklerle aynı seviyede olmadığını asla kabul etmeyeceğini bilerek alaycı bir gülümsemeyle.

"Hiç de değil."

Gülmemi engelleyemiyorum.

Yüzüme attığı tokat hızlı ve acı verici. Eli bana çarpmadan önce odayı geçtiğini bile görmedim. Acı elmacık kemiğimi yakıyor ve içgüdülerimi kontrol edemediğim için saldırıyorum, ama fazla uzağa gidemiyorum. O güvenli bir mesafeye geri çekilirken ve adamlarından biri beni tutarken parmağım bile onun cildine değmiyor.

Marcus bana öfkeyle bakar ve bunun cezasını daha sonra vereceğini ima eder. Kahretsin.

Heart kardeşlere baktığımda tek gördüğüm eğlence. Isobel beni o kadar sevinçle izliyor ki, sanki Noel'de bir çocukmuş gibi, Kingston ise bana saygıyla bakıyor.

"Sen Alexander Silver'ın kadınısın, değil mi?" Bana doğrudan soruyor. "O hiçbir şey." Marcus sertçe cevap veriyor.

"Seninle mi konuşuyordum?" Kingston, Valentine'e bakmak için bile dönmüyor, buz gibi bakışlarını üzerimde tutarak konuşmam için beni teşvik ediyor.

Yutkunarak başımı

sallıyorum,

"Konuşuyordum."

"Konuşuyordun?"

"Artık ona ait olduğumu sanmıyorum."

Kingston gülüyor, "Oh, ona aitsin tabii ki. Sonunda kralı dizlerinin üzerine çöktüren kadınla tanışmak güzel."

Sözlerinde kötü niyet hissetmiyorum ve bu beni daha da karıştırıyor. Kingston Heart bir muammaydı.

Valentine'e dönerek, "Bir Silver'la uğraşmak cesurca, Valentine. O aileyle de uğraşmak isteyeceğime neden inanıyorsun? Onların kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bir anlaşmamız vardı," diye kekeliyor Marcus.

"Haydi ama Valentine," Kingston gülüyor, "kendini fazla kaptırma. Anlaşmadan vazgeçtiğimi hiç söylemedim. Sadece neye bulaştığını anladığından emin olmak istiyorum."

"Farkındayım," diye homurdanır Marcus, "Şimdi, onu istiyor musun, istemiyor musun? İstemiyorsan, onu kaynak karşılığında almaya istekli bir sürü alıcı var."

"Ah," Kingston parmağını kaldırır, "ama benimki gibi kaynakları olan yok, değil mi?"

Marcus somurarak, "hayır" der.

Erkekler konuşurken Isobel yaklaşmış, o kadar yaklaşmış ki tam önümde duruyor.

Marcus bunu fark etti: "O senin için mi, yoksa kız kardeşin için mi?" Ağzını kıvrıran iğrenç gülümsemesi mide bulandırıcı.

Isobel ona doğru alaycı bir şekilde gülümser ama gözlerini benden ayırmaz, elini dikkatlice kaldırıp yanağındaki morarmış çürüğü parmaklarıyla okşar. Yüzü yumuşaktır, gözleri vücuduma inerken neredeyse nazik gibidir. "Sana ne yaptı?" diye fısıldar.

Yutkunup kaşlarını çattım. Burada ne haltlar dönüyor?

"Onu alacağım ve sana istediğini vereceğim," diye onaylar Kingston, beni kız kardeşinden uzaklaştırıp kendisine bakmaya zorlar. Satılıyordum. Lanet olası bir hayvan gibi.

"Hayatını cehenneme çevireceğim,"

diye uyarıyorum onu. Kingston

sırıtarak, "Umarım çevirirsin," diyor.

Isobel kolumu nazıkçe tutar ve beni kardeşine doğru çekmeye başlar. Aniden Valentine'in adamlarından biri onu durdurur, kolunu yakalar ve onu sertçe kendine doğru çeker.

Silahların çekilme ve emniyet kilitlerinin açılma sesleri omurgamı dikleştirir.

Kingston silahını doğrudan Marcus'a doğrulturken, Marcus da silahını Isobel ve bana doğrultuyor.

Siktir.

"Ben istediğimi alana kadar kadını almayacaksın," diye bağırır Marcus.

"Bence burada sayıca çok azınlıktasın, Valentine. Seni ve adamlarını üç saniye içinde öldürürüm. Şu anda bu mülkte sadece biz varız sanıyor musun?"

Marcus'un gözleri bir an için büyür ama hemen kendini toplar. "Ve senin değerli küçük Isobel'ini de öldürürüm."

Kingston başını eğip burun deliklerini genişletir, "Belle, kızı bırak. Onu almaya geri geleceğiz."

"Ama..." Isobel başlar.

"Şimdi, Isobel."

O nazıkçe bırakır ve derin bir nefes alır, sonra kardeşinin yanına gider, silah tüm bu süre boyunca onu takip eder.

"Yarın akşama kadar istediğin şeyi sana getireceğim. Ona dokunulmasını istemiyorum."

Marcus kaşlarını kaldırır, "Sen teslim edene kadar o hala bana ait, Kingston. O zamana kadar istediğimi yaparım. Ona dokunulmasını istemiyorsan, teslimatı çabuk yapman iyi olur."

Bu adamın huzurunda titreyen bir adam için büyük laflar. Ama her şey görünüşle ilgili ve görünüşler çok aldatıcı olabilir.

Kingston acımasızca gülümser, "Gidelim," diye adamlarına emir verir, sonra gözleri benimkilere kayar, "Çok yakında tekrar görüşeceğiz."

"Nerede?" Elim masaya çarptı. Düşmanlarım her yerimden çıkıyordu, nereye baksam birileri vardı, krallığıma ele geçirmeye çalışan başka bir pislik. Bana ait olanı almaya çalışan.

Kingston Heart benim şehrimdeydi.

Bu adamla hiç tanışmamıştım ama yeterince şey duymuştum ve bu sokaklarda çok fazla kokuşmuşluk yaratmadan önce ortadan kaldırılması gerekiyordu.

Neden buradaydı ki? Brookeshill'de onun isteyebileceği ne olabilirdi ki? O adamdan korkmuyordum ama aptal da değildim. Avrupa'nın en büyük yeraltı örgütü, *her yerde* bağlantıları vardı. Kingston Heart ve kız kardeşi rüzgarda fısıldanan kabuslardı ve hangi tarafta olduğun önemli değildi, yoluna çıkarsan gözünü kırpmadan ezilirdin. Ayak bastıkları her yerde kalıcı bir iz bırakırlardı. Onlar gibi insanlarla ilişki kurmamamın bir nedeni vardı. Güçlü olabilirdim, bu lanet şehri, içindeki herkesi, kaynaklarımı ve bağlantılarımı kontrol edebilirdim, ama onlar bambaşka bir seviyedeydiler.

Ve benim lanet şehrimdeydiler.

"Kuzey limanında görüldüler," diyor Ryker, elde ettiğimiz güvenlik kamerası görüntülerini inceleyerek, "ama hiçbir şey yapmıyorlardı. Sadece orada duruyorlardı."

Görüntülere bakıyorum. Burada yüzlerce tane var. Kingston pek de öyle görünmüyordu, biraz tehditkar ama hepsi o kadar, ama onun zararsız olduğuna inanmamak gerektiğini biliyordum. Hayır, o adam şeytanı bile titretirdi.

Bir zamanlar onunla iyi geçinebilirdik, ama artık değil. Davetsiz bir şekilde şehrimi işgal ettiği için artık değil.

"Onların daha önce nerede olduklarını bilen var mı?" diye soruyorum, daha fazla fotoğrafa göz gezdirerek. Kingston bariyere yaslanmış, kız kardeşi telefonda konuşurken sigara içiyor. Onlarla hiç şahsen tanışmamış olsam da, ikisinden Isobel'in daha dengesiz olduğunu çok iyi biliyorum. Aslında tam bir deli. Hikayeler, Tanrım, sadece taşaklarını kullanarak astığı adamların hikayeleri ve kendi kendilerine yaptıkları hadım etme hikayeleri.

Hayatlarının çoğu özel, nerede ve nasıl büyüdükları, ebeveynleri, hepsi. Bir dakika önce yoklardı, bir dakika sonra her yerdelerdi, Avrupa'yı veba gibi istila ettiler.

En azından onlara saygı duymak zorundaydım.

Ryker başını salladı, parmağının ucuyla görüntülere dokundu, "Bundan önce hiç görülmemişlerdi. Sence bu garip değil mi?"

Burada olmaları sadece bir tesadüf değildi. Valentine ve Sendika şehrimde zehir saçarken, onların sadece tatil için burada olmaları mümkün değildi. Bu olayda bir rolleri vardı ama nerede, bilmiyordum. Jameson'ın ölmeden önce bahsettiği İngilizler olabilir miydi?

Başka bir resme geçiyorum ve birden duruyorum. Kingston kameraya doğrudan bakıyor, bir kaşı kalkık ve yüzünde alaycı bir gülümseme var. Bir sonraki resimde dokuz parmağını kaldırmış.

Ne oluyor lan?

Dokuz rakamının bununla ne alakası var?

O fotoğraftan sonra, saatine bakıp adamlarını toplayarak koyu renkli SUV'lerden oluşan bir konvoyla doğru yöneldiği bir fotoğraf var. Şehirden ayrıldılar ve o zamandan beri geri dönmediler. Bu sabahın erken saatleriydi ve şimdi aynı akşam saat sekiz.

Parmaklarımla burnumun köprüsüne bastırıyorum.

Valentine, Wren'in başka fotoğrafını göndermedi. Son fotoğraftan beri hiçbir haber almadım ve adamları sokaklardan kayboldu. Daha önce bulduğumuz tüm saklanma yerleri boş. Herkes ortadan kayboldu.

Normalde bunu iyiye işaret olarak görürdüm ama bu sefer değil, küçük kuşum hala kayıp ve Valentine hala şehri ele geçirmeye çalışırken değil.

Şimdi Heart burada, hepsinin birbiriyle bağlantılı olduğunu biliyorum. Ama nasıl?

Kontrolü elimde tutamamaktan nefret ediyordum.

Bu beni delirtiyordu.

O beni delirtiyordu.

O benim yanımdayken tüm dünyam altüst oldu ve şimdi o yok, bildiğim her şey anlamsız hale geldi. Şu anda tek önemli olan onu geri getirmek. O buraya gelene kadar cesetleri yığacağım ve sokakları kanla boyayacağım. Ait olduğu yere.

Cebimdeki telefonum titredi ve çıkardığımda bilinmeyen bir numara arıyordu.

"Silver," diye cevap veriyorum.

"Oğlum," babamın sesi hoparlörden cızırtılı bir şekilde geliyor.

Öfkem doruğa çıkar, "Sonunda bana ulaşman ne kadar da güzel," diye homurdanırım. "Çalışma odasına git," diye emreder, ses tonumu görmezden gelir.

İstemediğim halde itaat ediyorum, hala önündeki görüntüleri inceleyerek Heart'ın hareketlerini bir araya getirmeye çalışan Ryker'dan uzaklaşıyorum.

"Çok gürültü yapıyorsun," der babam, kapıyı kilitleyip masaya oturup bardağıma iki parmak viski döktükten sonra.

"Evet, insanlar kendilerine ait olmayan şeylerle uğraşıyorlar."

"Şehirden bahsetmiyoruz," bu bir soru değil, inkar etmediğim bir ifade.

"Bütün bunlar bir kadın için."

Yine hiçbir şey söylemiyorum çünkü söyleyecek bir şey yok.

"Umarım buna değer biridir, Alexander. Ben bir kaltak yetiştirmedim."

"Ha," diye gülüyorum, ama gülmüyorum, "Yaptıklarımı haklı çıkarmam gerekmiyor, ihtiyar, burası artık benim krallığım, ama o buna değer."

"İyi. O zaman Sendikanın senin saflarında olduğunu bilmen gerekir."

Şüphelerim vardı. Kim olduklarını ve nasıl geldiklerini bilmiyordum ama buradaydılar. "Biliyorum."

"Fazla bir şey söyleyemem Alexander, ne kadar bilgim olduğunu görmek için izleniyorum ama şehirde olmadığım için bu yaşlı adamı artık işe yaramaz görüyorlar."

"Onlar tam olarak kimler?"

"Sendika, Silvers'tan bile daha uzun süredir var, başlangıçta küçük bir organizasyondur ama bir takipçi kitlesi oluşturdular. Onlar parazitler, gelip konakçıları öldürüp bedenlerini ele geçiriyorlar. Dünyayı istiyorlar. Bunu sessizce yapıyorlar ama ben bir süredir onları izliyorum."

"Ve beni bu konuda uyarmayı düşünmedin mi?"

"Brookeshill'e bu kadar çabuk geleceklerini düşünmemiştim." "Harika."

"Lex gibi her şeyin bir zayıflığı vardır. Anonimlikleri için yaşarlar, iş adamlarıdır, gündüzleri sokaktaki diğer pislikler gibidirler, eşleri ve çocukları vardır, gündüzleri işleri vardır ama geceleri katil, hırsız ve pisliklerdir. Güç ve para istiyorlar ve bunu elde etmek için her şeyi yaparlar. Uyuşturucu. İnsanlar, ne dersiniz, yaparlar."

"Siktir."

"Onlar bizimle aynı kurallara göre yaşamıyorlar, evlat. Hiçbir şey sınır dışı değil. Yasa yok, ahlak kuralları yok, alıyorlar ve alıyorlar ve elde etmek için her yolu kullanıyorlar. Onların yoluna çıkarsan veya onlara sorun çıkarırsan, sorunu ortadan kaldırıyorlar. Senin küçük kız arkadaşın gibi."

"Neden Valentine'i kirli işlerini yapması için kullanıyorlar?"

"Valentine onlar için kolay bir piyondur, senin tahtını ele geçirmek için can atıyordu ve istediklerini elde etmek için her şeyi yaparlarsa da ellerini kirliletmekten hoşlanmazlar. Şehri ve sadakati kaybetmeden seni ortadan kaldıramayacaklarını biliyorlar. Valentine bunu onlar için yapar ve şehri ele geçirirse, adamların ya seninle birlikte ölecek ya da parayı kaybetmemek için ona yeni bir sadakat yemini edecekler. Bu bir savaş, Lex."

"Beni uyarmalıydın," diye homurdanıyorum.

"Şimdi uyarıyorum," der. "Onları ortadan kaldır. Hepsini."

"Deniyorum lan!"

"Beş beş beş, güney caddesi, sadece benim bildiğim bir güvenli ev. Ne zaman..." "Eğer" değil, "kadını geri aldığı anda, bu iş bitene kadar onu oraya koy. O senin zayıf noktan Lex ve onlar bunu kullanacaklar. Onu sakla."

Aramızda sessizlik hakim olur. "Anlıyorum."

O telefonu kapatırken veda etmez ve ben bir an sessizlik içinde oturup viskimi yudumlarım.

Ama sessizliğin uzun sürmeyeceğini bilmeliydim. Asla sürmez.

Ryker kapıyı kırarak içeri girerken telefonumun alarmı çalar, "Misafirimiz var."

İki saat önce.

Tehditlerine rağmen Valentine bana elini sürmedi. Kingston ve adamları ayrıldıktan birkaç dakika sonra odaya geri itildim ve o zamandan beri buradayım. Rory daha iyi, yaraları iyileşiyor ama zihni hala düzelmesi gerekiyor. Onu sık sık duvara bakarken buluyorum, gözleri dehşetle dolu, buraya geldiğinden beri yaşadıklarını hatırlıyor.

Sık sık uyanıyor, çılgılık atıyor ve etrafa saldırıyor, bu kabuslar uyanık olduğu saatlere de sızıyor. Bir daha eskisi gibi olabilecek mi, bilmiyorum. "Ne yaptı?" Ben geri getirildikten bir saat sonra sordu.

Kafamı salladım, ona gideceğimi söylemek istemedim. Ben gittikten sonra ona ne yapacaklarını düşünmek istemiyordum ve ya onun serbest bırakılması için pazarlık yapmanın ya da Kingston'ı onu bizimle götürmeye ikna etmenin yollarını düşünmeye çalışıyordum. Bunun mümkün olmayacağı belliydi, bu bir paket anlaşma değildi, babamla yaptığı anlaşma onu diğerleri kadar kötü bir insan yapıyordu. Buraya beni istediği için gelmişti. Kimseye güvenilemezdi.

Kapı aralık açılır ve iki adet kapalı şişe su içeri yuvarlanır, sonra kapı tekrar kapanır. Onları alıp birini en iyi arkadaşıma atarım, benimkini açıp bir yudum alırım.

"Nasıl buraya geldin?" diye soruyorum.

Ellerine bakarak, "Gerçekten bilmiyorum. Sanırım birkaç hafta önceydi, tam olarak ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama okuldan çıkıyordum, not veriyordum, oldukça geç olmuştu, biri bana vurdu. Uyandığımda, koridorun sonundaki odadaydım."

Burnunu çekiyor.

"Gerisini anlatma Rory, bilmeme gerek yok." "Bana zarar verdiler," diye fısıldadı. "Çok kötü."

"Biliyorum," odayı geçip yanına oturuyorum, "Bizi buradan çıkaracağım."

Bu deneyimi Lex ile olanla karşılaştırmak eğlenceli, buradan çıkmaya kararlıyım, ama Lex'in yatağına bağlandığımda bu kararlılık neredeydi?

Su şişesini dudaklarıma götürdüm, ama ani bir gürültü beni irkitti ve açık şişeyi yere düşürdüm. Duvarlar sallandı ve üstümdeki tavan titredi, toz ve kirler üzerimize yağmur gibi yağdı. Bir başka gürültüyle tüm ışıklar söndü ve yeraltında olduğumuz ve pencere olmadığı için oda o kadar karanlık oldu ki, önümdeki elimi bile göremiyordum.

Rory yanımda çığlık atar, narin parmaklarını acı verici bir şekilde koluma geçirir, tırnakları derime batar.

Birkaç saniye sessizlikten sonra silah sesleri duyulur. Yüksek sesli patlamalar kulaklarımı çınlatır ve yukarıdan gelen bağırışlar ve çığlıklar beynimin yetişemeyeceği kadar hızlıdır. Yukarıdaki döşeme tahtalarına ayak sesleri vurur, çılgınca, panik içinde ve silah sesleri devam eder.

Yataktan kalkarken Rory'nin parmaklarını kolumdan çekiyorum, çıplak ayaklarım yerde sürtünüyor. Bir kapı çarpıyor ve ardından ayak sesleri hızla yaklaşıyor. Tepki veremediğim odanın kapısı açılıyor ve bu yeraltı hapisanesinin tavanına monte edildiğini fark etmediğim acil durum aydınlatmasından çok az bir ışık içeri giriyor. Marcus'un yüzü tehditkar gölgelerle kaplı ve bıçağın parıltısı loş ışıktaki gözümü kamaştırıyor. Öne atılıyor ve bıçağı etime saplıyor. Kaçmayı başardım ama bıçak yine de kaburgalarımın hemen altındaki derimi keser, kanın yan tarafımdan ve kalçamdan akıp beyaz elbiseyi kırmızıya boyayacak kadar derindir. Kavgası sırasında bıçağı düşürdüğü için boğazımı yakaladığında çığlık atarım.

"Kimse sana dokunamaz!" diye bağırır. "Kimse sana dokunamaz!"

Onun avuçları nefes borumu sıkarken ben çılgınca nefes almaya çalışıyorum, bu sırada Rory ıglık atıyor, yumruklarını Marcus'un sırtına vuruyor ama işe yaramıyor. Onu savuşturmak için çok zayıf ve ben de çok hızlı bir şekilde çok fazla kan kaybediyorum.

Siktir.

"ekil!" diye bağıırır Rory. "ekil!"

Bir kapının çarpmasıyla Valentine'in elleri gevşer ve sonra dönüp koşarken tamamen çekilir.

Koşuyor.

Lanet olası korkak.

Dizlerimin zerine çöküyorum, bulanık görüşüm onun karanlık siluetini kapıdan dışarıya kadar takip ederken nefes nefese kalıyorum. Bir kez, iki kez gözlerimi kırıyorum, zgrlğme bakıyorum. Kapı açık. Dışarı ıkabiliriz.

Rory'nin elini sıkıca tutuyorum, titrek bacaklarımla ayağā kalkmaya çalışırken, kanamayı durdurmak için yanımı tutuyorum.

lmş olmam gerekirdi. Kanamayı durduramazsam leceğim.

Ama lrsem, bu evden kurtulacağım. Ölümüm n verandada gerçekleşse bile, zgr olacağım ve Rory de yle.

Kapıya doğru bir adım atıyorum ve kapı çerçevesini dolduran bir bedenle birlikte özgürlük hissi yok oluyor.

"Merhaba, Wren," Kingston'ın yumuşak İngiliz aksanı omurgamda uyarıcı bir titreme yaratır.

Biri bana biraz rahat verebilir mi?

Adamlar onun arkasında koşarak kapıları açıyor, anahtarların metalik sesi koridorlarda yankılanıyor. Yukarıda hala silah sesleri duyuluyor ama Kingston'ın burada kazanan olduğu açık.

"Yaralanmışsın," diyor, başını eğip gözlerini parmaklarımdan sızan kana indirirken, "Silver'ın seni yaralı olarak geri getirdiğim için pek memnun olacağını sanmıyorum."

Kafam karışık bir şekilde geriye doğru eğilir, "Ne dedin sen?"

"Gidelim, Wren," parmaklarını kıvrarak beni ileri ağıırır.

Bu çok aptalca, gerçekten salaka olabilir ama ben gidiyorum, zayıf bacaklarım beni birçok kabusun yıldızı olduğuna şüphe duymadığım adama doğru taşırken Rory'yi de yanıma alıyorum.

Ona ulaştığımda bacaklarım pes etti ama o beni yere dşrmedi, hayır, kolları uzandı ve burnumu betona çarpmadan beni yakaladı.

"Hiç memnun değilim," diye homurdanıyor, daha çok kendine, beni ayağa kaldırıp yukarı çekiyor. Sis zihnimi kaplıyor, kenarlarından yoğun bir şekilde geliyor ama hareket ettiğimi, ya da belki de süzüldüğümü anlayabiliyorum.

"Sakın ölme, aşkım," diyor Kingston, "Sana canlı ve zinde ihtiyacım var."

"Sen de beni kullanacaksın," sesim zayıf, cılız. "Bu daha çok bir barış teklifi," diyor bana.

"N-neden?"

"Senin adamın çok güçlü, onunla ters düşersem aptallık etmiş olurum ama onun yardımına ihtiyacım var."

"Beni Lex'e mi götüreceksin?"

"Evet, aşkım, şimdi hayatta kal," diye emrediyor, "İnsanların ölmesinden nefret ederim, özellikle de bu kadar zahmete girdiğim için."

"Rory..." sesim kesiliyor.

"Buradaki tüm kızlara bakılacak," diyor Kingston. Dışarı çıktığımız anda anlıyorum.

Soğuk hava ateşli tenimi okşadı ve şu anki durumumda bile içimde bir şeyleri ateşledi. Temiz havayı ciğerlerime çekerek, yüzümde rüzgarı hissederek, yıkanmamış ve cansız saçlarımı okşayarak ciğerlerimi genişlettim. Özgürlük.

Özgürüm.

Kingston beni evden uzaklaştırmaya devam ederken vücudumda bir uyuşukluk yayılmaya başlar ama ben direnmem. O evde, o hapishanede ölmeyeceğim. Bir hendekte çürümeye terk edilmeyeceğim. Özgürüm. Kendimi aşağı indirildiğimi hissediyorum, başımdaki sisle karşılaştırıldığında yanımdaki ağrı donuk bir zonklama gibi.

"Araba koltukları gidiyor," diye bir kadın sesi önümden geliyor.

"Kapa çeneni, Belle," diyor Kingston, benimle birlikte arkaya binerken, "sür. Hemen."

Arabanın hareketi midemi bulandırıyor ve kusacakmış gibi oluyorum ama hiçbir şey çıkmıyor, sonra gözlerim geriye dönüyor, bilincim kayboluyor.

"Hayır, olmaz," Kingston beni sertçe sarsarak yan tarafıma bir şey bastırıyor,

"Ne demiştin, aşkım? Hayatta kal."

Ama tek istediğim uyumakken bu çok kolay değildi.

Şimdiki zaman

Sırtımdaki kılıftan silahımı alıyorum ve masanın altına taktığım diğerini de kapıyorum, ofisten çıkıp evin ön tarafına doğru koşarken bacaklarım yere vuruyor.

Oh, misafirlerimiz vardı.

Arazide küçük bir ordu vardı. Evin önündeki kapılar, garaj yolumdan hızla geçen SUV konvoyuna karşı hiçbir şansı yoktu.

Siktir.

Heart buradaydı ve varlığını belli ediyordu.

"Ateş etmeyin!" Dışarıdan birisi bağırdı, en yakın araçtan birisi ellerini kaldırarak indi.

"Bu bir tuzak," diye fısıldadı Ryker.

"Ateş etmeyin," diye emri veriyorum.

"Silver nerede?" İngiliz aksanı gözlerimi kışmasına neden oluyor, ama bize bağırان Heart değil, adamlarından biri.

Adamlarımdan biri tabancasını kaldırıyor. "Dur lanet olsun," diye fısıldıyorum, ayağa kalkana kadar vücudumu açıyorum. Ryker benimle birlikte ayağa kalkıyor, yüzünden bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum ve nedenini bilmiyorum, sezgi deyin, ama bir şey beni kapıya doğru çekiyor.

bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüğünü görebiliyorum ve nedenini bilmiyorum, sezgi diyelim, ama bir şey beni kapıya doğru çekiyor.

Kapıyı açtım, silahım hala elimde ve ateş etmeye hazır haldeydi ama tetiği çekmedim.

Adam beni fark edince silahını indirir ve yana doğru adım atar, başını bir kez sallar.

Heart araçtan iner ama ilgilendiğim kişi o değildir. Hayır. Beni harekete geçiren, kollarında tuttuğu parçalanmış beden. Benim küçük kuşum.

Tehdit, tehlike, üç saniye içinde gözlerinin arasına bir kurşun yiyebilme ihtimali, Kingston Heart'ın tam önüne gelene kadar ayaklarımın altında çakılların çitirdadığı boşluğu geçerken kafamdan uçup gidiyor. Elleri, kolları, tişörtünün önü kanla kaplı ama o umurumda değil, kızı bana uzatıyor. Vücudu çok soğuk, çok zayıf, çok *hareketsiz*. Çok fazla kan var. Çok fazla kesik ve çürük var. Göğsü, hafifçe aralık soluk dudaklarından aldığı sığ nefeslerle zar zor hareket ediyor. Ölüyor. Ölüyordu.

"Doktor!" diye bağıryorum, "Hemen!" Felç edici bir korku kalbimi sıkı bir şekilde kavıyor.

Arkamda bir hareketlilik olur.

"On dakika içinde bir doktor gelmezse, hepinizi öldürürüm," görebildiğim her yüzü dikkatle incelerim, sözlerimin anlamı beyinlerinin derinliklerine işler. Bunu yaparım. Onun için hepsini öldürürüm.

Şaşırtıcı bir şekilde, Heart gitmeme izin verir ama o, kız kardeşi ve birkaç adamı peşimden gelir. Onu durdurmayacaktım.

Ona borçluydum.

Bunu karşılığında bir şey için yaptı, benim gibi bir adamın bunu iyilikten yapması imkansız.

Onun ruhunda merhamet yoktu. Strateji. Acımasızlık. Zeka. Hepsi var ama merhamet yok.

O, geldiği yerde kral, benim burada kral olduğum gibi.

Wren'i tekrar kollarımda tutmak, eve dönmüşüm gibi hissettiriyor. Bu his ruhumun derinliklerine işliyor, göğsümü şişiriyor, sanki ciğerlerim ve kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum. Bu alışık olduğum bir his değil.

Bu beni çok korkutuyor.

Yukarıda, ana yatak odasında, onu nazikçe yatağa yatırıyorum, başını yastığa koyuyorum, böylece saçları ateşten bir hale gibi başının etrafına yayılıyor. Her zamanki gibi parlak ya da vahşi değil, sadece gevşek, zayıf. Dudakları ince bir çizgiye büzülmüş ve yatak odasındaki ışıkların altında cildi neredeyse saydamlaşmış. Boynundaki ve kaburgalarındaki belirgin kemikler, keskin kenarlar gibi cildinden dışarı çıkıntı yapıyor.

"Çıkın dışarı!" Beni takip eden adamlara bağıriyorum ve Ryker hariç hepsi çıkıp kapıyı kapatıyorlar.

"Kingston Heart aşağıda, Lex," diye uyarıyor.

"Umurumda mı sanki?"

"Lex," diye başlıyor

Ryker. "Defol git!"

Ryker, bana ve Wren'e doğru ilerlerken durur. Panik vücudumu sarar, başım karıncalanır, avuçlarım terler.

Bu kadar duyguyu kontrol edemem. "ÇIK DIŞARI!"

"Lex," diye tekrar dener Ryker, her zamanki gibi zorlayarak.

Evde yüksek bir çarpma sesi yankılanır ve bir an için dikkatimizi dağıtır, "Ben hallederim."

Burun deliklerim genişler, "sen hallet."

Sonunda yalnız kaldığımda, sessizlik etrafımı ağır bir yük gibi sardığında, yatağa otururum, kırık kanatlı kuşumu kendime doğru çekerim, başını kucağıma yatırır, yüzündeki saçları geriye doğru düzeltirim.

"Beni terk ettin küçük kuş," diye fısıldıyorum, "beni terk ettin lanet olası."

Dudakları açılır ve kirpikleri titrer ama gözlerini açmaz.

"Bunun bedelini ona ödeteceğim, sözlerimi unutma küçük kuş, onun kalbinin benim yumruğumda attığını izlerken sen de yanımda olacaksın. Yağmur yağdıracağım, küçük kuş. Senin için. Her zaman senin için."

"Lex," sesi yaz esintisi kadar yumuşak, "Alexander."

"Buradayım."

Vücudu bana karşı titrerken dudaklarından küçük bir inilti kaçır ve gözünün köşesinden tek bir gözyaşı süzülür, yüzünün yanından akıp bakır rengi saç çizgisinde kaybolur. Nefesi hala çok sığ, nefes alışı yavaş.

Onu böyle görmekten nefret ediyorum. Mücadele yok. Güç yok. Onun tavrını ve ısrarını ne kadar nefret etsem de, şimdi onu istiyordum. Ona bir ders vermek için

ona bir ders vermek için, onun mücadelesine ve gücüne ihtiyacım vardı, sadece ona her zaman benim olduğunu, her zaman benimle olacağını kanıtlamak için.

Onun kırık bedenini hem yutmak hem de yatıştırmak, onu sevmek ve ona tapmak, onu sahiplenmek istedim. Onu benim yapmak istedim.

Tüm dünyanın onun bir Silver'a ait olduğunu ve ona bulaşmanın, düşmanlarımızdan daha büyük, daha iyi ve daha güçlü bir orduya bulaşmak olduğunu bilmesini sağlayacaktım.

Onu bir Silver yapar, yanımda tutar, başına bir taç takar ve hepsinin önünde eğilmesini sağlardım. Diz çöküp, hak ettiği gibi ayaklarını öperlerdi.

Doktor tehditten yedi dakika sonra ter içinde, gözleri korkuyla büyümüş, ekipmanları şüphesiz maaş bordrosuna eklediği hemşireler tarafından arkasında sürüklenerek gelir.

Doktor Gerald Whitmore, yaşlı ve sefil bir adamdı ama iyi bir doktordu, beni birçok kez tedavi etmişti ve Wren'in emin ellerde olduğuna şüphem yoktu.

"Bay Silver," diye selamladı, gergin bir şekilde yutkunarak. "Düzeltin."

"Bunun böyle yürümediğini biliyorsunuz, Bay Silver," diye bize doğru adım attı ve ben içgüdüsel olarak eğildim, kadını koruyarak, lanet bir hayvan gibi dişlerimi gösterdim.

"Onu kadına yaklaştırmalısın," kapıdan güçlü bir İngiliz aksanı duyuldu. "Heart," diye hırıldadım.

"Burada," kolları yanlarına uzanmış, avuç içleri tavana dönük, "O dayak yedi Silver, onun yaşamasını istiyorsan, iyi doktorun onu muayene etmesi gerekecek."

Haklı. Bundan nefret ediyorum.

İsteksizce, ondan uzaklaşıp Whitmore'un girmesi için yeterince geri çekildim. Giysilerini çekip, kumaşı teninden ayırıyor ve onu koruma dürtüsü, boğazını parçalamamayı neredeyse imkansız hale getiriyor.

"Bana bak, Silver," Heart yavaşça konuşur, "doktoru nasıl parçalayabileceğini hayal etmeyi bırak."

Whitmore sesli bir şekilde yutar. "Ne istiyorsun lan?"

Dikkatimi başka yöne çeviriyorum, doktorun Wren'in vücuduna dokunmasını görmezden gelmeye çalışıyorum. Buna ihtiyacı var. Yaşamayı gerekiyor. Nefes alması gerekiyor. Hayatta kalması gerekiyor ve bunun tek yolu o.

"Konusmak için, Silver."

"Konusmak için Londra'dan buraya kadar mı geldin?" alaycı bir şekilde soruyorum.

"Diğer şeylerin yanı sıra," Kingston başını sallar, "şimdi uygun bir zaman değil ama ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Peki beni boğazına bıçak saplamaktan ne alıkoyuyor?"

Kingston sırtıyor, gözleri yarı çıplak ve çarşaflarımın üzerinde kanlar içinde yatan kadınıma kayıyor. Boğazımdan bir hırıltı çıkıyor. Vereceğim tek uyarı bu.

"Sen prensipli bir adamsın, Silver. Sana bir şey verdim ve sen borçlu kalmayı sevmezsin."

"Ve benim bölgeme giren pislikleri sevmem, benim için bir şey yapmış olsan da."

Kingston yavaşça başını sallar, "Anlıyorum ama ne yazık ki senin için, umurumda değil. Konuşmamız lazım, bunu gereğinden fazla zorlaştırma."

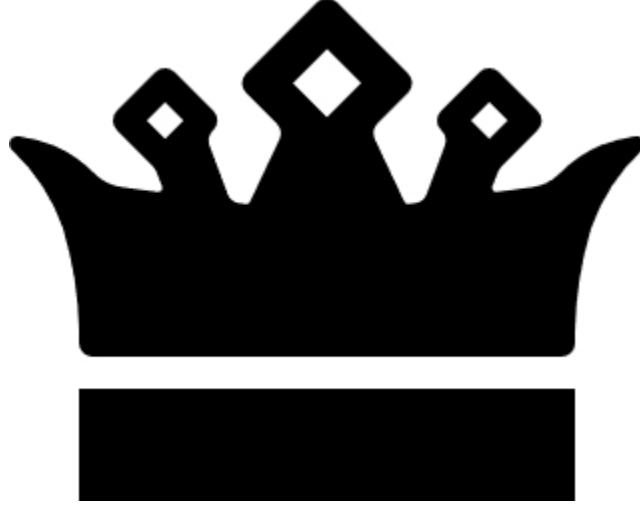
Avrupa'nın yarısına sahip bir adamla kavga edecek vaktim yok ve benim bölgeme izinsiz girmiş olmasına rağmen, Wren'i bana getirdiği için ona borçluyum.

"Tamam, şimdi git. Hazır olduğumda konuşuruz."

Bunu kabul edip etmediğini görmek için beklemeden kızıma dönüyorum. Gözlerim, karnının ortasındaki iyileşmekte olan yaraya, kurşunun derisini yırttığı yerde iyileşmekte olan yara izine düşüyor. Vücudunun her yerinde eski ve yeni kesikler, koyu ve solmakta olan morluklar var ve beyaz bandajın üzerine kan lekeleri bulaşmış bacağı kanımı kaynatıyor.

"Bir süre burada kalacağım," diyor doktor.

Ve ben beklerim. Yatağın karşısındaki sandalyeye otururum ve doktor kızımı tedavi ederken beklerim, ondan başka hiçbir şeye odaklanamam. Tüm sorunlar yarın da burada olacak, ama onun olacağına dair bir garanti yok.

Wren

Onun sesini duyuyorum. Beni hem korkutan hem de heyecanlandıran derin, yatıştırıcı bir bariton sesi. Bu ses, anıları yüzeye çıkaran türden bir ses; elleri vücudumda, dili tenimde, dişleri beni okşuyor, tırnakları ısıyor. Bu gerçek değil. Olamaz.

Cehennemdeyim.

Ama anılar, nefesinin kulağımı okşadığı, havada viski kokusu olduğu sürece bana işkence etmeye devam ediyor. Sahiplenici homurtusu, acımasızlığı, şiddeti, şeytanları. Eller gibi vücudumu okşuyorlar, *hissetmemi* sağlıyorlar. Hissetmek istemiyorum. Hissedemem. Bu hayatta olmaz.

Eğer hissedersen, öleceğim ve Rory asla özgür olamayacak.

"Seni arıyordum, küçük kuş," homurtusu zar zor duyuluyor, karanlıkta bir fısıltı, benimle alay ediyor, "Beni terk ettin, ama ben seni aramaya geldim. Her zaman seni aramaya geleceğim."

Bu anda beni saran mutlak keder beni felç ediyor. Neden Lex'in düşünceleriyle işkence görüyorum? Neden beni o rahatsız ediyor?

Hıçkırık karanlıkta yankılanıyor ve ilk kez her şey acıyor. Kafam, vücudum, kalbim. Acı içimi parçalarken tüm vücudum yanıyor.

Ve sanki beni daha fazla rahatsız etmek istercesine, sanki yeterince acı çekmemişim gibi, güçlü kollar beni nazikçe sarıyor, cildime neredeyse dokunmuyor ama yine de orada ve bir ağız saçlarıma bastırılıyor.

"Şşş, ben buradayım, küçük kuş," diye fısıldıyor. "Şşş, işte böyle. Aferin kızım."

Ama ben sessizken, acı devam ediyor, ruhumu kemiriyor. Alexander'ın yanımda olduğunu hayal ederken, şeytanlara ve kabuslara terk ediliyorum.

Bir şeyler yolunda değil. Kahvenin kokusu ya da odadaki sesler değil, Lex'in tıraş losyonunun tanıdık kokusu ya da vücudumun altındaki yumuşak çarşaflar da değil, arkamda hissettiğim sürekli bir varlık. Vücudumdaki yumuşak el, arkamda nefes alan başka bir kişinin hissi, omurgama baskı yapan göğsünün sürekli inip kalkması.

Hayır.

Bu doğru değil. Gözlerimi açmaya çalıştığımda göz kapaklarım ağırlaşıyor, tam önümdeki pencereden içeri giren yakıcı ışık retinamı yakıyor. Ne oluyor lan? Pencere mi var? Gün ışığı, ağaçlar ve çimenler.

Parmaklarımla yumuşak pamuğu kavrayıp, etrafımdakilerin uyanık olduğumu fark etmeden odayı görmeye çalışıyorum. Cildim kemiklerime çok sıkı geliyor ve boğazım kurumuş, ama hareket etmeye ya da ses çıkarmaya cesaret edemiyorum. Duvarlar beyaz, pencerede bir çift lacivert perde asılı, komodinin tanıdık geliyor, koyu renkli, üstünde bir lamba ve çekmeceleri var. Her şey çok benzer. Bu da Valentine'ın bana işkence etmesinin başka bir yolu mu? İstedığımı bana verip sonra da yakıp kül etmek için mi?

Ayak sesleri duyuluyor, benden uzaklaşıyor ve sonra bir kapı kapanıyor, yumuşak bir tıklama sesi beni yattığım yerde sıçratıyor, hala o vücut arkamda baskı yapıyor.

Birkaç saniye sessizlik, odadaki tek ses benim çılginca nefesim, ama sonra o kaba ses kulağıma fısıldıyor, nane kokusu burnuma geliyor.

"Uyanık olduğumu biliyorum, küçük kuş."

Kalbim durur, nefesim kesilir, yan yatarken kendimi sırt üstü çeviririm, hareketimden dolayı cildim gerilir ve acıtır ama şu anda hiçbir şey arkamdaki yüzü görmemi engelleyemez.

Yutkunarak, siyah takım elbise pantolon giymiş bacaklarına bakmaya başlıyorum, ayak bilekleri çaprazlanmış ve sonra siyah gömleğinin pantolonun içine sokulduğu yere doğru ilerliyorum, gümüş tokalı siyah bir kemer onu bir arada tutuyor. Düğmelerin çizgisini takip ediyorum, düğmelerin bittiği yerde V şeklinde bir açıklık var ve bu açıklık, sert göğsünü, belirgin kaslarını ve bronz tenini ortaya çıkarıyor. Daha sonra boğazına doğru ilerliyorum ve yutkundüğünde adem elmasının sallandığını fark ediyorum. Dişlerini sıkarken sert çene çizgisi seğiriyor ve sonra ağzını görüyorum.

Güzel, tehlikeli ağzı düz bir çizgi halinde.

Gözlerine baktığımda tüm dünya durur. Gümüş renkli gözleri bana bakar, o kadar çok duygu doludur ki, beni sarsar. Onun yüzünde hiç bu kadar çok şey gördüğümü hatırlamıyorum, ama oradadır, sanki cildine mürekkeple yazılmış gibidir. Acı. Pişmanlık. Korku.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, ama bu gerçek olamaz, değil mi?

Koyu renkli saçları yüzünden geriye doğru taranmış, ama bir tutam saçı alnına düşmüş ve bana bakarken kaşlarını çatarak alnını kırıştırıyor.

Bu bir rüya mı? Rüya mı görüyorum?

Parmağı yüzümün yanını okşamak için yükseliyor, parmağının ucu, yanağımın çizgisini takip ederek çenemden geçip alt dudağımı okşuyor.

"Lex?"

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılıyor, "Merhaba, Küçük Kuş."

Acıyı siktir et. Bariz yaraları siktir et, dizlerimin üzerine çökmeye çalışıyorum ama onun sert eli beni yerde tutuyor, hareket edemiyorum.

"Beni bırak!"

Bu, beni gülümsetir, o kendini ters çevirir, dizlerinin üzerine çöker, yatak ağırlığı altında çöker. Beni kollarının arasına sıkıştırır, yüzü

yüzünü yüzüme yaklaştırıyor.

"Seni özledim küçük kuş, hayatım boyunca hiçbir şeyi özlemedim."

"Öp beni lanet olsun!"

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor ama aradığı her neyse bulmuş olmalı ki ağzı sahiplenircesine benimkine çarpıyor. Elleri nazik olabilir, vücudumu kendinden uzak tutuyor olabilir ama ağzı hiç de yumuşak değil, dili dudaklarımın arasına giriyor. Lanet olsun, tadı çok güzel.

Çok uzun zaman oldu.

Bu adamı özleyeceğimi hiç düşünmemiştim, bir erkeğe ihtiyacım olacağını bile düşünmemiştim, ama ona ihtiyacım vardı. Onu, ciğerlerimi doldurmak için havaya ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım vardı. Açıklanamaz bir şekilde birbirimize bağlıydık, onun şeytanları ve karanlığı ruhumu okşuyordu.

Kendini benden uzaklaştırıyor, benden kaçmak için neredeyse kendini yataktan atıyor, ama ben öylece yatıyorum. Bir parçam bunun hala bir rüya, hala bir kabus olduğuna inanıyor, ama şişmiş dudaklarım, parmaklarımı ağzıma sürerken parmak uçlarıma aktarılan ıslaklık, hepsi çok gerçek görünüyor.

Onu yatağın kenarında ağır ağır nefes alırken buldum, "Bir daha bunu yapma." "Ne?"

"Yaralandın, Wren, bu," aramızdaki mesafeyi işaret ediyor, "Bu olamaz."

"Dalga mı geçiyorsun?"

Gözleri kısılır, "Şu anda hareket edemiyor olman, daha az *kırılgan* olduğun anda seni dizimin üzerine yatırmayacağım anlamına gelmez."

"Tutamayacağın sözler verme."

Gülümsedi, bronz tenine kıyasla beyaz dişleri neredeyse parlıyordu. Lanet olsun, o kadar güzel ki.

Dirseklerimle kendimi yukarı itmeye çalışıyorum ama yanımdaki ağrı beni felç ediyor. Kanım kaynarken gözlerimi sıkıca kapatıp çılgılık atıyorum. Kahretsin, çok acıyor.

Nasıl bu hale geldim ben? Yüksek bir patlama sesi, Valentine'ın bana saldırması ve sonra Kingston'ın saldırması hatırlıyorum. Ondan sonrası, hiçbir şey hatırlamıyorum. Tanrım. Rory!

Beni dibe çekmek isteyen acıyı, ıstırabı görmezden gelerek, titrek bacaklarımla ayağa kalkıyorum, battaniyeleri itiyorum. Üzerimde bir çift tayt ve bana üç kat büyük bir tişört olduğunu düşünmeye vaktim yok. Rory nerede?

"Dur!" diye bağırıyor Lex.

Konuşuyor muydu? Kapıya yarı yoldayım ama duruyorum, dizlerim titriyor, altımda çökmek üzere.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

Lex önümde belirir, burun delikleri genişlemiş, öfkesi hissedilir.

"Seni daha yeni geri aldım küçük kuş, şimdiden kaçmaya mı çalışıyorsun?" "Hayır," yutkunuyorum, "hayır, anlamıyorsun."

Adım atar ve parmağını çenemin altına koyar, "Anlat bana." Gözlerim onun gözleriyle buluşur, duygularla doludur, zihnimin kavrayamayacağı kadar derin bir şeyle.

"Arkadaşım Valentine, o kızı kaçırdı ve..."

"Şşş," beni göğsüne çekiyor, "O güvende. Bütün kızlar güvende."

"Nerede?"

"Şimdi değil, Wren, dinlenmen lazım."

"Alexander," diyorum dişimi sıkarak.

"Bana karşı gel, Wren, hadi bakalım."

Onunla savaştığım gücüm yoktu. Sözlerle bile, ne kadar saldırmak, onun nerede olduğunu öğrenmek istesem de yapamadım. Çok yorgundum. Çok acı çekiyordum.

"Ne oldu?"

Ryker bir kase çorba ve birkaç şişe suyla odaya girerken, beni yatağa geri götürüyor.

"Uyandığını görmek güzel," diyor, dudaklarında nazik bir gülümseme beliriyor.

"Merhaba Gruff." Gözlerini devirmesi beni biraz güldürdü ama asıl beni harekete geçiren çorbanın kokusuydu. Midem gürültüyle guruldadı, ağırlı bir şekilde kramp girdi ve son haftalarda ne kadar az yediğimi hatırlattı.

Çorbayı yanıma bırakır, bana bir şişe su verir ve Lex yanımdaki yatağa yerleşirken odadan çıkar.

"Ee?"

O başını yana eğip beni izlerken, ben şişenin yarısını içiyorum.

"Ye."

"Sadece söyle."

"Ye."

"Çok otoritersin."

Ama onun yardımıyla oturur pozisyona geçiyorum, bu sırada acı çektiğimi gizlemeye çalışıyorum, sonra tepsi kucağıma yerleştiriliyor. Kaşığı indirip kırmızı kremalı sıvıyla dolduruyor, sonra kaldırıp ağzıma götürüyor

Ağzımı açıyorum, ağzıma ve dilimin üzerine dökmesine izin veriyorum. Odada bir inilti duyuluyor. Lex gülümsüyor, ben yerken beni izlerken göz bebekleri büyüyor, ağzımı, kaşığı saran dudaklarımı izliyor. O ve yemek beni o kadar etkiliyor ki, farkına varmadan ve kendime gelmeden önce kasenin yarısını yiyorum.

"Söyle bana, Lex."

Bir iç çekiş ve kaşığın kasenin kenarına çarparak çıkardığı yüksek sesle, isteksizce her şeyi anlatır. Kingston ve kız kardeşi Isobel, Avrupa merkezli büyük bir örgüte mensuptur ve Lex neden onun yardımını istediğini bilmiyor olsa da, benim burada olmamın sebebi odur.

Kingston Lex'i istiyor, bu yüzden ona ulaşmak için beni kullandı. Yine, benimle ilgisi olmayan bir savaşta sadece bir piyon olduğum için kızgın olmam gerekirdi, ama ben bu adama minnettarım.

Kingston beni geri getirmeye
yardım etti. Ona borçluydum.

Ama bu borcun bana yüklenmeyeceğini de biliyordum, bu dünya böyle işlemiyor. Borç Lex'e ait, o borcunu ödeyene kadar da hep Lex'e ait olacak. Ama Kingston'ın istediği bedelin, bu şehrin Twisted kralı için bile çok yüksek olup olmayacağını bilmiyordum.

Wren'i uyurken izliyorum, hala benim hoşuma gitmeyecek kadar kırılgan ve solgun. Artık temiz ve giyinik, kulüpte kaybettiğim kıza benzemiyor. Onda farklı bir şey var. Yaşananların travması henüz ona ulaşmamış gibi görünüyor, ama onun yaşadıklarını yaşayıp da zihnin tek parça olarak çıkamazsın. Bunun onu vurmasını bekliyorum.

Etkileyeceğini biliyorum. Kesinlikle eminim. O buna hazır değil, en azından henüz değil, zamanla hazır olabilir, ama şu anda, o hala haftalar önce dairesinden aldığım aynı kız.

Cildinde mor ve mavi çürükler var, sayılamayacak kadar çok kesik ve sıyrık, şişmiş uzuvlar ve yaraları kapatan beyaz bandajlarla dikilmiş dikişler. Hayatta olduğu için şanslı.

Bolca yedikten sonra, yorgunluktan hemen uykuya daldı, ama onda biraz mücadele ruhu görmek güzeldi.

Antibiyotik şırıngasını alıp doktorun elinin üstüne taktığı kanüle soktum, ilacı verdikten sonra onu bir süre uyutacak bir doz ağrı kesici verdim. Bunun için benden nefret edecek ama onu iyileştirecek ve güvende tutacaksa bunu göze alacağım.

İsteksizce odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapattım ve iki adamıma kapının dışında beklemelerini işaret ettim. Hiçbir riski göze alamazdım. Onları burada tutmamın amacı onu odada tutmak değil, benden başka kimsenin *içeri girmesini* engellemekti.

Merdivenlerden hızla aşağı iniyorum ve mutfakta Ryker'ı buluyorum, elleri bir bardak viskiyi tutarken, yorgunluktan başını eğmiş duruyor.

"Senin neyin var lan!?"

"O kız delinin teki," diye homurdandı ve içkisini bir dikişte içti.

Kingston'ın Wren'i bana getirdikten birkaç saat sonra kapımın önüne sevgiyle bıraktığı sarışından bahsediyordu.

Aurora Barrett.

Kingston'a inanacak olursak, Valentine'ın kompleksinde çok kötü şeyler yaşamış ve hayatta kalmasının tek nedeni benim küçük kuşummuş. Kendini toparlayıp dinleyebilecek duruma geldiğinde onunla bu konuyu konuşacağım.

Kızın Wren için önemli olduğunu biliyordum, tanımadığın biri için kendini feda etmezsin ama bu Wren, ne yapacağı belli olmaz.

"Küçük sarışını idare edemiyor musun?" diye alay ediyorum, şişeyi alıp kendime bir içki dolduruyorum ve geri veriyorum.

"Yardıma ihtiyacı var," dedi ciddi bir şekilde.

"Bu saçmalıkla uğraşacak vaktim yok," diye homurdandım, "Valentine'in kafasını istiyorum." "O nasıl?"

"Hayatta."

"Heart ile görüşmenizi ayarladınız mı?"

"Şu anda Londra'ya dönüyor ama gelecek hafta geri gelecek," diye iç çektim.

Ne istediğini kendine saklıyordu. Kingston Heart, kendi başına uğraşılmayacak bir adamdı, beni korkutmuyordu, hiç bile, ama gücü vardı. Bunu fark ettim, benzerler birbirini tanır, sonuçta.

Şu anda önemli olan *o* değildi. Önemli olan oydu.

Adamlarımı bu şehri didik didik arayarak Valentine ve adamlarını bulmaya çalıştılar ama sanki adam yine ortadan kaybolmuş gibi. Sendika sessizliğini koruyor ama bu savaş henüz bitmedi.

Valentine yaralarını sararken, Sendika şehrimi yok etmek için başka bir yol arıyor.

Hiçbir ipucu, hiçbir cevap, hiçbir şey yoktu. Her şey kontrolüm dışındaydı. Ve bundan nefret ediyordum.

Kan istiyordum.

Acı istedim.

İntikam istiyordum.

Yüksek bir patlama sesi başımın üzerindeki tavanı titretti, ardından yüksek sesli bağırsıklar ve homurtular geldi. Wren'in arkadaşı uyanmıştı.

"Siktir," diye tısladı Ryker, "nasıl uyanmış olabilir ki? Doktor ona bir atı bile bayıltacak kadar sakinleştirici vermişti."

Aurora ile uğraşacak sabrım yoktu. Bu işi Ryker'a verdim, başka biri olsaydı, onun güvenliği veya sağlığı umurumda olmazdı, onu en yakın hastaneye götürürdüm – *belki* – ve orada bırakırdım.

Ama Wren'in benim zayıf noktam olduğunu çoktan anlamıştım ve Wren'in zihni artık şeytanlarla baş edemediğinde onu geri getirmek için bir şeye ihtiyacım vardı.

Onun benim olduğunu biliyordum, o da bunu itiraf etmişti ama benim yapabileceğim çok fazla bir şey yoktu. Ben bir canavar, bir şeytan olabilirim ama benim küçük kuşum benim bağımdı ve onun için her şeyi yapardım.

Şunu söyleyeyim, şeytan bile evcilleştirilebilir.

Ryker bardakla uğraşmaz, masadan şişeyi alır ve doğrudan şişeden bir yudum alır, sonra sandalyesinden kalkar ve odadan çıkar.

Babamın sesi kafamda yankılanıyor. Beş,

beş, beş, güney caddesi.

Güvenli bir ev.

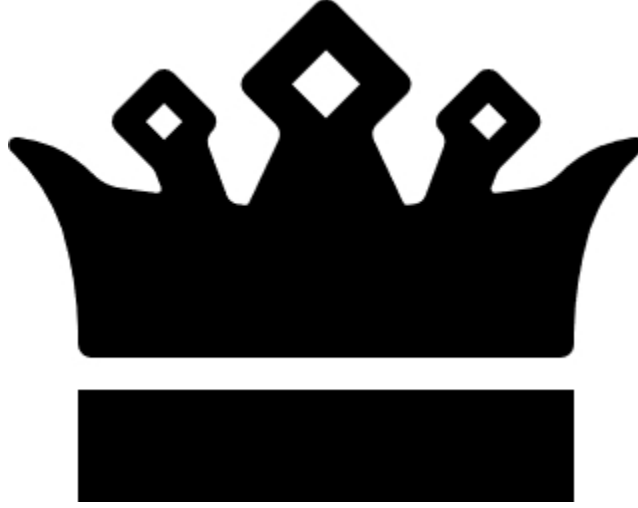
Wren'i oraya götürmek daha güvenli bir seçenek olurdu, ama ben kalamazdım. Sokaklarda savaş devam ederken kalamazdım. Onu geri aldığım için artık ondan ayrılabilirimden emin değildim. Viski şişesinin kalanını içip odaya geri döndüm. Adamlarım içeri girmem için yol açtılar.

Oda karanlıkta, perdenin aralığından az miktarda gümüş rengi ışık sızıyor ama yatakta kıvranan silüetini görebiliyorum. Uykusunda rüyaları onu işkence ederken sessizce çığlık atıyor. Çok kırılmış.

Gözlerimi kapatıp, odayı geçip onu kucağıma almadan önce kaynayan öfkemi yatıştırmaya çalışıyorum, onu kucaklayıp göğsüme bastırarak çırpınmasını engelliyorum. Karnındaki beyaz bandajlardan kan damlaları sızıyor ve saçları terden yapış yapış, ama nedense, be

Bu tamamen delilik olsun ya da olmasın, o bana yaslanıyor, kabuslar benim varlığımla kaçıyor.

Belki de düşündüğümünden daha fazla kırılmıştı.

Ertesi sabah ışık pencereden içeri süzülürken Wren hala uyuyor. Onu bırakmaktan endişe duyuyorum. Yüzüne bakıyorum, burnunun hatlarını, yanaklarını, mükemmel şekilli ağzını gözlerimle izliyorum, doyamıyorum. İçimdeki her duygu çok büyük, çok önemli geliyor ve onlarla nasıl başa çıkacağımı ya da kontrol edeceğimi bilmiyorum. Bana hep bu duyguların benim yıkımım olacağı öğretilmişti ve şimdi, ona bakarken, içimdeki her şey o kadar sıkı bir şekilde düğümleniyor ki kopacağından korkuyorum, nedenini anlıyorum. Bu sadece bir takıntıydı. Ona *takıntılıyım*. Bununla ne yapacağım ben?

Nazikçe kolunu vücudumdan çekip yatağın kenarına kayıyorum ve yüzümü elime alıyorum. Wren arkamda inliyor ama ben banyoya gidip duş almaya giderken sonunda uyumaya devam ediyor.

Bunu kontrol altına almalıyım. Kendi lehime kullanmalıyım. Küçük kuşuma olan güçlü hislerim, ciddi sonuçlar doğurabilir, örneğin Valentine'ın bu şehrin en yüksek binasında çarmıha gerildiğini görmek gibi.

, onun gibi sıçanlar asla uzağa gitmez ve tek yapmam gereken sabırla onun ortaya çıkmasını beklemek.

Bunu

yapabilirim.

Bekleyebiliri

m.

Sonuçta, en tatlı yemek bekleyenlere gelir.

Altın sarısı güneş ışığıyla uyanıyorum, ışık pencereden içeri akıyor, perdeler çekilmiş ve pencere açık, hafif bir esinti aşırı ısınmış tenimi okşuyor. Vücudum ağrıyor, morluklar, kesikler ve eski yaralar, hiç geçmeyeceğinden korktuğum yeni ve eski acılarla zonkluyor.

Saate bir bakış, saatin öğleden sonra birini biraz geçtiğini gösteriyor ama günün hangi gün olduğunu bilmiyorum. Marcus'un beni evin altındaki hücrelerde ne kadar süre kilitli tuttuğunu, nihayet serbest bırakılmadan önce kaç gün, hafta, hatta ay geçtiğini bilmiyorum.

Her şeyi hatırlamak zor, sanki Lex'e döndüğümünden beri zihnim kendini kapatmış gibi, sanki artık yakın bir tehdit altında olmadığımı bildiği için oturup kapanabilir, hayatta kalmak için fazla düşünmek zorunda kalmayabilirmiş gibi. Onu suçlamadım, bir parçam bu battaniyenin altına kıvrılıp kapanmak istiyordu.

Yatağında oturup odaya bakıyorum, Lex ile pek çok kez paylaştığım bu odaya, ama patlamadan önceki son anı hatırlayamıyorum. O kadar çok şey oldu ki, hâlâ da oluyor ve sağımı solumu ayırt edemiyorum.

Elimi yüzümde gezdiriyorum, elimin arkasında beyaz tıbbi bantla sabitlenmiş iğneye kaşlarımı çatıyorum.

Gözlerimi kısarak, sanmıyorum dedim.

Bandı yırtarak, iğneyi derimden nazikçe çıkarırken, elimdeki yeni delikten kanın akmasını izliyorum. Her yere damlamasını önlemek için elimi üzerine bastırıyorum ve yataktan kalkıp odanın karşısındaki banyoya doğru yürüyorum. Lex'in kokusu burnumu dolduruyor, baharatlı ve baş döndürücü, tanıdık bir aroma, vücudumdaki ellerinin anılarını kafamdaki boşlukları doldurmasına yardımcı oluyor.

Vücudumu saran tek bir duygu vardı, kalbimin göğsümde düzenli bir şekilde atmasını sağlayan tek bir his vardı ve o da intikamımı almaktı.

Lex son darbeyi vuracağını düşünebilir, ama Marcus – *babam* – benim elimden ölecek. Bana bunu yapamaz, *onu öldüreceğim*.

Kendi kızını ciddi şekilde hafife aldı ve bunun yerine içimde, ruhumun bir parçası olduğunu hissettiğim bir şeyi uyandırdı. Alexander'ın karanlığıyla eşleşen bir karanlık. Neden ona bir şekilde bağlı hissettiğimi hep merak ettim, onun vahşiliğinin neden bana hiç anlayamadığım bir şekilde hitap ettiğini hep merak ettim, ama şimdi biliyorum. Çünkü ben onun gibi olmak için doğdum. Onun yanında durmak için. Hükmetmek ve yönetmek için.

Aynanın önünde, sadece bir tişört ve beyaz bir külotla duruyorum, tüm yaralarım gözümün önünde. Boğazımdaki morluklar, Marcus ve adamlarının ellerinden aldığım darbeler ve dayakların yüzüme bıraktığı izler. Yanımdaki kesik ve uyluğumu kaplayan gazlı bezler.

Ona bakıyorum.

Kan damlalarının sızarak bembeyaz bandajı kırmızıya boyadığını görebiliyorum ama altında ne olduğunu hatırlayamıyorum. Bu yarayı bana bırakan olayları bir araya getirmeye çalışırken başımı yana eğiyorum. Burada ne oldu?

Muhtemelen olduğu gibi bırakmalıyım, ama yine de düş almam gerekiyor – *gerçekten düş almam gerekiyor* – bu yüzden bu bandajları çıkarmak şart.

Üstümdeki tişörtü çıkarıyorum ve önce yanımdaki bandajı açıyorum, gözlerimi vücudumda, vurulduğum yerden kalan yara izine değil, yaptığım işe odaklayarak. Yanımdaki yara hala açık bırakılamayacak kadar taze, ama bir saat kadar idare edebilirim. Sonra uyluğuma geçiyorum, gazlı bezin bir ucunu tutup, mümkün olduğunca yavaşça her santimini açmaya başlıyorum. Kalbim göğsümün içinde deli gibi çarpmaya başlar, alnımda ve göğüslerimin arasında ter damlaları belirir.

Bunun kötü olacağını biliyorum. Beyaz malzemeyi açmaya devam ederken, midemde bir korku hissi uyandığını hissediyorum. Döndürüp duruyorum, altta ne tür bir hasar olduğunu görebilmem için sadece birkaç katman kaldı.

Sonunda, derimden ayrılıp yere düşüyor, kırmızı lekelerle kaplı beyaz bir malzeme yığını.

O piç kurusunun bana yaptığını görünce gözlerim yaşlarla doluyor.

Kendi babam.

Uzun süre bakıyorum, gözlerimden akan gözyaşları hiç dökülmeden, uyluklarındaki V şeklinde derin kesikleri izliyor. Beni damgaladı. Hayvan gibi. Sığır gibi.

Sonsuza kadar bir Valentine olarak damgalanmışım. Ama ben bir Valentine değilim. Ben bir Silver'ım.

Boğazıma safra yükseliyor, midem bulanıyor, içindeki her şeyi kusacakmış gibi hissediyorum, ama içinde pek bir şey olduğunu sanmıyorum.

Bu böyle kalamaz. Bu gitmeli.

Derin bir nefes alıp aynada gözlerime bakıyorum ve ne yapmam gerektiğini anlıyorum.

Kendimi hazırlayıp başımı sallıyorum ve duşu açıyorum, suyun neredeyse kaynama noktasına gelmesini bekliyorum ve sonra duşun altına giriyorum. Aşırı hassas cildimin üzerine dökülen su iyi geliyor, su gerginliğimi giderirken kaslarım gevsemeye başlıyor.

Su sesi dışında banyo sessiz ve onun ötesinde hiçbir şey duyamıyorum. Bu anda, çığlık sesleri uyanık olduğum saatlerde beni rahatsız ediyor, saf terör, acı ve ıstırap çığlıkları, işkence ettikleri kadınların çığlıkları eşliğinde erkeklerin homurtuları ve sessizliği dolduran bıçak ve silah sesleri.

Dizlerim zayıf, duşun altında ayakta durmaya gücüm yetmiyor, çünkü bu anılar, kafamın içinde dolaşan anılar, bir an orada, saf ve canlı bir video gibi tekrar tekrar oynuyor, bir sonraki an yok oluyor, başka bir şeyle yer değiştiriyor. Yüzler. Sesler. Kokular.

Rory.

Tanrım. Rory.

O dışarı çıktı mı? Onu kurtardım mı? Neden hiçbir şey hatırlamıyorum?

Duşun altında dizlerimin üzerine çöküp, sırtımı vuran suyla saçlarım yüzüme yapışırken sessizce ağlıyorum. Duşun altına otururken tüm kesiklerim geriliyor

ve duşun altına otururken geriliyor, bu da beni irkiliyor. Derin bir nefes alıp zihnimi sakinleştirmeye çalışıyorum, bazı görüntülerini geri itip biraz ışık girmesini sağlamaya çalışıyorum. Rory güvendeydi. Kurtuldu.

Bunu Valentine
yaptı. Lanet olasıca
bunu o yaptı.

Onun kalbini elimde tutmak istedim. Hayatının ondan akıp gitmesini izlemek istedim ve glmek, bunun tadını çıkarmak istedim.

Bu noktaya kadar olan her şey onun neden olduğu bir dizi olaydı. Acı çekmesini istedim.

İlk yapmam gereken şey bu izden kurtulmaktı. Beni kaybetmiş olsa da, bu şekilde hala bana sahip olduğunu bilmek ona muhtemelen mutluluk veriyordu. Pençeleri derime batmıştı ve onu çıkarmak için tek yol bunu silmekti.

Derin bir nefes alıp yüzümü silerek, anıları silip duşu kapatmadan önce kendimi sakinleştirmek için gözlerimi kapatıyorum.

Kendimi havluya sararak, yere bıraktığım kanlı gazlı bezleri alıp banyo kapısının hemen dışındaki çöp kutusuna attım, sonra kapıyı kapatıp arkamdan kilitledim. Ayna buğulanmıştı, yansımam önümde bulanık bir renk gibiydi ama bunu yapmak için kendimi görmeme gerek yoktu.

Kendimi kurulayıp, soğuk karo zeminde çıplak bir şekilde duruyorum ve uyluğumda kazınmış V şeklindeki izi izliyorum. Yara hala taze, henüz düzgün bir şekilde kapanmamış, zar zor kabuk bağlamış. Gözlerimi kapatıyorum, onun bunu nasıl yaptığına dair anılar yavaşca geri geliyor, beni bir sandalyeye bağlayıp bıçakla vücudumu kestiği anlar. Yüzünü hatırlıyorum, yüzündeki çarpık gülümsemeyi, bıçak derimi kestiğinde gözlerindeki saf mutluluğu. Benim acımdan zevk alıyordu, tıpkı benim onunkinden zevk alacağım gibi.

Parmaklarımla yarayı okşuyorum, tırnaklarım üstüne büyümek isteyen deriyi çizip bozarken, et yumuşak ve kolayca parçalanıyor. Bu şekilde yara izi kalmasına izin vermeyeceğim. Uyluklarımdaki V şeklinde izdense, büyük ve dağınık bir yara izi olmasını tercih ederim. Lavabonun yanındaki tutucudan Lex'in jiletini alıp, parçaları ayırmaya başlıyorum. nce sapı, sonra bıçağı yerinde tutan kılıfı. Jiletin kenarı cildimi keserken parmaklarım kanıyor ama kk bıçak elimde durana kadar durmam.

Bir süre, avucumun içindeki bu parlak gümüş bıçağa bakıyorum, Lex'in yüzündeki kılları tıraş etmekten başka bir işe yaramayan bıçağa. Ama keskin ve ihtiyaım olan işi görecek.

Bıçağı sökmek için harcadığım sürede ayna temizlenmiş ve kendimi görebiliyorum. Bana bakan kişiyi tanıyamıyorum. Kızıl saçlarım yüzümden geriye doğru taranmış, duştan ıslak ve ayaklarımın altındaki fayanslarda su birikintileri bırakıyor, gözlerimin altında koyu gölgeler var, çillerim bile sanki pes etmiş gibi soluk ve solmuş. Çok zayıfım, boynum ve kaburgalarım derimden çok fazla çıkıntı yapıyor ve kalça kemiklerim keskin.

Ayağımı kaldırıp topuğumu mermer tezgaha dayıyorum, Lex'in bacaklarımın arasında dururken *onun* yaralarını sararken o tezgahın üzerine oturduğumu hatırlıyorum. Yutkunarak bıçağı uyluğuma dayıyorum, ama kesmeye niyetim yok. Kesmek damgayı ortadan kaldırmaz, ondan kurtulmak için bu bölgenin tamamını soyup çıkarmam gerekir. Bu bana korkunç bir yara izi bırakacak, ama bu halimdense onu tercih ederim.

Dişlerimi sıkıp bastırıyorum, hala çok hassas olan cildimi, canlı ve açıkta kalan sinirlerimi hissediyorum, soyuluyor. Bastırıyorum, V'nin tepesinden en altına kadar bastırırken acıdan gözlerimden yaşlar akıyor, yaklaşık on santimetre uzunluğunda, kanayan ve açıkta kalan bir et çizgisi bırakıyorum. Yeni yaradan kan damlıyor ama durmuyorum, bir sonraki bölüme geçiyorum, bıçağı batırıp bastırıyorum.

Dişlerimi sıkıyorum, ağzımın içinde duyulacak kadar yüksek sesle gıcırdatıyorum.

Kapının arkasından gelen bir sesin farkındayım, beni çağıran derin bir bariton sesi, ama şimdi duramam. Durursam, yeniden başlayamam.

"Wren!"

Yine de devam ediyorum.

"Wren!" Bu sefer adımın ardından yüksek bir gürültü duyuldu, banyo kapısı ağır bir şeyin çarpmasıyla sallandı.

Devam ediyorum.

"Wren, yemin ederim lanet olsun! Bu lanet kapıyı aç!"

Açmıyorum.

Bu cümleyi bitirip bir sonrakine geçiyorum, tam o sırada banyo kapısı açılıyor, ahşap sonunda Alexander Silver'in öfkesine yenik düşüyor. Terli, nefes nefese ve çok kızgın bir şekilde eşikte duruyor.

Ve bıçağı iterek, damgadan kurtulmak için etimi kesiyorum.

Önceki gece uykusuz kaldığım için yorgun hissederek yatak odasına giriyorum. Wren'i yatakta, hala uyurken bulmayı umuyorum. Doktor, Valentine ile yaşadığı tüm o boktan olaylardan kurtulmak için çok uyuyacağını söylemişti ama odaya girdiğimde onu yatakta bulamıyorum.

Çarşaflar dağınıktı, açık pencereden esen rüzgâr perdeleri sallıyordu. Beyaz pamuklu çarşaflarda küçük kan lekeleri vardı ve gözlerim odayı çılgınca aradı, ta ki banyonun dışındaki çöp kutusuna takılana kadar. Çöp kutusu, Wren'in yaralarından çıkan kullanılmış bandajlarla doluydu ve banyo kapısı kapalıydı.

Odayı geçip kapı koluna bastım, kilitli olduğunu gördüm.

Diğer taraftan gelen nefes alıp veriş i o kadar gürültülü ki, her nefes alıp vermeyi duyabiliyorum. Nefesinin acı dolu olduğunu, dudaklarından kuvvetle çıkan hırıltılı bir ses olduğunu duyabiliyorum.

"Wren!"

O cevap vermiyor. "WREN!"

Omzum kapıya çarpar.

Ne sesime ne de içeri girmek istediğime tepki veriyor.

"Wren, yemin ederim. Bu lanet kapıyı aç!"

Cevap alamayınca çılgına dönüyorum, öfkemi durduramıyorum. Omzumla kapıya bir, iki, üç kez vuruyorum, ta ki ahşap parçalanıp kilit yerinden çıkıncaya kadar. Kapı diğer taraftaki duvara çarpıyor, ortasından çatlıyor ve menteşelerinden sarkıyor.

"Ne halt ediyorsun sen!?" diye bağırırım, önümdeki manzarayı tam olarak anlayamadan.

Wren, çıplak, ıslak, kanıyor, jiletimin bıçağını parmakları arasında tutuyor ve uzun kenarını uyluğuna doğru kaydırarak, Valentine'in ona yaptığı lanet olası izinin üstündeki deriyi soyuyor. Parmakları kanla kaplı, alnında ter, omurgasından aşağı damlıyor.

Gözlerime bakıyor, ama ben orada hiçbir şey görmüyorum, sadece ruhsuz, ölü ve kırık bir bakış. Gözleri kan çanağına dönmüş ve yüzü acıdan buruşuyor, ama kendini parçalamaya devam ediyor.

Siktir.

"DUR!" diye bağıryorum.

Sanki beni duyamıyormuş gibi.

Başka seçeneğim yok, aramızdaki mesafeyi aşp elinden bıçağı alıyorum, aynı bıçak avucumu keserken onun kanının benimkiyle karıştığını hissediyorum.

"Çekil üstümden!" diye bağılıyor, yumruklarını omuzlarıma vuruyor. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen!?"

"Onu öldüreceğim!"

Onu yakalayıp omzuma atarken, odaya geri götürüp yatağa çıplak olarak atarken, çırpınıyor ve kasılmalar geçiriyor. Gözleri çılgınca, benim küçük kuşum şu anda orada değil, bunun yerine, her neyse, bu şey tarafından boğuluyor.

Kalkmaya çalışıyor ama onu zorla yatırıyorum ve onu orada tutarken, uzanıp yatağın yanındaki dolabın üst çekmecesini açıyorum. Kanı çarşafı lekeliyor, cildime akıyor ve giysilerime sızıyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzü öfke, acı ve kederle buruşmuş. Gözlerinden yaşlar akıyor, şakaklarından saç çizgisine doğru süzülüyor.

Doktor, *kabusların kendini gösterebileceğini* söyledi, *bu tür durumlarda alışılmadık ama görülmemiş bir şey değil. Eğer sakinleşmezse, onu sakinleştirin, bu onun zihnini sıfırlamak gibi olacak.*

Hayatım boyunca pek çok kötü şey yaptım, ama bu yanlış geliyor. Vücudumda olup bitenleri tam olarak anlamasam da, ona bunu yapmak istemediğimi biliyorum

ama başka bir yol göremiyorum.

Yine kalkmaya çalışıyor, ama onu durduruyorum, onu yatağa geri atıyorum ve ağırlığımı kullanarak onu orada tutuyorum.

"Onu öldürmek istiyorum!" diye hıçkırıyor, "Ama bunun gitmesi lazım Lex, lütfen. Bu damgayı benden çıkar!"

Ağlamaları karnıma bıçak gibi saplanıyor.

"Lütfen!"

"Üzgünüm, bebeğim. Beni affet."

İğneyi koluna batırıyorum, tüm ilacın kan dolaşımına karışması için pistonu sıkıştırıyorum. Gözleri büyür, yüzünde şok ve ihanet ifadesi belirir, ama sakinleştirici hızla etkisini gösterir ve kolları düşerek yatağa çarpar.

Ne yaptığımı fark edince gözlerinin köşelerinde daha fazla gözyaşı birikiyor, sonra göz kapakları kapanıyor ve vücudu gevşiyor. O gözyaşları gözlerinden akmaya devam ediyor ve beni rahatsız ediyor.

"SİKTİR!" diye bağıyorum, ondan uzaklaşıp iğneyi odanın diğer ucuna fırlatıyorum. "SİKTİR!"

Ryker ve birkaç adam odaya daldığında ani bir hareketlilik başlar ve ben kendimi kaybederim. Beni farklı bir öfke kaplar, bu ilkel bir öfke, ayırım yapmayan, koruyucu bir öfke patlamasıdır. Her şey ve herkes hedef haline gelir.

"Defolun gidin!" Silahımı belimden çıkarır ve en yakınımıdaki adama doğrulturum, adını bilmiyorum, umurumda da değil, tetiği çekip onu vururum. Bir sonraki adama doğru ilerlerim ama bir el hızla kolumu indirerek onu da vurmamı engeller. Diğer adamlar hızla odadan çıkarlar, yaralı adamı da yanlarında sürükleyerek kaçarlar, sonunda sadece ben, Ryker ve Wren kalırız. En azından onu öldürmedim, en fazla bir sıyrık yarası.

Her nefes alışımında göğsüm inip kalkıyor, gözlerim fal taşı gibi açılmış, dişlerim sıyrılmış.

O bir kez bile ona bakmıyor. Gözlerini sadece bana dikeyor. "Kadınına bak, Lex."

Öfke, kafa karışıklığı ve kör edici bir öfke, öfkeli bir boğa gibi vücudumu sararken burun deliklerim genişliyor. Omuzları gergin, sırtı dik ve kapının kapanma sesi az önce ateş ettiğim silahın sesi kadar yüksekken onun gitmesini izliyorum.

Ryker'ın yorumu Wren'i utandırmak için değil, onu anlamak içindi. Ona ve bana ne olduğunu biliyor, bana asla

bana asla olmayacak bir şey. Aylardır süren bir zayıflığım var ve onun da benim kadar hayatını ortaya koyarak onu koruyacağını biliyorum.

Yatağa uzanmış, ilaçla uyutulmuş, çıplak vücudu Valentine'in ona yaptığı kesikler, morluklar ve yaralarla bana sergileniyor.

Elinden kopardığı kanülü yerde atılmış olarak görüyorum ve ayrıca markayı silmeye çalışırken uyluklarında açtığı yeni yaraları görüyorum ve bunun benim kapasitemin çok ötesinde olduğunu anlıyorum. İç çekerek cebimden telefonumu çıkarıp Ryker'a mesaj atıyorum, ona mümkün olduğunca çabuk doktoru buraya getirmesini söylüyorum ve bu arada, vücudundaki yaraları incitmemek için dikkatli bir şekilde onu giydiriyorum.

Kısa bir süre sonra, Wren benim boxer şortum ve büyük bir fanilayla örtülmüş haldeyken doktor gelir. Yatakta yatan kızı muayene eder, yarayı benim elimle kötü bir şekilde sarmışım ama en azından kanamayı durdurmuşum.

"Ne oldu?" diye sorar doktor.

"İyileştir."

Doktor iç çeker ve önce kadının yaralı bacağına müdahale etmeye başlar. Kanamayı durdurmak için koyduğum gazlı bezi açar ve derin bir nefes alır.

"Ne oldu?"

Kafamı salladım, o görüntüleri zihnime geri getirmek istemiyordum. "Markayı silmeye çalıştım."

"Zavallı kız."

Doktor çantadan gerekli malzemeleri çıkarırken kaşlarım çatıldı. "O bunu hak etmemişti."

Yarayı temizlemeye başlar, antiseptik sıvı ve diğer merhemleri yaraya sürer, üstünü ve kenarlarını nazikçe siler. "Buraya deri nakli gerekebilir," der.

"Ne yapmanız gerekiyorsa yapın."

Doktor iç geçirir, "Sence sen olmasan daha iyi olmaz mıydı?" Bu tür yorumlar genellikle birkaç saniye içinde beni değiştirir, ama onun sözleri, onun haklı olduğunu bilen içimdeki derin bir yere dokunur. *Bütün bu olanlar benim hatam.*

"Evet, doktor, biliyorum."

Doktor işine koyulur ve ben onu rahat bırakırım, yatağın karşısındaki sandalyeye otururum, küçük kuşumu iyileştirirken onu rahatsız etmem. Yarayı sardıktan ve ilacı verdikten sonra, başını bir kez sallar ve çıkar, beni uyuyan kadınla baş başa bırakır.

Yanımdaki dolapta bir yığın ilaç var, onu zorla içirmem gerekeceğini biliyorum ama şu anda, tıbbi olarak uyutulmuş olsa da, uyurken onu izleyebilirim.

En azından böylece, birkaç hafta önce kulüpte kaybettiğim kadına biraz benziyor.

Saçları, hatırladığım gibi kuru ve dağınık, başının etrafında ateşli bir hale gibi yayılmış, koyu kirpikleri yanaklarının üzerinde dinleniyor, umarım rüyaları her zamanki gibi onu rahatsız eden şeylerden daha hoştur. Sakinleştiricinin etkisi yakında geçecek ama şu an bu anın tadını çıkarabilirim. Uyandığında benden nefret edecek.

Bana karşı hissettiği düşmanlığın çoktan geçtiğini biliyordum, ona sahip olduğumu biliyordum ama bu, zaten hassas olan dengemize ne kadar zarar verecekti? Benimle hiçbir şey yapmak istemese de, tekmelese, bağırsa ve benimle kavga etse de, o benimdi. Ona sahiptim. Onu asla bırakmayacaktım. Onu bir daha kaybetmeyecektim.

Onun yeri benim yanımdı. Benim yanımda kalacaktı.

Bir homurtu, kederli bir ses, üzüntü ve acının karışımıyla uyanıyorum ve gözlerimi açtığımda oda tam bir karanlık içinde.

"Wren?" diye soruyorum.

"Benden uzak dur." Sesi zayıf ama sözleri o kadar sert ki, midemde hissediyorum. Ne zaman bu kadar zayıf düştüm ki, bir kadın bana bunu yapabiliyor? Bundan nefret etmedim. O olduğu için değil.

Beni sevdiğini biliyordum ve aynı şeyi hissedemeyeceğime inanmama rağmen, ben de onu seviyordum.

O benimdi. Geri dönülmez bir şekilde benimdi. Kaçış yoktu, merhamet yoktu, küçük kuşumu asla bırakmayacaktım.

"Bu işler öyle yürümez, küçük kuş." Sandalyeye kalkıp, çok uzun süre aynı pozisyonda oturduğum için kaslarımı esnetiyorum.

"Beni uyuşturdun!" Onun yataktan kalktığını duyuyorum, öfkesi dalgalar halinde yayılıyor ve benim öfkeme çarpıyor. Kendine zarar verdiği için öfkeli. Valentine'in ona zarar verdiği için öfkeli. Kaybettiğim bir savaş olduğu için öfkeli.

"Yapmam gerekeni yaptım."

"Buna hakkın yok!" diye bağırıyor. Yatağın yanında duran silüetini görüyorum, pencereden içeri süzülen ay ışığıyla yıkanmış ve ben

onun duruşuna uyum sağlamak için ayağa kalkıyorum.

"Benim her türlü hakkım var, küçük kuş. Yoksa artık bana ait olduğunu mu unuttun?" "Ben kimseye ait değilim."

"Beni şimdi sına, küçük kuş."

"Yoksa ne olacak, Lex? Beni yine uyuşturacak mısın?"

Karanlıkta, sanki gözlerim ve vücudum için bir işaret ışığıymış gibi onun bedenini bulurum. Keskin nefes alış kalbimin hızlanmasına neden olur ve ona zarar vermeyeceğimi bildiğim bir şekilde onu duvara sıkıştırır, yüzünü avucumun içine alırım. Parmaklarım onun tenine batar, onu sabit tutar, yüzünü bana doğru eğirir ve dişlerimi göstererek burnumu onun burnuna bastırırım.

"Kendine zarar verip paçayı kurtarabileceğini mi sanıyorsun?" diye bağıyorum. "Burada oturup, *benim* olan bu bedeni parçalamanı izleyeceğimi mi sanıyorsun?" Öfkem içimi kaplıyor ve serbest kalan elimle duvara vuruyorum, kulaklarıma yüksek bir ses geliyor. "Onunla ne yapacağın benim yetkimde, nasıl davranılacağı, tapınılacağı, sevilleceği ve zevk verileceği benim sorumluluğumda."

"Siktir git!"

"Seni sikmemi mi istiyorsun, küçük kuş, sana sahip olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamana yardım etmemi mi?" Penisim seğirir ve kalçalarımı öne doğru iterek, bacaklarının arasındaki o tatlı, tatlı yere bastırırım. Onu sıkıca tutarım, aramızda hiç boşluk kalmaz, onu duvara daha sertçe iterim.

Nefesi düzensizleşir, kalp atışları o kadar hızlıdır ki, kendi göğsümde hissedebiliyorum.

"Bunu mu istiyorsun? Beni özledin mi?" Dudaklarım dudaklarına değiyor, neredeyse hiç tatmıyorum ama ruhumun derinliklerinde bir ateş patlıyor. "Sikimi özledin mi, bebeğim? Sikimin amına o kadar derine girip, kendi adını unutup, tek hatırladığın şeyin ben olduğumu, tek haykırdığın adın benimki olacağını hatırlamana yardım edeyim."

"Lex," sesi kırık bir fısıltı, ağlama ve inilti karışımı.

"Unutmana yardım edeyim," dilim yüzünün yanından aşağı kayıyor, tuzlu gözyaşlarının tadı dilimi kaplıyor, "unutmana yardım edeyim, *her şeyi*."

"Evet."

Daha fazla ikna edilmeye ihtiyacım yok. Onun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım var. Giysilerini yırtıp atıyorum, ellerimin altında vücudunu, yumuşak tenini, çukurlarını ve kıvrımlarını hissedene kadar kumaşı döküyorum. Ona zarar vermemeye dikkat etmeliyim, ama kendimi durduramıyorum. Pantolonumu açıyorum, sikimi tutuyorum.

Elimi şaftın üzerinde serbestçe hareket ettirip, ön sıvıyı başının üzerinde ovuşturduktan sonra onu alt karnına sürüyorum. Kahretsin, onun sıcaklığına ihtiyacım var. Amının benim sikimde kasılmasını istiyorum. Her şeyi unutmasını istiyorum, Valentine'i, kulübü, acıyı ve işkenceyi, tek hatırladığı şeyin ben, adım, vücudum, sikim olmasını istiyorum. Onu yakalayıp, bacakları kalçalarımı sarana ve kolları boynuma dolanana kadar duvara doğru itiyorum. Ağzımla göğüslerini emiyorum, kalbinin vahşi atışları dilime çarpıyor ve girişine hizalanıp içeri giriyorum, ıslak, misafirperver ve benim için hazır olduğunu görüyorum.

"Beni özlemişsin, küçük kuş," boğazına karşı hırıltılı bir sesle söylüyorum, kalçalarımı sallayarak, "Ben de seni özledim. Sensiz deli gibiydim."

"Lex," diye ağlar, kalçalarını sallayarak klitorisini bana sürter, benim ona yaptığım gibi onun da cildime tahrikini bulaştırır. Parmaklarım onun kıcını yoğurur, ben ona girerken avuçlarımın altında esnek olan eti, duvarları benim sikimi sıkıştırır ve titrer.

"Söyle bana küçük kuş, yoksa unuttun mu?"

Cevap vermediğinde ikimizi duvardan çekip döndürerek yatağa düşürüyorum, dizlerimi yatağın kenarına koyarak kendimi onun bacaklarının arasında yerleştiriyorum.

"Söyle!" diye homurdandım.

Bir bacağımı - yaralı olanı - yatağa bırakıyorum ve diğerini daha yukarı kaldırıyorum, uyluk arkasından tutarak, kalçalarımı ileri doğru vurmam için onu daha da açıyorum. Derinlemesine girerken kalçalarımız çarpışıyor.

Wren çığlık atar, sırtı yataktan kalkar. "Küçük kuş," diye fısıldarım, "Söyle bana."

"Sen," diye ağlar, "Ben seninim!"

"Aferin kızım," dirseklerimin üzerine çöküp, kalçalarımı yavaş ama derin bir şekilde hareket ettirirken burnumu saçlarına gömüyorum, "Ne kadar uslu bir kızsın."

Tırnakları sırtımı çiziyor, ben kendimi ona kaptırırken kanatıyor. Onsuz çok uzun süre kaldım ve burada, şu anda, testislerim sıkışırken ve onun duvarları beni sıkıca sararken, onun orgazmı benimkini de vücudumdan çekip alırken, bir daha asla yanımdan ayrılmayacağına yemin ediyorum. Kendimi onun içinde boşaltıyorum, dişlerim onun etini ısırıyor, çığlığı duvarlardan yankılanıyor ve sonra karanlıkta, sessizlik içinde öylece yatıyoruz.

"Bunun gitmesi lazım," diye fısıldıyor, "Bu hiçbir şeyi değiştirmez, Alexander, bu izi silmek istiyorum ve sen bana yardım etmezsen, kendim yaparım."

Elim göğsünün ortasından, göğüslerinin vadisinden geçerek narin boğazını okşadı. "Tehdit etme, küçük kuş, sana yardım edeceğim, ama önce iyileşmelisin."

Elime karşı yutkunur, "Onu öldüreceğim," der.

"Umarım öldürürsün küçük kuş, onun kanında yıkanmış halini görmek istiyorum."

Bana kıvrılır, acıdan biraz yüzünü buruşturur, ben de kalkıp dolaba giderim, doktorun bıraktığı ağrı kesicileri ve antibiyotikleri alırım. Şaşırtıcı bir şekilde, ilaçları kolaylıkla alır ve yanıma kıvrılır, başını boynumla omzum arasındaki yumuşak noktaya dayar. Nefesi göğsümde esiyor, saçları koluma dökülürken parmağı tembelce karnımda daireler çiziyor. O uyuyor ve haftalar sonra ilk kez ben de uyuyorum.

Sabahın çok çabuk geldiğinden şikayet etmek isterdim, ancak uyandığımda Wren'in karnımın üzerinde, karın kaslarımın üzerinde, ağzı benim penisin üzerinde durana kadar aşağı doğru öpüşerek indiğini gördüm.

Gözleri bana doğru kayarken dudaklarım gülümsüyor, onda daha önce görmediğim bir hayat var. Burada vahşi, özgür, biraz yaramaz görünüyor, dili dudaklarının arasından kayıyor ve beni tabandan ucuna kadar yalıyor.

Ağzını penisimin etrafına doladığında, kalçalarım yataktan yükselir, emdiği sırada dilinin sıcaklığını arar, boğazının en arkasına kadar beni yutar. Kabuslar yeniden başlamadan önce bu haldeki Wren'i ne kadar süreyle tutabileceğimi merak ettim, zihni ne kadar süreyle geçmişte değil de burada kalacak, Valentine'in ona yaptıklarını hatırlayacak. Valentine'in öldüğünü görene kadar onun korkularından gerçekten kurtulacağını sanmıyorum ve bu ona vereceğim bir şey. Şehrin kraliçesine hediyem. Yavaşça benden uzaklaşıyor, yatağın kenarında dizlerinin üzerine çöküyor ve ben ayakta durup, küçük avucuyla penisimi kavrayıp tekrar ağzına alırken ona bakıyorum.

"İşte böyle, küçük kuş," diye övüyorum, onun hızına uyum sağlamak için kalçalarımı yavaşça pompalarken, elimi saçlarına dolayıp bakır rengi telleri parmaklarımın etrafına sarıyorum, "ne kadar uslu bir kızsın, benim için dizlerinin üzerine çök."

O benim sikimi emiyor, kendini daha da aşağıya zorluyor, öğürme refleksi devreye girecek kadar ama ben ona müsaade etmiyorum, başının arkasındaki saçlarını sıkıca kavriyorum, onu tekrar aşağıya zorluyorum, sikimde onun hissini zevkle yaşıyorum. Onu her şekilde alacağım. Ben onun ağzını sikmeye başladığımda tırnakları uyluklarıma batıyor, gözleri yaşıyor, dili yalıyor ve emiyor.

"Onu yutacaksın," diyorum ona, dişlerimi sıkıp, sesim ilkel bir hırıltıdan başka bir şey değil, orgazmım yaklaşıyor ve o en ufak bir baş sallama ile cevap veriyor. Diğer eli uyluklarımın içinden yukarı kayarak testislerimi avuçladığında, zevkten inlemem odada yankılanıyor, eli neredeyse acı verecek kadar sıkıyor ve ben kendimi kontrol edemiyorum. Orgazmım içimi kaplar ve bir kükremeye ağzına boşalırım, dilini, boğazını kaplar, penisim çılgınca atarken, testislerim istekli ağzına boşalır. Kendimi geri çekerim ve o bana sırtıtarak bakar, bir kaşını kaldırır ve parmak uçlarıyla dudaklarını nazikçe siler.

"Sırt üstü yat," emrediyorum.

Gözlerini benden ayırmadan, halının üzerine tamamen çıplak bir şekilde uzanana kadar nazikçe eğildi.

"Kendine dokun."

Eli karnından aşağı kayar, parmakları uyluklarının arasına düşer, amını açar ve şişmiş ve hazır olan klitorisini nazikçe okşar. Heyecanı parlar, oynarken parmaklarını kaplar.

"Gözlerini benden ayırma," derim, kendi kendine yaptığı şeyin zevkiyle göz kapakları kapanmak üzereyken.

Bir parmağını içeri sokar, aynı anda elinin topuğuyla sürtünme uygular ve kalçalarını sallar, uyarılmasının tatlı sesi, aksi takdirde sessiz olan yatak odasında yüksek sesle yankılanır.

Onu izlerken çoktan tekrar sertleşmeye başladım, bu yüzden elimle sikimi kavrayıp, parmağıyla kendini siktiği hızda pompalıyorum.

"Dizlerinin üzerine çök!" diye emrediyorum, "Hemen!"

Yavaşça yuvarlanıp dizlerinin üzerine çöküyor, sırtı kavisli olduğu için hala kendisiyle oynayabiliyor ve benim sikimi bırakıyor, ben de onun arkasına geçip elini iterek dilimi kullanıyorum. Kıçını geriye doğru itiyor, amına daha fazla dilimi istiyor, ben de bacaklarını açıp dilimi girişine sokuyorum, sonra da etini yalayıp emiyorum.

O doruğa ulaşmadan, geri çekilirim, dizlerimin üzerine kalkarım ve önümdeki manzarayı seyrederim, morarmış ve biraz kırılmış olsa da, o şeytanın gözlerini doyurması için bir melek gibidir. Kıç, gözlerime sergilenir, omurgası kavislidir, vücudu her zorlu nefesle inip kalkar. Parmağımı kıçında gezdiririm, yanaklarından aşağıya doğru, bakire etini bulurum, parmak ucumla onu kızdırırım.

Ben onu ileri doğru çekip dirençle karşılaşınca, o nefesini içine çeker. "Lex," diye inler.

"Geliyor."

Onun heyecanını yanaklarına sürüyorum ve sonra kendimi onun girişine hizalıyorum, parmağım onu tahrik edip içeri girerken ileri doğru vuruyorum, omurgasını daha da kavisletiyorum, kıcı geriye doğru itiyor.

"Evet!" diye bağırır.

Onu böyle sikiyorum, vücudu her itişte benimkine çarpıyor, vuruyor, ısıyor ve çığlık atıyor, ecstasy çığlıkları duvarlardan yankılanıp bana ulaşıyor, beni daha sert, daha hızlı olmaya teşvik ediyor. Deriler birbirine çarpıyor, vücutlar sürtünüyor, onun vücudunun içine gömülmedikçe asla bulamayacağım bir zevk buluyorum, inlemelerini duyuyorum, zevkini tadıyorum.

Boşta kalan elimle kalçasını tutuyorum, diğer elim hala kıkında, sikim acımasızca vücuduna girerken parmağım ile bakire etini sikiyorum. Halı dizlerimi yakıyor, o zevki uzatırken parmaklarım sıkılaşıyor.

"Oh, Tanrım," diye bağırıyor, "siktir."

"Tanrı değil, küçük kuş," kıkından çekip öne eğiliyorum, omurgasını yalayıp, derisindeki tuzu tadarken, kalçalarımı sallamaya devam ediyorum, sert ama yavaşça içine giriyorum, "Ama senin kendi lanet şeytanın."

"Lex," diye bağırıyor, "Lütfen!"

"Senin için, küçük kuş, her şeyi yaparım," düzeliyorum, bir elimi kalçalarına dolayarak klitorisini parmaklarımla sertçe sıkıştırıyorum ve sonra onu sert ve hızlı bir şekilde sikiyorum, tekrar tekrar ona çarpıyorum. İkimiz de o sınırın ötesine geçerken, kendi yarattığımız uçuruma kaybolurken, o benim adımın tekrar tekrar haykırıyor.

Uyluklarımdan aşağıya doğru akan bir ıslaklık hissediyorum, cildimde yuvarlanırken gıdıklayan sıcak, kalın bir sıvı.

"Kanıyorsun," diye homurdanır Lex, aniden çekilir. Onu kaybetmenin acısıyla yüzümü buruştururum, halının üzerine düşerim, ani bir ağrı beni sarar ve vücudumu şiddetli bir alevle yakar. Çok erken ve çok fazlaydı, ama yine de, sinirlerim elektrik teli gibi gergin olsa da, pişmanlık duymuyorum. Lex beni bu kadar tamamen tükettiğinde, vücuduma bastırıldığı, içime derinlemesine gömüldüğü hissi, beni rahatsız eden karanlığı ve gölgeleri kovduğunda, pişmanlık duymuyorum. Lex odaya geri geldiğinde, eşofman giymiş, göğsü çıplak ve şaşırtıcı bir şekilde mutlu görünmüyor.

Gözleri, uyluğumdan akan kana odaklanıyor ama yaptığım şey için özür dileyeceğimi sanıyorsa, bunu unutabilir. Hepsi benim zayıf, kırık, ne yaptığımı anlayamayan biri olduğumu düşünüyor ama ben şu anda her şeyi hiç olmadığı kadar net görüyorum.

Alexander Silver hem benim canavarım hem de kurtarıcımdı, ama benim hikayemin kötü adamı o değildi. En azından henüz değil, benim hikayemin kötü adamı, kötülüğü, karanlığı benim kendi babamdı. Bunu biliyordum. Doğru yolu mu izledim? Hayır, ama pişman değilim. O kazanamaz. Beni bu şekilde *ele geçiremez*.

. Ben ona ait değilim. *Ben kendime aitim.* Lex benim ona ait olduğuma inanmayı seviyor ve o benim kalbimi ve bedenimi ele geçirmiş olsa da, ben hala benim.

Ben her zaman ben olacağım.

Tek kelime etmeden, Lex yanımda yere diz çöküyor, bacağımdaki bandajı yavaşça çıkartıyor, sanki diğer tarafta göreceği şeyden korkuyormuş gibi. Ben korkmuyordum. Bu, intikamımın başlangıcıydı.

Bunu bana o yaptı ama bu beni yıkmayacak. Ama ben onu yıkacağım.

Beni hafife aldı.

Ve bu onun ikinci hatasıydı. İlki, Alexander'ın yoluna çıkmak olmuştu.

Uyluklarım berbat durumda. Derim yaralı, açık ve kanla birlikte berrak bir sıvı akıyor, sanki sızan bir musluk gibi etimden sızıyor.

"Bir daha böyle bir şey yaparsan," diye homurdanıyor Lex, dişlerini gıcırdatarak, tehdidi aramızda asılı kalıyor.

Gözlerimi devirip dişlerimi sıkarken, o alkolle yarayı temizlemeye başlıyor. Açık yarayı silip kanı temizlerken, dişlerimin arasından nefesim tıslıyor.

"Ciddiyim Wren," diye bağırır, o kadar soğuk bir bakışla bana bakar ki, kalbim durur. "Anlıyorum."

Gözleri kısılır ama sonunda hiçbir şey söylemez ve yarayı temizlemeye devam eder, sonra yarayı yeni bir gazlı bezle sarar ve ağrı kesici ve antibiyotikleri elime tutuşturur.

"Aşağı gel," diye emretti, "Benimle yemek ye."

Başımı sallayıp onun gitmesini izlerim, çıplak kıçımı yerden kaldırıp kıyafetlerimi arar ve dişlerimi fırçalarım. Bol pantolon ve kazak giyip saçlarımı başımın üstünde topuz yapınca, merdivenlerden inip salona adım attım ve kalçalarına silah takmış, hazır, ölümcül, devasa bedenlerden oluşan bir kalabalık tarafından karşılandım. Yanlarından geçerken hepsi bana başlarını salladılar, sanki benim için kurşunun önüne atlamaya hazırlarmış gibi koruyucu bir bakışla beni izlediler. Bu beni çok korkuttu.

Mutfağa girdiğimde Lex'i bulamıyorum ama Ryker'ı buluyorum.

"Gruff!"

Gözleri büyüdü, sonra tekrar normale döndü, dudaklarının hafifçe kıvrılması beni gördüğüne sevindiğini gösteriyordu. Benden hoşlandığını biliyordum. İri yarı herif.

"Wren," diye başını sallar.

"Oh, bu kadar ciddi olma Gruff, hayattayız."

"Zar zor," diye homurdanır.
"Oh, şşş," diye somurtarak kahve makinesine doğru yöneliyorum,
"Lex nerede?" "Boktan işlerle uğraşıyor."

Kaşlarımı kaldırırim, "Biraz daha
ayrıntılı anlatır mısın?" "Özellikle
değil."

Kahvemi yapıp karşısına oturuyorum, başımı eğip yüzündeki yorgunluğu,
gözlerinin altındaki koyu gölgeleri ve aşağı doğru kıvrılan ağzını inceliyorum.
Adamın yüzü taş gibiydi ama bu daha fazlasıydı.

"Ne oluyor sana?"
"Arkadaşın hep bu kadar zorlu muydu?" diye patladı.
"Arkadaşım mı?"

"Aurora."
Yüzümden kan çekildi, kalp atışlarım hızlandı ve sandalyeden düşmemek
için masaya tutunmak zorunda kaldım.

"Nerede o?"
"Ben bunu alacağım," Lex'in derin bariton sesi hoparlörden gelen bir patlama
gibi odayı doldurur.

Gruff'un gözleri benden Lex'e kayar, sonra bir kez başını sallar, masadan
kahvesini alır ve çıkar.

"O nerede, Alexander?"
Hâlâ masayı destek olarak kullanarak ayakta duruyorum.
En iyi arkadaşım buradaydı, aynı çatı altında.

"Güvende."
"Nerede!?"
"Gel, küçük kuş," parmağını kıvrarak beni çağırır ve ben körü körüne onu
takip ederim, odayı geçerken önümdeki vücudunu izlerim, yavaşça
merdivenleri çıkar ve koridorun sonunda döner. Buranın ne kadar büyük
olduğunu unutmuşum ve bir kapının önünde durana kadar birkaç dakika
geçmiş gibi gelir.

"Orada mı?"
"Evet."

"Beni içeri al."
"Wren, o senin hatırladığın kız değil."
"Alexander. Beni içeri al."

Gözlerini kapatıp kapının kilidini açıyor, kapıyı itip geri çekiliyor ve içeri
girmem için yer açıyor.

Perdeler çekilmiş olduğu için oda karanlık, ama içeriyi göremeyecek kadar
karanlık değil. Bir yatak, birkaç çekmece ve banyoya açılan birkaç kapı

ve giyinme odasına açılan birkaç kapı vardı. Yatakta bir şekil vardı, beyaz çarşafı yataktan kaldıran, derin nefes alan bir kişinin hareketleriyle sabit bir şekilde hareket eden kıvrımlı, kadınsı bir şekil.

"Rory?"

Yataktaki kişi tamamen hareketsiz kalır, tüm hareketleri o kadar durur ki nefes almayı bıraktığından endişelenirim, ama sonra sessizliği bozan bir ses duyulur, çok küçük, kırılgan, çatlak ve kısık bir ses: "Wren?"

"Evet, Rory, benim."

"Neredeydin?"

Yatağın ucunda duruyorum, Alexander'ın arkamda olduğunu hissediyorum ama çok yakın değil, arkadaşım ile konuşmak için biraz mesafe bırakıyor.

"Hastaydım." Ona tam olarak söylemedim, ama eminim bunun bir hastalık olmadığını biliyordu.

"Ben de," diye derin bir nefes alır. "İyi misin?"

Aramızda uzun bir sessizlik olur ve en iyi iki arkadaşın mutlu bir buluşması olacağını düşündüğüm şey, aramızda geçen her saniye daha da kötüye gidiyor.

"Bilmiyorum," diye cevapladı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Bence beni bu duruma sen soktun, Wren, ben iyiyken, biliyorsun değil mi?"

Bu sözler kalbimi parçaladı. "Üzgünüm, Rory, böyle olmasını istemedim."

"Ama oldu ve ben hayatta kalacağım." "Rory..."

"Bana tecavüz ettiler, Wren. *Tecavüz* ettiler. Sayısız kez. Tekrar tekrar. Boğazımı sıktılar. Dövdüler. Beni zincirlediler ve bacaklarımı açtılar, böylece bir, iki, üç adam gelip istedikleri her şeyi yapabildiler ve sonra beni kaçırان adamın *senin baban* olduğunu öğrendim. O izledi. Olanları izledi. Ve her izlediğinde, bunun sana da olacağını söyledi. Tüm bunların sana da olacağını, ve ben buna dayanamadım Wren. Senin başına gelmesini istemedim, bu yüzden onlara birbirimizi tanımadığımızı söylemeye çalıştım. O kadar da yakın olmadığımızı, ama sonra sen gidip o aptalca şeyi yaptın ve kendini ele verdin. Ne için? Beni korumak için mi? Neden!?"

"Seni her zaman koruyacağım,

Rory." "Sana ne yaptılar?"

Düzensiz bir nefes alıyorum, "Yeter."

"Wren, özür dilerim. Ben olmasaydım, belki sen de burada olmazdın."

"Yapma!" diye bağırdım. "Sakin yapma!" Duygularım her yanıma sarmış, beni ele geçirmek üzereyken sesim yükseldi ama Marcus Valentine'ın beni daha fazla ele geçirmesine izin vermeyecektim, o burada olup bunu görmese bile. "Bunların hiçbiri senin suçun değil. Ne pahasına olursa olsun seni koruyacağım, bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

Lex'in eli omzuma dolanır, içimdeki yükselen fırtınayı yatıştırmak için sakinleştirici bir varlık. İşe yarıyor, her zaman işe yarayacağından korkuyorum. İçimden alay ediyorum, işler nasıl da değişti. Sadece birkaç hafta önce bir canavarla tanıştım ve yine de içimde kaynayan şeytanları yatıştıran aynı canavar.

Nefesi boynumu okşuyor, sıcak ve duman ve viski kokulu ama hoş olmayan bir koku değil, "Sakin ol, küçük kuş."

"Bu o mu?" diye sorar

Rory. "Evet."

"Bu senin suçun," diye tıslar.

Lex arkamda kaskatı kesilir ama sessiz kalır. Bunun benim için olduğunu biliyorum ama onun için savunmaya geçmekten kendimi alamıyorum. O benim iblisim. Benim şeytanım. Onun günahları benim günahlarımdır. Karanlığa fısıldadığımda, cevap veren onun sesidir.

"Rory, anlamadığın çok şey var."

"Lütfen git," diye aniden ister, "Artık konuşmak istemiyorum." "Rory..."

"Lütfen," sesi çatallanır, "artık hayatta ve iyi olduğunu biliyorum, uyuyabilirim."

"Tamam," duygularım boğazımı tıkıyor, sesim kaba ve kısık çıkıyor, "uyu Rory. Yarın konuşuruz."

Cevap vermez, bu yüzden Lex beni odadan çıkarır, kapıdan dışarı yönlendirir ve kilitlemeden önce kapıyı yavaşça kapatır.

"Onu tutsak mı ediyorsunuz?" diye fısıldarım.

"Hayır küçük kuş, o herkes ve kendisi için tehlike arz ediyor, güvenli olduğundan emin olana kadar burada tutulması gerekiyor."

"Neden?"

"Çünkü o senin için önemli, Wren, ve senin değer verdiğin şeyler her zaman önemli olacaktır."

Gözyaşlarımla akmasını engellemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Ağlamak istemiyorum. Hiçbir şey hissetmek istemiyorum ama bu kadar duygu bastırmak çok zor.

Marcus Valentine bunu hak etmiyor ama yine de yapıyorum, Lex'in göğsüne, sanki o benim can simidimmiş gibi, beni çalkantılı sulara ayakta tutan tek şey gibi ağlıyorum.

Eli saçlarımı okşuyor, diğer kolu ise beni fiziksel olarak mümkün olduğunca vücuduna yakın tutuyor.

"Şşş, küçük kuş, intikamını alacaksın."

Bunu hayal ediyorum, dilimde tadını alıyorum. Valentine, *babam*, önümde kan kaybından ölüyor, silahla vurulmuş ya da kolay bir yara değil, yavaş ve acı verici bir ölüme neden olacak bir yara, dilimde kanın bakır tadını alıyorum ve cildimden aktığını hissediyorum. Gözyaşlarımı durduran tek şey bu. Günlerinin sayılı olduğunu ve onu önümde görmemin sadece an meselesi olduğunu bilmek.

"Bana söz ver," diyorum aniden.

"Ne sözü, küçük kuş?"

"Zamanı geldiğinde onu öldürebileceğime."

"Wren..."

"Lex, bunu yapmam gerek. Kendim için. Senin için. Annen için." Onun gümüş rengi gözlerine bakıyorum, içindeki çelişkiyi, koruma ihtiyacını görüyorum. "O benden çok şey aldı, senden çok şey aldı ve bunu senin ve *benim* için yapmak istiyorum."

"Göreceğiz."

Onu zorlamıyorum, ne kadar istesem de, bu tartışılması gereken bir konu. Kendime gülüyorum, sadece birkaç hafta önce hayatımın böyle olacağını düşünmüş müydüm? Bir cinayet planlamak? Hem kendim hem de şeytan olarak gördüğüm, ama o zamandan bu yana çok daha fazlası haline gelen bir adam için intikam planlamak?

Alnıma en hassas öpücüğü konduruyor ve sonra beni merdivenlere doğru yönlendiriyor, "Hadi yemek yiyelim."

Kabul ediyorum ve onu merdivenlerden aşağı takip ediyorum, tüm ihtişamının hareketlerini ve dalgalanmalarını, kaslarını ve tendonlarını, yüzeyin çok da altında gömülü olmayan serbest bırakılmış öfkesini izliyorum.

Ve o benimdi.

Masadan karşıda onu izliyorum, o narin elleri, küçük ama yenilmez vücudu, gözlerinin sanki dünya ona saldırabilir ama o her şeyin üstesinden gelip onu yenmeye cesaret eden herkesi yok edecekmiş gibi çelik bir kaplama almış gibi görünmesini.

Bu, Kingston'ın kollarıma teslim ettiği kızıdan çok uzak. Asla geri alamayacağımı sandığım kızıdan çok uzak.

Tek yaptığı, beni pantolonumun içindeki lanet olası bir kayadan daha sert hale getirmek.

Benim küçük kuşum artık o kadar da küçük değil. O, düşmanlarımızı yok etmek için küllerinden yeniden doğan bir anka kuşu. O bir tanrıça, en sevdiği şeyi korumak için karşılarına çıkanları yok edecek kadar güçlü bir varlık.

Mükemmel dudaklarını çatalın etrafına dolayarak, maşa ile aldığı eti ağzına kaydırıyor ve gözlerini bana çevirip, sanki kafamın içinde neler olup bittiğini sormak istercesine bir kaşını kaldırıyor.

Konuşmamız gereken şeyler vardı. Krallığımızı yerle bir eden felaketten ayrı şeyler. Görmezden gelinemeyecek şeyler.

Onun son sözlerini hak ettim mi?

Tabii ki hayır.

Onları görmezden gelecek miydim? Kesinlikle hayır.

"Küçük kuş," diye mırıldanıyorum, yemeğimi bitirip çatal bıçağımı önümdeki tabağa koyuyorum.

"Çarpık kral," diye sırttı.

Gülerek sandalyeme yaslanıp masanın karşısındaki onu izledim. O da tabağını bitirip sandalyesine yaslanarak kaşlarını kaldırdı, "Bir sorun mu var?"

"Konuşmamız gereken şeyler var." "Konuşacak ne var ki?"

"Kulübe geri döndüğümüzde," etrafımızda şiddetle yanan ateşin, vücudundan akan kanın, yattığı yerin altındaki zemini lekeleyen kanın anıları dilimi donduruyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. O, tam orada, ölümcül olması gereken bir yara, karnından kan fışkırıyor, solgun teninde kırmızı nehirler akıyor, nefesi yavaş ve sığ. O ölüyor ve ben onu kurtaramıyorum. O benden koparılıyor.

Önümdeki bir beden beni şimdiki zamana geri getiriyor ve gözlerimi açtığımda onu görüyorum, ateşli saçları, zümrüt yeşili gözleri, içinde sadece cehenneme ait olan bir ateşi tutuyor ama bana bakarken donuk, yumuşak, sıcak. "Söyle bana."

"Beni sevdiğini söylemiştin. Bu doğru muydu?"

Bu noktada kendimi küçük bir çocuk gibi hissetmekten alıkoyamadım. Ama sormak zorundaydım. Bilmem gerekiyordu.

Topuklarının üzerine oturur ve başını eğerek, dudaklarında küçük, sinsî bir gülümseme belirir, "Neden, Lex, biraz güvensiz mi hissediyoruz?"

"Küçük kuş, beni zorlama."

Gülümsemesi dudaklarında daha da belirginleşir ama oyun oynamaz, öne eğilir ve lezzetli dudaklarını benimkilere bastırır, "Evet, doğrudu."

"Beni seviyor musun?"

O arkasına yaslanır ama hiç de rahat değildir. "Evet. Lex, seni seviyorum, ama eminim bu beni de senin kadar lanetlenecek."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılır.

"Bu kadar kendini beğenmiş olma." "Nasıl olmam?"

"Çünkü bunun bir zafer olduğunu sanmıyorum."

"Bu bir zafer, benim küçük kuşum," onu kucağıma çekip, bacaklarını bacaklarımın üzerine atacak şekilde konumlandırıyorum ve sözlerinin beni ne kadar etkilediğini hissetmesini sağlıyorum, "çünkü en değerli varlığı kazandım."

"O nedir?" diye sordu, ağzı benim ağzımın üzerinde.

"Sen."

Daha fazla zaman kaybetmeden, ağzımı onun ağzına yapıştırıyorum, dilimi dudaklarının arasına sokuyorum, tadını alıyorum, onu bir kez daha sahipleniyorum. O benim olduğu kadar ben de onundum.

"Ben de sana aşığım," itiraf ediyorum, "Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim, ama seni seviyorum, küçük kuş. Senin her parçanı."

"Alexander," diye fısıldadı, kalçalarını sallayarak. Penisim daha da sertleşti.

Kahretsin. Bana yaptıkları yasaklanmalı.

"Demek canavar da sevinebilir," diye, ağzını ağzıma bastırıyor, tereddütlü, yumuşak ve emin olmadan.

"Kim düşünürdü ki," diye gülüyorum, ellerimi onun kıvrımlarında gezdirip belini kavıyorum. Elim yarasına değdiğinde, yüzünü buruşturuyor, vücudu benimkine geriliyor.

"Bitti mi?" diye soruyorum.

O başını sallar, ben de onu kucağımdan kaldırıp merdivenlere doğru götürürüm, yatak odasına ve sonra banyoya, orada banyoyu hazırlamaya başlarım. Doktorun bıraktığı paketten antibiyotik dahil birkaç hap çıkarırım ve Wren'in oturduğu yatağın yanına giderim. O itiraz etmeden hapları alır, suyla yutar, sonra onu banyoya götürür, kıyafetlerini çıkarmasına yardım ederim.

Vücudundaki izler kalbimin hızlanmasına neden oluyor, çok sıcak ve kör edici bir öfke sistemimi sarstı. Valentine ile ona istediği şeyi verebilecek miyim bilmiyorum. Zamanı geldiğinde kendimi durdurabilecek miyim bilmiyorum.

Buharlaşan suya giriyor, gözlerini sıkıca kapatıyor, su vücudundaki yaraları yıkarken, acı geçince rahatlıyor, geriye yaslanıyor ve kendini daha fazla suya bırakıyor. Ben banyonun kenarında oturup onu izliyorum, yüzündeki stres çizgilerinin hafiflediğini, kaşlarının gevşediğini ve tamamen rahatladığında ağzının düzleştiğini görüyorum. Bakır rengi saçları su yüzeyinde yüzüyor ve düzenli nefes alıp verme ritmi suyu hafifçe dalgalandırıyor.

Kendimi durduramadan öne eğildim ve parmak ucumla çenesinin kıvrımlarını takip ettim. Dokunuşuma doğru eğildi, ben boğazından köprücük kemiğine doğru ilerlerken kirpikleri titredi, parmaklarımın altında pürüzsüz cildi çok sıcaktı.

"Buraya gel," diye fısıldadı.

Ben kıyafetlerimi çıkarırken gözlerini kapalı tutuyor ve ben hazır olduğumda, arkasına geçebilmem için oturuyor. Göğsüme yaslanıyor, başını yana çevirip bana bakıyor.

"Kingston'dan haber aldın mı?" diye soruyor.

Burun deliklerim genişliyor, "Birlikte çıplakken, küçük kuş, lütfen başka bir erkeğin adını mırıldanmaktan kaçın."

O sırtarak, "Bu benim aradığım cevap değil," diyor.

"Hâlâ dilini tutamıyorsun." Alnını öpüyorum, "Birkaç gün içinde gelecek."

"Ne istediğini biliyor musun?"

"Hayır, ama şu anda bunu düşünmeyelim," diye onun yüzündeki dağınık saçlarını geriye itiyorum, "seni seveyim, küçük kuş."

Onun mükemmel, lezzetli dudaklarını öpmek için eğildiğimde gözleri yumuşar. Bu kadından asla doyamayacağım.

Karanlıkta yatıp tavana bakıyorum. Hafif bir esinti penceredeki perdeleri oynatıyor ve Lex'in yumuşak nefes alışı yanımda bana rahatlık veriyor, ama yine de uyuyamıyorum. Gözlerimi her kapattığımda onu görüyorum, gözlerindeki çılgın bakışı, o kadar derinlere kök salmış kötülük ve şeytanlığı, onu öldürmekten başka çare yok.

Kimse onun nerede olduğunu bilmiyor. Adamları dağılmış, her zamanki saklandığı yerler sanki hiç kimse yaşamamış gibi terk edilmiş durumda. Bir insan nasıl böyle ortadan kaybolabilir?

Bir yanım onun çoktan ortadan kaldırılmış olabileceğini merak ediyor ve bu bana biraz rahatlık vermesi gerekirken, içimi parçalıyor. Hala o hapisanede tuttuğu kızların çığlıklarını, ağlamalarını, inlemelerini, homurtularını ve iniltilerini duyuyorum, bunların sonsuza kadar beni rahatsız edeceğinden korkuyorum. Kızların artık güvende olduğunu biliyorum ama sonsuza kadar değiştiler.

Aklım, bu evin bir odasında kilitli olan Rory'ye geri dönüyor.

Valentine ve onun işe aldığı sapık pisliklerden kurtulmuş olabilir, ama artık aynı kız değil.

Ama ben de öyleydim.

Yavaşça yorganı geri çekip, Alexander'ı uyandırmamaya dikkat ederek sessizce yataktan kayıyorum. Bir an için kıpırdanıyor ve ben nefesimi tutarak uyanıp uyanmayacağını bekliyorum ama uyanmayınca, onun gömleklerinden birini alıp giyiyorum ve kapıya sürünerek yaklaşıp açıyorum. Sessiz evin içinde kapının gıcırdaması beni irkiliyor. Omzumun üzerinden bakıyorum, Lex hala uyanmamış, ben de karanlık koridora girip bekliyorum.

Bu evde yalnız olduğumuza inanacak kadar aptal değilim, ama yakınlarda kimse yoktu, bu yüzden Rory'nin yatak odasının dışına çıkana kadar devam ettim.

Kapının kilidi açık, bu yüzden duraksamıştım, ama bunu sorgulamak yerine, kolu itip içeri girdim.

Işık yanıyor, loş ışığı odaya donuk turuncu bir parıltı yayıyor. Büyük yatak, uzak duvarda, pencereye yakın bir yerde duruyor ve baktığımda yatakta tek bir şekil değil, iki şekil görüyorum.

Rory'nin soluk sarı saçları arkasındaki yastığın üzerinde yayılmış, o ise yanına kıvrılmış, onu koruyucu bir şekilde saran çok daha büyük bir vücuda yaslanmış. Gruff'u hemen tanıyorum, dağınık saçları başının üzerinde, kalın kolları onu sarmış, o kadar büyük ki Rory'yi bir periden çok daha fazla perisi gibi gösteriyorlar ve ikisi de... *huzurlu görünüyorlar*.

Ne oluyor lan?

"Gecenin ortasında gizlice kaçmak," Alexander arkamda fısıldayarak beni irkiltir. Bir eliyle kolumu tutarak beni sabitlerken, diğer eliyle ağzımı kapatarak çılgılığımı engeller ve beni nazikçe kapıdan dışarı çıkarır. "Herkes hala benden kaçmak istediğini düşünebilir, küçük kuş."

Elini çekiyor. "Hayır, ben sadece..." Kaşlarımı çatarak Lex'in kapattığı kapıya bakıyorum. "O da ne öyle?"

Lex burnunun köprüsünü sıkıştırır, "Ryker ona yardım ediyor."

"Onunla yatarak mı?" diye fısıldarım, "Lanet olsun Lex, onun neler yaşadığını biliyor musun?"

Öfke damarlarımdan akıyor, en iyi arkadaşımı korumak için bile olsa oraya geri dönüp Gruff'ı yataktan çekip çıkarmak istiyorum.

"Onlar sevişmiyorlar," diye homurdanır Lex, "Şimdi, yatağa dön."

Ben homurdanırım ama onun beni yatak odasına doğru itmesine izin veririm, kafam allak bullak. "Anlamıyorum."

"Kabuslar."

"Ha?"

"Gece korkuları yaşıyor, Ryker onları uzak tutuyor gibi görünüyor."

Yanaklarımı şişirip hava ile dolduruyorum ve sonra sertçe üflüyorum, hala tüm bu olayı kavrayamıyorum. Ryker. Lex'in sağ kolu, Lex kadar acımasız bir adam, kırık bir kıza teselli veriyor...

"Fazla düşünme."

Lex kapıyı kapatır ve beni yatağa doğru iter. "Neden uyumuyorsun?" diye sorar.

"Uyuyamadım."

Dizlerimin arkası yatağa çarptı ve oturdum, o yaklaşırken ona bakarak, vücudu gölgeyle örtülü ve sadece hafif bir ışık yüzünün sert hatlarını aydınlatıyordu. Hem korkutucu hem de çekici görünüyordu.

"Sana gömleğimi giydiğinde ne kadar hoşuma gittiğini hiç söylemiş miydin?" diye düşünür, öne eğilip üst düğmeyi açar, "ama gömleği çıkardığında hoşuma gittiği kadar değil."

Gömleğimin tüm düğmelerini açarken onu durdurumuyorum ve kumaşı yana itip beni nazikçe geriye doğru iterek bacaklarım yatak kenarlarından sarkacak şekilde yatırırken de durdurumuyorum.

Gözlerinin beni her santimini süzdüğünü görmüyorum, ama ellerinin yaptığı gibi beni okşadığını hissediyorum, sanki duvara asılmış bir sanat eseriymişim gibi beni baştan aşağı inceliyor. Daha önce de böyle hissetmiş olabilirim, ama şimdi yaralıyım, vücudum yaralar ve morluklarla dolu.

Sanki düşüncelerimin nereye gittiğini hissetmiş gibi, Lex, "Sakın bunu yapmaya cüret etme," diye bağırır.

Yutkunuyorum.

O kadar ani bir şekilde dizlerinin üzerine çöküyor ki, hareketlerini takip edecek vaktim olmuyor ve sonra ağzı karnıma geliyor, karnımdaki neredeyse iyileşmiş yaranın üzerine, kabarık ve kızarık pembe derinin üzerine öpücükler konduruyor. Karnımdan göğsüme doğru ilerliyor, her çürüğü ve kesikleri öpüyor, sonra boynuma, omuzlarıma, kollarıma geçiyor ve sonra bacaklarıma geliyor, Valentine'in bana damga vurduğu uyluk içlerine kelebek öpücükleri konduruyor.

Tahrik, bacaklarımin arasındaki alanı ısıtır ve midem düğümlenir, ağzı uyluklarımin üzerinde dolaşırken, şimdi damgalandığım tüm bölgeleri öperken, bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırır. Umurunda bile değil.

Ağzı amıma değdiğinde, sessiz odada yüksek sesle inlerim. Dili aşağıdan yukarıya doğru kayar, dilinin düz kenarı

kıvrımlarımın arasından geçer, klitorisimde durur ve onu ağzına alır, ses müstehcen ve kirli ama yine de çok doğru.

Ellerim başının üzerine uçar, parmaklarım saçlarını kavrayarak onu yerinde tutar, o da dilini hareket ettirerek beni daha da yükseğe çıkarır.

Kral benim için diz çökmüş
durumda. "Siktir," diye
tıslıyorum.

Parmakları aniden içime girer, kıvrılır ve içimdeki o tatlı noktayı bulur, uyluklarım titreyene ve nefes nefese kalana kadar ustaca ovuşturur, hem merhamet hem de daha fazlasını isterim.

Tam o anda aniden çekildi. "Daha fazlasını ister
misin?" diye sordu.

"Evet," diye yalvarırım, "Lütfen."

"Sen kime aitsin, küçük kuş?" "Sana.

Her zaman sana. Sadece sana."

"Sen çok iyi bir kızsın."

Boxerını kalçalarından ve bacaklarından aşağı kaydırıyor, sonra bir kez daha eğilip bacaklarımın arasını öpüyor ve sonra kendini benim amıma hizalıyor, işkence edici bir yavaşlıkla içine giriyor.

Gözlerim geriye devrildi, o beni doldururken, bir şey yapmazsa beni öldürecek bir hızla devam etti.

Tamamen içeri girdiğinde, dirseklerinin üzerine çöküyor, alnını benim alnıma dayayarak kendini orada tutuyor. Kalçalarını pompalıyor, dışarı çıkıp tekrar içeri giriyor, ama benim hoşuma gitmeyecek kadar yavaş.

"Siktir beni," diye homurdanıyorum, "*beni sikmeni* istiyorum."

Ağzı ağzıma çarpar, dili yavaş, işkence edici hızıyla devam ederken zorla girer.

Uzaklaştığında, ağzında kötücül bir gülümseme belirir, "lütfen de."

"*Lütfen.*"

"Senin için her şeyi yaparım," diye karanlık bir kahkaha atar.

Yukarı doğru iterek, yatağın kenarında ayağa kalkar, beni yatağın daha aşağısına sürükler ve kıcımlı yukarı doğru zorlar, sonra kemiklerim sarsılacak kadar sert bir şekilde içime girer.

"Böyle mi,
bebeğim?" "Evet!"

Kalçalarını bana vurur, tenlerimiz birbirine çarpar, ses bu sessiz alanda yankılanır. Ter tenimi ıslatır ve tüm vücudum gerilir, her an patlamaya hazırdır.

"Bunu istiyorum," diye homurdanır Lex, "Şimdi, küçük kuş, benim sikimde boşaldığını hissetmek istiyorum."

"Lex," diye hırıltıyla söylüyorum.

Beni sanki onun yaşam kaynağıymışım gibi sikiyor, sanki ciğerlerini dolduran hava ve damarlarında dolaşan kanmışım gibi, ve o kadar şiddetli bir orgazm yaşayana kadar devam ediyor ki, bir daha asla toparlanamayacağım. Gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor, tüm kaslarım kramp giriyor ve sonra gevşiyor, amım çılgınca kasılıyor, boğazımdan o kadar yüksek bir çığlık kopuyor ki, eminim bütün ev duymuştur.

"Siktir!" diye bağıyor, beni daha sert, daha acımasızca sikiyor, sonra bir kez daha içime giriyor ve sonra hareketsiz kalıyor, orgazmı beni dolduruyor, penisi boşalırken titriyor.

Birkaç dakika karanlıkta öylece yatıyoruz, vücutlarımız birbirine yapışmış, hızlı ve zor nefes alıyoruz.

Lex sessizliği bozar, "Asla kendinizi mükemmelden başka bir şey olarak görmeyin."

Cevap verme fırsatım olmadan benden uzaklaşıp odayı geçerek, birkaç gün önce parçaladığı banyo kapısını çarparak kapatır. Karanlıkta yatarken, onun bacaklarıma sızdığını hissedip geri dönmesini beklerim.

Bu kadar öfkenin bir çıkışı yok, serbest bırakılmasının bir yolu yok. Bunu düzeltecek tek bir şey biliyorum ve o hala bulunamadı.

Ellerim mermer tezgahı sıkıca kavırıyor, her nefes alışımnda göğsüm inip kalkıyor, damarlarımdan akan öfkeyi yatıştırmaya çalışıyorum. Hâlâ tenimde onun kokusunu alabiliyorum, sikim hâlâ onun uyarılmasından ıslak, ter damlaları tenimde parlıyor ama onu sıkmek bu gerginliği bir gram bile azaltmadı.

Ve nedenini biliyorum.

Artık şehri korumak bir oyun değil, annemin cinayetinin intikamı da değil, tamamen başka bir şey. Bu, kadınıma adalet sağlamak, onun yüzünü, omuzlarından koparılmadıkça bir daha asla görmemesini sağlamak.

Biraz daha sakinleştikten sonra yüzüme soğuk su serpiyorum ve duşa giriyorum, ısının kaslarımı saran gerginliğin bir kısmını gidermesine izin veriyorum. Kapının açıldığını ve Wren'in girdiğini duyuyorum ama arkamda duşa girip kollarını belime doladığında ve yanağını omurgama dayadığında ona dönmüyorum. Nefesi ruhuma merhem gibi geliyor, varlığı karanlıkta bir yol açan bir fener gibi.

Bir eli karın kaslarıma düz bir şekilde basıyor, diğeri sol göğüs kasımın üzerinde, avucunun altında kalp atışlarım hissediliyor.

Derin bir nefes alıyorum, başımı eğiyorum, böylece su kafatasımın arkasına çarpıyor.

Öyle kalıyoruz, o kıvrılmış ve sırtıma yapışmış halde, ben sakinleşirken, parmakları cildime nazikçe dokunuyor.

Wren sessizce kahvaltısını yapar, sanki kafasında başka şeyler düşünüyormuş gibi, önündeki tabaktaki tosttan küçük ısırıklar alır ve kahvesini nazikçe yudumlar. Uykusuzluktan gözlerinin altında koyu gölgeler vardır ama genel olarak tekrar sağlığına kavuşmuş gibi görünür, Valentine'le birlikte olduğu dönemde kaybettiği kilolar yavaş yavaş geri gelir ve cildinin altındaki ışıltı her geçen gün daha canlı hale gelir. Ryker mutfağa girerken, ben e-postaları gözden geçiriyorum. Hâlâ uykulu ve dün giydiği kıyafetleri üzerinde.

Wren anında ayağa fırlar, aralarındaki mesafeyi kapatır ve parmağını Ryker'ın yüzüne doğrultarak, "Yemin ederim, ona parmağınla dokunursan Ryker, seni öldürürüm," der.

"Anlamadım?" Ryker omuzlarını dikleştirip, tetikte bekledi. Wren'e dokunmayacaktı ama yine de bu beni sinirlendirdi.

"Rory."

Ryker, kırıgın bir şekilde başını geriye atar, "Senin sorunun ne lan?" diye homurdanır.

"Dikkat et." diye bağıırım.

"Hayır," diye tıslar Ryker, "Neden böyle bir şey söylüyorsun ki? Ben senin baban değılim, Wren."

Masadan aniden kalkarım, Wren bir adım geri atarken yanına yaklaşırım, elleri yanlarında sıkı sıkı durmaktadır, "Yeter!"

"O zaman neden onunla yatıyorsun?" diye bağıır Wren.

"Çünkü o lanet olası bir yara izi var," Ryker öfkeyle şakağını vurur, "O kırılmış. Uyumuyor. Yemiyor, duş bile almıyor ve ne boktan bir sebepten dolayı olursa olsun, onu sakinleştirebilmemin tek yolu onu kucaklamak!"

Wren'e bunu söylemiştim, ama bana inanmaması için onu suçlayamazdım, çünkü o Ryker'ı benim gibi tanıımıyordu. Bizim için bile aşamayacağıımız sınırlar vardı, Silver ailesi hiçbir zaman kadınları, hatta insanları kâr için kullanmamış ya da zorlamamıştı, bu bizi ilgilendiren bir şey değıldi. İnsan ticareti pis ve kirli bir işti ve para kazanmanın daha iyi yolları vardı.

Ancak Valentine sadece ticaret yapmıyordu, bu işin *içindeydi*. Adamlarının bu işe karışmasına izin veriyor, o kızların dövölmesine, işkence görmesine ve tecavüze uğramasına izin veriyordu, sonra da onları hayvan gibi satıyordu. Kingston onu koruma karşılığında "satın" almamış olsaydı, Wren'e de aynısı olacaktı.

Bu hatırlatma, yediğıim kahvaltayı ekşitti. Ona borçluydum.

Borçtan nefret ediyordum.

Nefret ediyordum.

Wren'in hayatına değıdi ve bu fikri nefret etsem de ödeyeceğıim.

"Onu görmem lazım, belki ona ulaşabilirim," diye mırıldanıyor Wren, Ryker'ın sözleri derinine işlerken bana daha da yaslanıyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğıunu sanmıyorum, Wren," Ryker yumuşayarak Wren'in koluna dokunur.

Wren kaskatı kesilir ama geri çekilmez ve Ryker kolunu indirir, gözlerini bana çevirir.

Kadınlar bu işte ne zaman her şeyden daha önemli hale geldi?

Eskiden bu şehrin gelişmesi için her şeyi yapardım, Silver isminin zirvede kalması için her şeyi yakıp yıkdım ama şimdi, küçük kuşumu güvende tutmak için her şeyi yerle bir ederdim.

Siktir.

"Onu gençliğimizden beri tanıyorum, birlikte zorlu zamanlar geçirdik, yardım edebilirim."

Ryker iç çekerek omuz silkiyor ve benden onay bekliyor. Başımı sallayarak Wren'i bırakıyorum, odadan hızla çıkıp köşeyi dönmesini izliyorum.

"Aurora eskisi gibi değil."

"Biliyorum ama Wren bunu kendisi anlamalı."

"Odadaki hiçbir şeyle kendine zarar veremez," diye homurdanan Ryker, Wren'in boşalttığı koltuğa oturdu. "Kingston'ın geldiğini duydum."

Burnumun köprüsünü sıkıştırdım. "Bu sorunu çözmemiz lazım, ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Öldürmem gereken fareler var."

"Valentine'in izini bulamamak sana garip gelmiyor mu? Saklanırken bile izi vardı, şimdi ise hiçbir iz yok. Adamları bile görülmedi, sanki hiç var olmamışlar gibi."

"O pislik bir korkak, hem bizi hem de Hearts'ı kızdırdığından beri tamamen ortadan kayboldu. Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, silahını kendine doğrultur."

Ryker alaycı bir şekilde, "Bu olmayacak," diyor.

"Hayır," diye iç çekiyorum, "bu şehir mahvolacak."

"Geri alacağız," Ryker masaya parmak eklemlerini vurur, "en iyisi İngiltere Kralı için hazırlıklar yapmaya başla."

Gülüşüm, burun deliklerimden hızlıca çıkan bir nefes ve başımı sallamamdan ibaret.

Onun gitmesini izledim ve sonra düşüncelerimle baş başa kaldım, zihnim güvenli eve geri döndü.

Wren ve Rory'yi oraya göndermek, onlara yirmi dört saat koruma, güvenlik, silah ve bu fırtınayı atlatmak için ihtiyaç duyabilecekleri her şeyi sağlamak akıllıca olurdu. Wren'e yine bir şey olursa ve Valentine hala serbestken ve

Syndicate ensemdyken, bunun kaçınılmaz olarak olacağını hissetmekten kendimi alamıyorum, ama bu sefer hayatta kalabilecek mi?

Bu boktan durumun ötesinde, planlarım var.

Onun ve benim için planlar, Silver'ın soyunu devam ettirmeyi içeren planlar, parmağıma takacağım yüzükle, soyadımı taşıyan, şişkin ve benim çocuğuma hamile olan planlar.

Hepsini istiyorum.

Ve ilk kez, bunları elde edemeyeceğimi düşünüyorum.

Anahtarı çevirip kapıyı açarken kapıyı çalmıyorum. Karşımda karanlık beni karşılıyor ve bir çocuğun ağlamasına benzeyen bir ses duyuyorum, öfke nöbeti ya da feryat değil, ama yumuşak, keder dolu bir ağlama, insanın derisine işleyen ve ruhuna gömülen bir ağlama. Bu acı dolu bir ağlama, saf, katıksız bir acı ve her hıçkırık ve nefes alışında bu acının iliklerime işlediğini hissediyorum.

"Aurora?" Karanlığa fısıldıyorum.

Perdeler tamamen çekilmiş ve tüm ışıklar kapalı olduğundan odayı zar zor görebiliyorum, ama yataktaki battaniyenin altında vücudunun hatlarını seçebiliyorum.

Sesimi duyunca hıçkırıkları kesiliyor ve sırt üstü dönerek keskin bir nefes alıyor.

"Neden buradasın?"

"Yardım etmek istiyorum Rory, lütfen yardım etmeme izin ver." "Yapabileceğin hiçbir şey yok Wren."

"Bana da zarar verdiler," diyorum ona, "ve seni korumak için gerekirse yine yaparım, yine her şeyi göze alırım."

"Ama bu beni korumadı, değil mi?" diye bağırır, aniden oturur, "Çünkü senin orada olduğunu bile bilmeden önce, onlar sana

senin başına gelmesini hayal bile edemeyeceğin her şeyi yapmışlardı. *Her şeyi* ellerinden almışlardı. Beni paramparça ettiler."

"Üzgünüm."

"Neden?" diye

sorar. "Neden

üzgünüm?"

"Evet, neden üzgünsün, Wren?"

"Çünkü bu asla olmamalıydı."

"Sen mi yaptın?" diye sorar. "Beni bağlayıp incittin mi, Wren?"

Onlara beni götürmelerini mi söyledin? Onlara sırayla yapmalarını

mi söyledin?" "Hayır, Rory."

"O zaman neden üzgünsün, herkes üzgün olduğunu söylüyor. Bu olduğu için üzgünüm. Kimse daha erken gelmediği için üzgünüm, ama sonuçta bir özür neyi düzeltir?"

O yatakta otururken ben sessiz kalıyorum, vücudu yatak odasının gölgesinde zar zor görünüyor ama nefes alışığı ağır ve kederle dolu.

Ryker haklıydı. O yıkılmıştı ve ben nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Yardım etmek istedim. Düzeltmek istedim.

Bunu asla ortadan kaldıramazdım ama intikam almak istedim, onun bunu atlatmasını istedim.

"Ben sıfırdan başladım," diye devam ediyor, "Hiçbir şeyim yoktu, ama bir şeyler elde etmeye başlamıştım. Evim olarak bildiğim tek yerden, yapmazsam başıma gelecek sorunlardan kaçmak için uzaklaştım. Öğretmen olacaktım, Wren. Öğretmen, ama şimdi bunu nasıl yapabilirim ki?"

"Hala yapabilirsin, Rory, bu seni tanımlamaz." Odanın karşısına geçip onun önünde duruyorum, "oturabilir miyim?"

O içini çekerek, "Tabii" diyor.

"Ryker," dedim, "Sana yardım ediyor

mu?" Omuz silkti, "Biraz."

"Başka ne yapabiliriz? Ne olursa olsun, ben yaparım, Rory."

Bir terapist, bir doktora ihtiyacı vardı, yardıma ihtiyacı vardı ve ben ona her şeyi veremezdim, ama elimden gelenin en iyisini yapacaktım.

O kadar çok uğraştığı hayatı hak ediyordu, elde etmek için çalıştığı her şeyi hak ediyordu ve bunun sadece geçici bir aksilik olduğuna, büyük bir aksilik olduğuna, onunla sonsuza kadar kalacağına inanmam gerekiyordu, ama onun istediği kişi olabileceğini biliyordum.

Bunu biliyordum. Sadece buna inanması gerekiyordu. Bu o kadar kolay değildi, bunu biliyordum, ben de şüphesiz sonsuza kadar benimle kalacak kendi sorunlarımla boğuşuyordum, tıpkı onun gibi, ama ona yardım etmenin bir yolu olmalıydı.

Yatağa tırmanıp ona doğru sürünerek yaklaştım ve onu kucakladım, o kadar şiddetli bir kucaklamaydı ki, umarım ruhunun derinliklerinde hissetmiştir.

"Zaman alacak," dedim ona, onu bırakmadan, "Zaman alacak, ama seni tanıyorum, *lanet olsun*, seni *tanıyorum*. Bunu yapabileceğini biliyorum. Şu anda benden nefret ettiğini biliyorum. Bunun benim hatam olduğunu biliyorum, seni bu duruma ben sürüklediğimi biliyorum ama ben buradayım, sana yardım edeceğim ve ihtiyacın olan her şeyi vereceğim. Ne istersen, neye ihtiyacın olursa, ne istersen, sana vereceğim."

"Wren," diye ağlayarak yüzünü omzuma gömüyor.

"Biliyorum, Rory. Bu dünyada çok fazla karanlık var, ama sen bunu zaten biliyordun, geldiğin yere bak ve başardıklarına bak." "Bu duygudan nefret ediyorum."

"Ne hissi?"

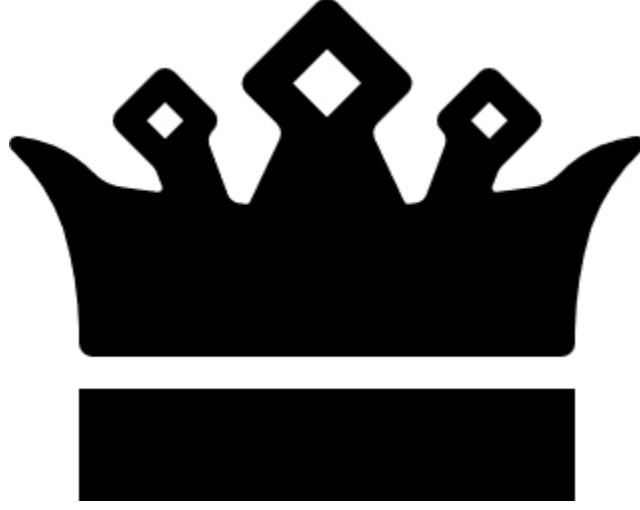
"Olanlarla ilgili bile değil," diyor Rory, "Onlarla başa çıkabilirim. Zamanla bunu aşabilirim, biliyorsun." Bir süre duruyor, "Tekrar olacağı düşüncesi, korkusu."

"Tekrar olmayacak," diye sertçe homurdanırım.

"Bunu bilemezsin ve ben bunu tekrar yapmaktansa ölmeyi tercih ederim."

Kalbim göğsümde çarpıyor, cildime yoğun bir panik yerleşiyor, "Öyle söyleme."

"Ciddiyim."

Rory sonunda uykuya dalar, başı karnımda dinlenirken ben saçlarını okşarım ve onu nazikçe vücudumdan uzaklaştırıp başını yastığa yerleştiririm, sonra yataktan kalkıp onu yatakta kıvrılmış halde bırakırım. Derin bir uykuya dalmış gibi görünüyor ama otuz dakika sonra tekrar kontrol etmek için geri döneceğim.

Gerekirse her gün, her dakika onun yanında kalacağım.
Babam benden başka bir şey alamayacak.

Kapıyı nazikçe kapatıyorum ama kilitlemek gerekmiyor. O kilitli kalmamalı, özgürlüğe ve normalliğe ihtiyacı var, onu bir kafesten çıkarıp başka bir kafese koymaya gerek yok, o kafes ne kadar süslü olursa olsun.

Yavaşça merdivenleri iniyorum, parmaklarımı alnımın ortasına bastırarak, orada hissettiğim gerginliği hafifletmeye çalışıyorum.

Zemin kata indiğimde ve mutfığa doğru yürüdüğümde dikkatimi vermiyorum, bu yüzden beni karşılayan ses beni hazırlıksız yakalıyor.

O kadar hazırlıksız yakalandım ki, kalbim göğsümde atmayı durdurdu. "Merhaba Wren."

İngiliz aksanı tüylerimi diken diken etti, kollarında kan kaybederken bana seslenen sesin aynısıydı. Acımın devamı olacağından emin olduğum, ama tam tersi olduğu ortaya çıkan sesin aynısıydı.

Gözlerim Kingston'inkilerle çarpıştı, buz mavisi rengi çok sıcak görünen bir soğukluktu, bu durum göz önüne alındığında bir tezat ve çelişkiydi.

"Sen."

Geleceğini biliyordum. Geri döneceğini biliyordum, ama onu burada, canlı olarak görmek bambaşka bir şey.

Onu hatırlamakta hafızam bana yardımcı oluyor, aramızda yaşanan onca kötü şeye, dövmelerine, sanki bir pelerin gibi giydiği rahat ama tehlikeli tavırlarına rağmen.

Parmakları masadaki kehribar rengi sıvının olduğu kristal bardağı çeviriyor ve sandalyeye rahatça yaslanarak dizlerini açıyor ve bana sırtarak bakıyor.

"Seni kurtaran adama daha iyi bir karşılama beklerdim."

Lex onun yanında homurdanır, bardağını masaya o kadar sert vurur ki kristal çatlar ve altın rengi sıvı çatlaklardan akmaya başlar.

"Haydi ama Silver," Kingston gülümser, "senin kadının beni ilgilendirmiyor."

"Ama onu satın almaya çalıştın."

"Bunu konuşmamış mıydık?" Kingston iç geçirir, "Senin için yaptım, bir bağlantıya ihtiyacım vardı ve o da o bağlantıydı. Valentine tam bir aptal. Kim kendi kızını satar ki?"

Sert ahşap zeminde tıklayan bir çift topuklu ayakkabı, masada oturan adamdan dikkatimi çeker. Isobel, elinde bir kadeh şampanya ile içeri girer, simsiyah saçları düz ve yüzünün etrafına dökülmüştür. Soluk teni ve kan kırmızısı dudakları ilk fark ettiğim şeylerdir, ardından Kingston'inkine çok benzeyen mavi gözleri gelir.

"Oh!" Bana gülümseyerek, "Şu haline bak!"

Doğruca bana doğru geliyor ve bana ulaşmadan bir hareketlilik başlıyor, insanlar ayağa kalkıyor, onu benden uzaklaştırıyor ve sonra Lex ortaya çıkıyor, kendini önüme zorla sokuyor, bir koluyla beni arkasına çekiyor, diğer koluyla ise sakladığı Glock'u çıkarıyor.

Kingston ise sandalyesine yaslanıp ellerini başının arkasına koyarak sırtıyor. Sanki bu, son zamanlarda başına gelen en komik şey gibi.

"Eh," diyor, "Biraz alınganınız, değil mi? Kız kardeşim Wren'i çok sever."

"Kız kardeşin geri çekilsin!" diye tehdit ediyor Ryker. Dişlerini göstererek diğer tarafıma geldiğini fark etmemiştim.

"Sorun yok," diyorum, "Ona güveniyorum." Ve bu doğruydı.

Bana zarar vereceğine inanmıyordum, onda bir şey vardı, ciddi bir dengesizlik, *karanlık* bir şey, ama o karanlığın tamamen başka bir şeyden kaynaklandığına gerçekten inanıyordum.

Lex bana bakar, çelişkiyi görürüm, ama aynı zamanda bana kendi sözümü, kendi kuralımı vermek istediğini de bilirim ve gözlerimle ona yalvarırsam, sadece ikimizin arasında kalacak bir şekilde yalvarırsam, derin bir nefes alır ve dik durur, kendini düzeltir ve silahını kaldırmasa da biraz rahatlamaya zorlar.

"Rahat," diye emrediyor.

Çevremdeki adamlar dikleşir, silahlarını kaldırır, Ryker ve Lex hariç. Otururlar, ancak silahlarını her zaman göz önünde tutarlar. Isobel kaşlarını kaldırır, her birine tek tek bakar, sonra homurdanır ve omuzlarını silker, bana doğru ilerlemeye devam eder. Dokunacak mesafeye geldiği anda elleriyle yüzümü kavrar ve bana dikkatle bakar, gözleri benimkilerle buluşur, "Ne kadar ateşli."

"Merhaba."

O gülümser, dişleri dudaklarının kırmızılığıyla keskin bir kontrast oluşturur. "Seni iyi gördüğüme çok sevindim, Wren."

Kaşlarım çatıldı, bu kadında bir şey vardı, *göze çarpmayan* ama sıra dışı bir şey. Tehlikeli hissettirmiyordu ama bu hayatta insanların birçok yüzü olduğunu anlamaya başlamıştım.

"Heart," diye bağırır Lex, "bana neden burada olduğunu söyle."

Başımı eğiyorum, görünüşe göre tam zamanında gelmişim. Kingston'ın tam olarak ne istediğini bilmek istiyorum.

Bu durumdan hiç hoşlanmadım.

Heart sırtıyor, gözleri kız kardeşi ve Wren'de ama sonra yavaşça bana doğru kayıyor. "Sendika."

Dişlerimi sıkıca kapatırım, çenemdeki kaslar ağrır, "Onlar ne olmuş?"

"Görünüşe göre onlar hakkında bazı bilgileriniz var, ben de onları istiyorum." Alaycı bir şekilde, "Hiçbir şeyim yok," diyorum.

"Bu doğru değil, değil mi?" Heart dişlerini yalar, viski bardağını parmakları arasında sallandırır, sonra içkiyi boğazına döker ve bir sigara çıkarır, dudaklarının arasına koyar ve orada sallandırır.

Aklım Ainsley'e geri döner. Hala hayatta mı, hiç bilmiyorum, haftalardır ondan haber almadım. O bilgiye sahipti, en azından eskiden *sahipti*, ama nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Ainsley'den bahsediyorsun," diye sandalyeme yaslanırım.

"Evet," diye onayladı, "biz girmeyi başaramadan hemen önce Syndicates sunucularına girip her şeyi indirdi. Giriş, onları uyardı ve biz bir şey elde edemeden sunucuyu kilitlediler, ama senin kızının o bilgileri aldığını biliyorum. Onu istiyorum."

"Neden?"

"Syndicate'in ödeyecek çok şeyi var diyelim," diye homurdanıyor, gözleri hala Wren'e aşık gibi görünen, ona şefkatle davranan ve saçlarına dokunan kız kardeşine kayıyor. Wren, biraz kafası karışık olsa da bu ilgiden rahatsız görünmüyor, ama Isobel ona bir tehdit oluşturmuyordu, muhtemelen bana ve bu odadaki diğer erkeklerle tehdit oluşturmuyordu, ama Wren'e değil. Erkeklerden genel olarak hoşlanmadığı bir sır değildi, ama kimse bunun nedenini tam olarak bilmiyordu.

"Ainsley şu anda burada değil," diyorum Heart'a, "Ama bilgiyi getirirse, sana bir kopyasını gönderirim."

"Bu benim için pek işe yaramayacak, Alexander," diyor Heart, dudakları arasında sigarayı yakarken.

Gözlerimi kısarak, "Peki ya sağlayamazsam ne olacak?" diyorum.

Gözleri Wren'e kaydı ve kimse hareket edemedi, hatta gözünü bile kırpmadan, silahımı emniyetini açarak şakağına dayadım. "Bunu aklından bile geçirme, Heart."

"Anlaşma anlaşmadır, Lex," dönerek, gözlerinde en ufak bir korku belirtisi olmadan bana bakar, "Sana bir iyilik yaptım, bana borçlusun, ödeyemezsen, sana verdiğim şeyi geri almamın adil olduğunu düşünmüyor musun?"

Adamlarının silahlarını bana, Ryker'a ama Wren'e değil, doğrulttuklarını duyuyorum, kendi adamlarım ise gerçekleşmesi imkansız bir kavgaya hazırlanıyor.

"Beni vurursan Lex, onu yine de alırım, adamlarım onu senin elinden kapıp, ben ölmüş olsam bile, *asla* bulamayacağın bir yere götürürler."

"İlgi duymadığımı sanıyordum."

"Hepimiz sanki ben bu odada yokmuşum gibi konuşmayı kesebilir miyiz?" Wren, Isobel'den uzaklaşıp bana yaklaşıp sertçe söylüyor.

"Olduğun yerde kal!" diye emrediyorum.

"Siktir git Lex, Kingston, bizde olmayan bir şeyi istiyorsun." "O zaman onu bul," diye bağırır, "Nasıl yapacağın umurumda değil, o bilgiyi istiyorum!"

Isobel derin ve dramatik bir şekilde iç çeker ve masadaki boş sandalyeye kendini atar. Masadan viski şişesini kapar, kapağını açar ve şişeden direkt olarak yudumlar.

"Siz çocuklar siklerinizi çıkarmak mı istiyorsunuz?" Deli gibi gülümser, dudaklarından viskiyi yalar, "Biri bana bir cetvel getirsin, bu işi halledelim."

Wren burnunun köprüsünü sıkıştırır, sonra narin elini ön koluna dolayarak beni aşağı itmeye başlar, beni sakinleştirmeye çalışır.

"Bu savaş başlatmaktan başka bir işe yaramaz, Lex," diye fısıldar.

Haklıydı. İsteksizce silahımı bırakıp onu kendime doğru çekerek göğsüme yasladım.

"Lanet olsun," diye homurdanır Isobel, "Sen de ona işemek mi istiyorsun? Herkesin onun senin olduğunu bilmesini mi istiyorsun? Kingston, aptalca davranmayı kes, buraya kavga etmeye gelmedik."

King homurdanır ve elini sallar, adamları onun sessiz emrini yerine getirerek geri çekilirler.

"Bak dostum, kızını almayacağız, ne olursa olsun, fahişelik benim ilgilendiğim bir şey değil. Sendika hakkında bilgiye ihtiyacım var, Ainsley'de var."

"Geri döndüğünde sana verebilirim." "Ainsley halledecektir," diye araya girer Ryker.

"Öyle olsa iyi olur," diye homurdanır Heart, "o gelene kadar ben de biraz burada kalacağım galiba. Brookeshill oldukça hoş bir yer." Sözleri alaycıdır, dili zehirle doludur. Tam bir baş belasıdır.

"Küçük kuş," eğilip Wren'e fısıldadım, "Yukarı çık, beni orada bekle."

Kafasını geriye doğru çekiyor.

"Sanmıyorum." Isobel gülüyor.

"Beni zorlama, Wren, lütfen, bu lanet karmaşadan uzak durursan daha mutlu olurum."

Benimle kavga etmek istiyor, bunu biliyorum, ama sonunda, bundan hiç memnun olmasa da geri adım atıyor.

"Bana etrafı gezdirmeye ne dersin?" Isobel masadan kalkarak önerdi.

"Şişeyi bırak," diye emreder Kingston.

Isobel, Wren'in arkasında homurdanarak yürürken, şişeyi elinde tutarak odadan çıkarken ona orta parmağını gösterir.

Kızlar gittikten sonra, Kingston'ın karşısına oturuyorum. "Ainsley'den haftalardır haber almadım."

"Hayatta," der King. "Bunu nereden biliyorsun?" diye sorarım.

"Kızın iyi," diyor, "ama o kadar da iyi değil, birkaç gün önce Chicago'da izini bulduk, adamlarım onu izliyor."

"O zaman neden bilgiyi kendin almıyorsun?" diye terslerim. Bu bir blöftü, o bilgiye onun kadar benim de ihtiyacım vardı.

"Sence o bilgiyi öylece verecek mi?"

Bu doğrudu.

"İstersen zorlayabilirim ama kadınlara zarar vermeyi alışkanlık haline getirmedi."

"Ona dokunma lan!" diye bağırır Ryker.

Elimi göğsüne vurarak, çenesini kapatması için uyarıyorum. Kingston sırtıyor.

"Aslında seninle bir sorunum yok Silver," Heart öne eğilir, dirseklerini masaya koyar, "Sana ve ailene büyük saygı duyuyorum. Bir ailenin senin kadar uzun süre bir şehri yönetmesi pek sık görülen bir şey değil ama ne yazık ki, iki ailemiz artık birbirine bağlı hale geldi, sende benim ihtiyacım olan şey var, ben de sana istediğini verdim."

"Wren."

"Kadınlar, ha?" Gülerek, "zayıf noktalar."

Ben alaycı bir şekilde gülerim.

"Sana ihtiyacın olanı vereceğim Heart, ama Ainsley iyileşene kadar bunu yapamam."

"Hiçbir yere gitmeyeceğim." Heart cebinden telefonunu çıkarır, "Kızına bir mesaj iletmesini isteyeceğim, söylememi istediğin bir şey var mı?"

Yüzündeki o lanet sırtış sinir bozucuydu, bilmediğim bağlantıları ve benim şehrimde bunu yapma imkânı olması da öyle.

"Evet," ayağa kalkarım, "ona eve dönmesini söyle, ona ihtiyaç var."

Cümlemi ani bir çılgılık takip etti, "Yere yatın!" Evde yüksek bir patlama sesi duyulmadan önce duyduğum tek şey buydu.

"Burası çok gösterişli," diyor Isobel, gözleri koridoru kaplayan kürk halıya düşmeden önce, duvarda asılı bir tablonun çerçevesini kırmızı tırnağıyla okşayarak.

Haksız sayılmazdı. Ona cevap vermedim ve ona etrafı gezdirme niyetim de yoktu, bana göre onun bu teklifi, mutfaktaki gerginlikten ve testosteron dolu havadan kaçmak içindi. Onu suçlayamazdım ama Lex'e çok kızgındım.

Beni bu hayata, kan, şiddet ve tehlikeyle dolu dünyasına zorla soktu, ama ilk sorun belirtisinde beni değerli bir oyuncak bebekmişim gibi odadan dışarı çıkarıyor.

Ben değerli değilim ve bir oyuncak bebek de değilim. Eskiden masum olabilirdim ama o kız artık yok. Beni yanında istiyorsa, beni yüzde yüz orada tutmalı.

Onun kolunda narin bir kadın ya da insanların bakabileceği bir seks objesi olmayacağım, onun kadar sert olacağım, belki onun kadar acımasız olmayacağım ama insanlar benim adımla fısıldayacak ve onun yaptığı gibi bana bakacaklar.

"Hey, o ne?" Isobel beni düşüncelerimden koparır ve ben de onun pencereden baktığı yere, uzun yolun sonunda kapıların olduğu yere bakmak için dönerim.

Bence oldukça açık bir durumdu, yani onlar sadece kapılar, ben de koridoru geçip pencereden dışarı baktım, "Bu sadece..." oh lanet olsun.

Bir araba yolda hızla ilerliyor, lastiklerin arkasında çakıl taşları sıçrıyor. Yavaşlamıyorlar ve yolu takip etmek yerine çimlerin üzerinden geçerek bahçeye büyük çukurlar açıyorlar ve mutfağa doğru ilerliyorlar.

Siktir.

Isobel'in kolunu tutup onu arka odalardan birine itiyorum, sonra mutfağa doğru koşuyorum, onun nereye düştüğünü veya ona zarar verip vermediğimi umursamadan.

"Yere yatın!" diye bağırıyorum, tam da araba evin duvarını yıkarken.

Sola daldım, vücudum masaya çarptı, kafam duvara çarptı ve yere yığıldım. Çarpışma benden çok uzak değildi ve arabanın farlarını, etrafıma yağmur gibi yağın tozun arasından parlayan ışıkları görebiliyordum.

Kulaklarım ınılıyor, kapıların çarpıldığını ve sonra ayak seslerini duyuyorum ama beni kafamdaki sisin içinden çeken ve aşağı çekmeye çalışın şey bu değil, kanımı donduran, dehşetle dolu bir çığlık sesi.

Rory.

Neler olduğunu hiç bilmiyordum, ama bunu kimin düzenlediğini tahmin edebiliyordum ve babamın yanına geri dönmem mümkün değildi.

Titreyerek ayağa kalktım, dirseğimin kıvrımıyla burnumu ve ağzımı kapattım ve köşeyi dönerek, silahlarını çekmiş iki adamın enkazın içinden geçmesini izledim. Bu tarafa gelmeye bile çalışmadılar, bunun yerine Lex ve diğerlerinin bulunduğu mutfağa doğru gittiler.

Aptallar.

Rory ığlık atmaya devam ediyor ama henüz ona gidemeyeceğimi biliyorum, bunun yerine iki saldırganın arkasından sessizce yaklaşıyorum ve mutfağa girmeye hazırlanırken görünmeden kalıyorum.

Silah sesleri duyulmaya başlar, yüksek patlamalar başımı zonklatır ve kulaklarımı daha da ınlattır, hareketlilik beni duvara yapıştırır, silahın bana doğrultulmasından korktuğum için olabildiğince sessiz ve hareketsiz kalmaya çalışırım. Bir kez vurulmuştum, hiç eğlenceli değildi.

Bir adam yere düşerken, diğeri odaya çılgınca ateş etmeye devam ediyor, karşılık ateş ediliyor ama kafamdan geçen tek düşünce

bu adamın ölemeyeceği.

O, Valentine'in çalışanıydı. Ve benim Valentine'e ihtiyacım var.

Silah seslerinin gürültüsüyle, fark edilmeden adama yaklaşabiliyorum, yerden büyük bir Çin vazosu kaldırıyorum, başımın üstüne olabildiğince yükseğe kaldırıyorum ve tüm gücümle vuruyorum, vazoyu milyonlarca parçaya ayırmak için kafasının arkasına yeterince sert vuruyorum, parçalar yıkılan duvardan yere saçılan moloz ve taşların arasına dağılıyor.

Adam sert bir şekilde yere düşüyor, silah sesleri kesiliyor ve tüm gözler bana dönüyor.

Kingston ilk kendine gelen kişi oldu ve adamın yattığı yere koştu. Adamın kafasının arkasındaki yaradan kan akıyordu. En azından hala nefes alıyordu.

Kingston adamı vurup nefes almasını durdurmaya niyetli.

"Hayır!" diye bağırarak öne atıldım, "Onu öldüremezsın!" "Neden öldüremeyeyim?" diye bağırdı Kingston.

"Çünkü Valentine'i bulmak için ona ihtiyacımız var!"

"Onu ahıra götürün!" Lex emir verir ve beni kontrol etmek için bana doğru koşar. Birkaç sıyrık ve çürük var ama yaşayacağım. Isobel bize doğru topallayarak gelir, yaralı olduğu için değil, ayakkabısını kaybetmiş gibi görüldüğü için ama bunun dışında tek bir saç teli bile yerinden oynamamıştır.

Ne oluyor lan!?

Tüm kaos sona erdiğinde, üst kattan gelen çığlıklar koridorlarda yankılanıyor ve Rory'ye gitmem gerektiğini hatırlatıyor.

Merdivenlere koşuyorum ama iki kol belimi sarıyor ve beni geri çekiyor. Lex'in nefesleri kulağımda ağır ve sert, saçlarımı cildimi gıcıklayacak kadar havalandırıyor ve sonra Ryker iterek geçip merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor.

"Bırak o halletsin!" diye bağırır Lex.

"Çekil üstümden Lex," diye bağırırım. "Bana ne yapmam gerektiğini söylemeyi kes!"

Eli boğazımı kavrar, beni daha da geriye doğru çeker, parmakları nefes borumu sıkıştırır. "Küçük kuş," diye hırıltıyla söyler, "Lanet olası oyunlar oynamayalım."

"Ben oyun oynamıyorum," boğazımda eli varken konuşmak zor ve mevcut duruma rağmen, onunla bu pozisyonda olmak, onun

baskınlığı ve kontrol etme ihtiyacı, her gün bu adam için ne kadar mahvolduğumu hatırlatan bir sıcaklık bırakıyor.

Ama Rory'nin bana ihtiyacı var ve bu konuyu daha sonra tekrar ele alabilirim.

Dirseklerimi karnına vurarak onu şok ettim, beni bırakması için yeterince şok ettim ve beni tekrar yakalayamadan merdivenlere koştum, beni yakalayamayacak kadar hızlıydım. Onun küfürleri eşliğinde merdivenleri çıktım, Kingston ve kız kardeşinin kahkahaları da bana eşlik etti.

"Kahretsin, Silver, kendine çılgın birini bulmuşsun," Kingston'ın sesi, evin üst katlarına çıktıkça uzaklaşıyor.

"Hayır! Geri dönmem gerek!" Koridorda köşeyi dönerken, ayaklarım parke üzerinde kayarken duyuyorum. "Geri dönmem gerek."

"Silahı indir, Rory, geri dönmeyeceksin." Kalbim sıkışıyor.

Titrek bacaklarımla kapıya ulaştım ve kolu çekip durdum, ama lanet şey açılmıyordu.

"Kapıyı aç!" diye bağıryorum.

Lex koridorun sonunda, bana doğru koşarak geliyor, yüzü öfkeyle kaplı ama umurunda değil, sonra kızabilir.

"Yapamam," diye hıçkırıyor. "Geri dönmem, anlamıyorsun."

"Beni vuracak mısın?" diye soruyor Ryker.

Kalbim daha da sıkışıyor.

"Silahı indir."

"Beni geri göndereceksin." "Rory!"

diye bağıryor Ryker.

"Geri dönmeyeceğim!"

"Hayır!" diye bağırır

Ryker.

Rory'nin çılgılığının ardından bir silah sesi duyulur.

Lex ve ben donakalırız, ciğerlerimdeki hava bir anda boşalır.

Yere düşen bir bedenin sesi beni irkiltecek kadar güçlüdür.

O onu vurdu.

Ryker'ı vurdu.

Wren kapıyı yumruklamaya başlar, tüm vücudunun ağırlığını ahşaba verir ama kapı yerinden kıpırdamaz.

"Rory!" diye bağırır, "lanet kapıyı aç."

Şok ve öfke içimi kaplar, "Çekil" diye emrediyorum.

O da söyleneni yapar, ben kapının önüne geçer ve bir, iki kez tekmelerim, ahşabın çatladığını ve parçalandığını duyarım, üçüncü tekmede kapı açılır. Hemen içeri girmiyorum, Wren'i arkama itip silahımı çıkarırım, silahı önüme doğrultup kullanıma hazır halde içeri girerim.

O lanet olası Ryker'ı vurmuş.

Kan kokusu, metalik ve bakır rengi odanın havasını kaplıyor ve Ryker'ı dizlerinin üzerinde, öne eğilmiş, önünde kan birikintisiyle buluyorum.

İçeriye doğru adım attığımda, halıyı lekeleyen kanın onun kanı değil, Aurora'nın kanı olduğunu fark ettim.

O, zeminin ortasında yatıyor, şakağına ateş ettiği yerde bir delik var.

"Onu durduramadım."

Oda, kırbaç gibi keskin bir çığlıkla çınlıyor. "Hayır, hayır, hayır," diye ağlayarak Wren, arkadaşının yanına çöküyor, dizleri Aurora'nın kafasının yanından sızan kan gölüne deşiyor. "Ambulans çağırın!"

"Küçük kuş," diyorum. Bundan geri dönüş yoktu. "Lanet olası ambulansı çağır!"

"O öldü, Wren," diyor Ryker.

"Hayır!" Wren deli gibi başını sallar, sanki bu onu geri getirecekmiş gibi ellerini yaraya bastırır. "Ölmemiş, ölmüş olamaz."

Hıçkırıklar sesini titretir ve keder oksijeni elinden alırken ciğerlerini doldurmaya çalışır. Yüzü buruşuk, gözleri geniş ve yalvarırcasına, gözyaşları yanaklarından süzülür.

Gözlerimi kapatıp iç çekiyorum.

"Küçük kuş," diye yatıştırırım, arkasına geçip elimi omzuna koyarım, alnındaki terli saçlarını düzeltirim.

Bacaklarıma yaslanarak yere çöküyor, elleri, kolları ve bacakları kanla kaplı ve çığlık atıyor. Çığlığı ruhuma işliyor, dünyayı sarsan ve hiç yaşamadığım ve yaşamak da istemediğim bir kederle doluyor.

Onun saf, filtelenmemiş duyguları sanki pencereleri parçalayacakmış gibi, çığlıkları şüphesiz evin her yerinde duyuluyor. Ama kimse gelmiyor, ne Kingston ne de Isobel, ne zaman müdahale edeceklerini ve ne zaman etmeyeceklerini biliyorlar.

Dikkatlice Wren'i yerden kaldırıyorum, yüzünü göğsüme gömüp ağlamaya devam ederken onu kendime sarıyorum. Kanlı el izleri gömleğimi lekeliyor, kir ve kül kırmızı renkle karışıyor. Onu odadan çıkarmama izin veriyor ve Ryker'a, bizi yatak odamıza kapatmadan önce burayı temizlemesi için birkaç adam getirmesini işaret ediyorum.

Yatağa kadar gidemiyor, bunun yerine halının ortasına oturmayı tercih ediyor, sanki içindeki her şeyi içine hapsetmek istercesine dizlerini göğsüne çekiyor. Kollarını bacaklarına doluyor, sıkıca tutunarak sallanıyor, duvardaki bir noktaya boş boş bakıyor.

"Bu kanı temizleyelim," diyorum ona, "Tamam mı?"

Sessizce bir kez başını sallar ve beni banyoya kadar takip eder, kanla ıslanmış giysilerini çıkarır, ıslak bir şaplak sesiyle fayansların üzerine düşer ve su ısınmadan duşa girer. Derisinden akan su kırmızı renktedir, ayaklarının etrafında daireler çizerek gider, ama o duvara bakmaya devam eder, kolları yanlarında sarkık, suyun üzerine akmasına izin verir.

Ben giysilerimi çıkarmadan onunla birlikte duşa giriyorum, cildinde oluşan tüylerin diken diken olmasını gidermek için suyun sıcaklığını biraz daha artırıyorum. Cildindeki kanı yıkamasına yardım ediyorum, giysilerim vücuduma yapışıyor ama o burada değilmiş gibi görünüyor, kafasının içinde sıkışmış gibi.

Temizlendiğinde onu dışarı çıkarır, havluyla sarar ve yatağa oturturum. Gerekirse her şeyi yaparım.

"Bunu o yaptı." Gardıroptan temiz bir çift tayt ve benim gömleklerimden birini alıp geri geldiğimde böyle diyor.

"Valentine," diyor, gözleri sonunda benimkilere bakıyor. "Bu onun suçu." Başımı sallıyorum.

"Adam nerede?" diye soruyor. "Az önce gördüğümüz adam." "Ahırda."

Acı çekmesini, yüzünü buruşturmasını beklerim, ama hiçbirisi olmaz. "Ben de gelmek istiyorum."

"Wren..."

"Hayır!" diye bağırarak sözümü kesiyor. "Daha önce o odadan çıkmama izin verdin. Bunu yapmana izin verdim ama beni burada istiyorsan, içeri girmeme izin vermelisin. Senin benim için yaptığın bu küçük kafeste oturmayacağım, ya içerideyim ya da değilim."

"O kadar basit değil."

Dışlerimi gıcırdatarak söylüyorum. "O zaman basit hale getir!"

O iç çekerek bana doğru adım attı, gözleri bulanık ve buğulu, gözyaşları hala gözlerini ıslatıyordu. "Sana aşık oldum. Sana. Yaptığın pisliklere ve ellerindeki kana rağmen. Beni kaçırdın ama yine de seni seviyorum. Ne kadar boktan bir durum bu!" diye gülerek, "Sen sapkın, acımasız bir orospu çocuğusun Alexander ama ben hala buradayım."

Yutkunuyorum.

"Beni içeri al. Bana öğret." Bu çok kötü bir fikirdi.

"Wren," bir kez daha deniyorum. "Alexander."

O hiç taviz vermiyordu. Hiçbir hareket, hiçbir pazarlık yoktu. Başka biri olsaydı, ona her şeyi verirdim. Kingston ne demişti? Zayıf noktalar. Bir avcıya boğazını göstermek gibi.

Hiç şüphe yoktu ki, o benim için her şeyden önce beni öldürecek tek noktaydı ve bunu herkes biliyordu.

O benimle birlikteyken onu nasıl koruyabilirim? Düşmanlarım onu bana zarar vermek için kullanır, onu kaçıır, mahveder ve kırar, sırf bana ulaşmak için.

"Artık bir piyon olamam," diyor çok sessizce, "Artık hiçbir şey yapamam."

Başımı eğiyorum, "Peki."

Kutlama yok, hevesli teşekkürler yok, çünkü o bizim ölüm belgelerimizi imzalamış da olabilir.

"Bu geceden sonra taşınıyoruz," diyorum ona, kıyafetleri uzatarak. O da giyiyor.

"Nereye?"

"Güvenli bir eve taşınmaya karşı mısın?" diye soruyorum.

Bana öfkeyle bakıyor.

"Şehrin en üst katındaki daire."

"Tamam."

Giyindiğinde, ıslak saçlarını at kuyruğu yapar, elleri titriyor ama tüm o kederi kararlılık maskesinin arkasına saklamıştır. Valentine'in yok olmasını istiyor ve bunu başarmak için her şeyi yapacaktır.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum ona, elimi eline kaydırarak. "Evet, yapmak zorundayım."

Bana bakmıyor, ama eli benim elimi sıkıca tutuyor, avuç içi terli ve parmakları titriyor. Korkuyor.

Elini sıkıyorum ve bizi koridorda durduruyorum, onu aniden duvara yaslıyorum. Kollarımın arasında sıkışmış, bana bakıyor, camı yeşil gözleri ve yüzündeki hüznü bakışıyla benim tatlı küçük kuşum.

Onu doyamadan parmaklarımı yüzünde gezdiriyorum. Dokunuşumla gözleri kapanıyor, kirpikleri elmacık kemiklerine değiyor ve elime yaslanıyor.

"Seni her zaman koruyacağım," diyorum ona, "Sen her zaman birinci olacaksın." "Senin şehrin önce gelir," diyor, avucuma bir öpücük kondurarak. "Artık değil, küçük kuş."

Gözlerini açar ve yüzüme bakar, sözlerimde bir yalan olup olmadığını kontrol eder ama bulamaz. Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bir kadın tarafından zayıflatılmış, bir amaç için bir araç olarak başlayan ama bunun yerine kraliçem olan tek bir kadın tarafından dizlerimin üzerine çöktürülmüş.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ağzına. Bana eriyor, dudaklarını benimkine yapıştırıyor.

Öpücük ısınır ve penisim sertleşir, onun alt karnına bastırır ve ben geri çekilirim. Bu gece olacaklarla ilgili hiçbir dikkat dağınıklığı olmamalı. Kafamın oyunda olması gerekiyordu, Wren'i korumam ve ikimizin de bu işi bir kez ve sonsuza kadar bitirmek için ihtiyacımız olanı almam gerekiyordu.

Dişleri alt dudağımı ısırır ve bana sert bir bakış atar, "Gidelim."

"Önden buyur, küçük kuş."

İlk dikkatimi çeken şey koku.

Kan, ter ve idrar birbirine karışarak, midemi bulandıran o kadar keskin bir koku yaratıyor ki. Kusmak istiyorum, midem kramp giriyor ve boğazım daralıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor Lex sakın bir şekilde tekrar, beni sakinleştirmek için elini omurgama koyuyor.

Ama bunu yapmak zorundaydım, çünkü onun yanında durmak istiyorsam, ne kadar narin görünürsem görünürüm, onun kadar korkutucu ve acımasız, kimseyle uğraşılmayacak biri olmam gerekiyordu.

Burnumdan değil ağızımdan nefes alıyorum, kusma isteğini bastırıp dikleşiyorum. Çenemi kaldırıyorum ve omurgamı sertleştiriyorum.

Bu Rory için. Benim için. Lex'in annesi için. Valentine'in incittiği ve işkence ettiği tüm kadınlar için.

Gözlerimi ahırın tozlu zemini üzerinde gezdiriyorum ve zemine sonsuza kadar leke bırakmış koyu lekeleri fark ediyorum. Kan. Bu şehir bununla yaşıyor, bununla gelişiyor. Kan, acı ve yozlaşma.

Ve şimdi kaosun kralının yanında oturuyorum.

Daha önce kafasına vurduğum adam, ahırın tavanındaki bir kirişe asılı bir kancadan sarkıyor, kolları başının üstünde çelik zincirlerle bağlı. Boxer şortuna kadar soyulmuş ve vücudunun her santimetrekaresi kanla kaplı.

, onu kaplayan kırmızı boyadan neredeyse hiç deri görünmüyor. Baş sarkmış, çenesi göğsüne değıyor ve gözleri kapalı, ancak göğsü, ciğerlerinden çıkan her zorlu nefesle birlikte hareket ediyor.

Ryker yanımda duruyor, elinde bir tür çekiç sallanıyor ve yüzüne ve kollarına kan sıçramış, beyaz gömleğini lekelemiş. Gözleri ölü. Hiçbir duygu yok ve ilk kez onun da yanımdaki adam kadar korkutucu olduğunu fark ediyorum.

O kadar acımasız görünmüyor ama yüzündeki neredeyse tatmin olmuş ve memnun ifadeyle işkenceyi zevkli buluyor gibi görünüyor.

Gözleri benimkilerle buluşur ve başını sallar.

"Vay vay vay," Lex benden uzaklaşıyor, "Burada neyimiz var bakalım?" Sesi, tavırları, onunla daha önce hiç yaşamadığım bir şey. Kendini farklı tutuyor, sesi, salonda bana aşkını ilan ederken duyduğum sese hiç benzemiyor. "Bir Sevgililer Günü sıçanı."

Zincirli adam irkilir, çelik zincirler yüksek sesle birbirine çarparak ahırda yankılanır ve arka duvardaki dolapların arkasında saklanan birkaç fareyi korkutur. Fareler, güvenli gölgelerinden dışarıdaki daha güvenli yerlere doğru koşarak kaçarlar.

Bu ahırın nasıl bir yer olduğunu hep merak etmiştim. Dışarıdan yıpranmış ve harap görünüyordu ve içi de aynen öyleydi. Çıplak duvarlar, kirli zemin ve etrafa dağılmış birkaç paslı ve eski masa, hançerlerden demir testerelerine kadar çeşitli silahlarla doluydu. Birkaç sandalye vardı ama bir parti düzenlemeye yetecek kadar değildi.

"Öldür beni ve bu işi bitir." Adam tükürdü.

"Oh hayır," Lex parmağını salladı, "Ne zaman bu kadar kolay oldu ki?"

Adam dudaklarını kıvrır, gözleri Lex ile Ryker arasında gidip gelir, sonra kötü bakışları bana takılır.

Kan çanağı gözleri vücudumu bir kez, sonra daha yavaş bir kez daha tarar, vücudumun her çizgisini ve kıvrımını takip eder, yüzüme ulaştığında dudaklarını kıvrır, "Valentine'in senin güzel küçük amını tatmamıza izin vermemesi ne yazık."

Geri çekilme isteğimi bastırırım. Ondan korkmuyorum.

Baş o kadar ani ve sert bir şekilde geriye doğru savrulur ki boynu kırılmadığına şaşırım, ama öne doğru eğilir, ağzından kan sızarken güler, "Onu şimdi bırakabilirsin Silver, sonsuza kadar senin olmayacak."

Bir darbe daha.

Adam gülüyor.

"O güzel küçük amcığı tatmanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim," diye soluk soluğa konuşur.

Lex'i kışkırtıyor, elini zorluyor, soğukkanlılığını kaybetmesini ve adamı öldürmesini sağlıyordu. İsteddiği buydu ve tam da istediğini elde ediyordu. Bana karşı söylenen her kelimeyle Lex'in sabrı ve öfkesi azalıyordu.

"Bağırıp bağırmayacağını ya da sessizce yatıp kaderini kabul edip etmeyeceğini bilmek istedim. Söylesene Silver, amcığı hayal ettiğim gibi dar mı? Onun vücuduna girdiğinde cennet gibi hissediyor musun? Bağırıyor mu?"

Lex yanımda gerginleşir ama o vurmadan önce hızla kolunu tutarım.

"Onu kanlar içinde, kırık ve dövülmüş halde izledim," diye alay ediyor adam, "Onun nefes borusuna bastırırken o tatlı vücuduna girmenin nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Onu boğarak öldürürken ve onu basit, küçük bir kadın gibi siktiğimde gözlerinin nasıl şiştiğini ve benimle nasıl mücadele ettiğini hayal edebiliyordum."

Lex'in kasları o kadar gergin ve gergin ki, tekrar patlaması an meselesi.

Bu sözlere dehşete kapılmış gibi davranıyorum ve her ne kadar iğrenç *olsalar da*, olması gerektiği kadar korkutucu bulmuyorum. Bunu yapmadı çünkü o sadece bir köpek. Emirleri yerine getiriyor. Her zaman emirleri yerine getiriyor. Lex'in onu öldürmesini istiyor, böylece konuşmayacak ve beni kullanmak bunu başarmanın en hızlı yolu.

Korkmuş gibi davranarak, kendimi Lex'in boynuna gömüyorum ve o da içgüdüsel olarak kolunu bana dolayarak koruyucu bir kucaklama ile beni karanlıktan korumaya çalışıyor.

Beni buna o alıştırdı, bilmiyor mu? Kulağıma fısıldadı ve beni çağırdı. Ben de cevap verdim. Her zaman cevap verecektim.

"O sana tuzak kuruyor," diye fısıldıyorum, o kadar zayıf bir sesle ki, duyamayacağından endişeleniyorum. Parmakları etime gömüldüğünde, mesajımı duyduğunu anlıyorum.

Adam yine de devam ediyor ve omzumun üzerinden riskli bir bakış attığımda, gözlerinin vücudumu sanki yenilmeyi bekleyen birinci sınıf bir et parçasıymışım gibi incelediğini görüyorum.

"Siktir," diye sırtıyor, "ölmeden önce bir tadına bakayım," diyor, "Sadece o sıırıslıklam amını göster bana. Onu benim için ıslat, tadının nasıl olabileceğini hayal edeyim."

"Onu ıslak görmek mi istiyorsun?" diye sorar Lex, sonunda anlar. Sakin bir dalga

ifadesi. Öfke, gözlerinde yanan ateş yok olmuş, yerine mutlu bir kayıtsızlık gelmiş.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Bundan nefret ediyordum. Midemi bulandırıyor, ama yapılması gerektiğini biliyordum.

"Evet."

Lex parmaklarını yan tarafıma doğru kaydırdıktan sonra beni bıraktı ve tavandan sarkan adama doğru ilerlerken beni geriye çekti.

"Maalesef bu mümkün değil," diyor Lex, "Bu oyunda ne zamandır varsın?"

"Bir süredir."

"O zaman *karımın* senin gibi pisliklere izin vermeyeceğini bilmelisin."

"Karın mı?" Adam alaycı bir şekilde sorar. "O sürtükle mi evlendin?"

"Mm-hmm," Lex yalan söylüyor ama onun karısı olarak adlandırılmaktan hoşlanmasaydım aptal olurum. "Öyleyse bir anlaşma yapalım, olur mu? Bana bilmek istediğim şeyi söyle, ben de işini çabuk bitireyim."

"Siktir git."

"Valentine nerede!?"

"İstediğin kadar işkence et, asla konuşmayacağım."

Lex elini uzatır ve biri avucuna ince bir çelik bıçak yerleştirir. Sapı deri kaplıdır, siyah renktedir ve sapın etrafını saran tek bir beyaz şerit vardır. Düğümünden sarkan gümüş bir amblem vardır. Buradan ne olduğunu anlayamıyorum ama her ne ise, Lex onu sevgiyle parmağıyla okşuyor ve ben bunun değerli olduğunu varsayabiliyorum.

Alexander aniden öne atılır ve ince bıçağı mahkumun karnına saplar. Mahkum çığlık atar, yaradan kan akar ve Lex'in elini kaplar.

"Valentine nerede?"

Adam sakinleşince bıçağı karnından çıkarır ve pantolonunun koyu renkli kumaşıyla siler.

"Siktir git, Silver."

"Ben de varım!" Aynı odada olduğunu fark etmediğim bir adamın ani çığlığı odayı doldurur ve Lex'in sırtışı her şeyi anlatır. Tehditkar, ahlaksız ve kana susamış bir sırtıştır.

Ryker yanıma yaklaşır, devasa bir varlığı vardır ama onun yanında kendimi güvende hissetmiyorum, elini omzuma koyar ve sıkar, Rory için sessizce başsağlığı diler. Ama bundan daha fazlası da vardır, bu onun burada olduğunu bana gösterme şeklidir. O benim arkamdaydı. Onun koruması altındaydım.

Ölmediğine sevindim.

Onu vurmadığına da sevindim, ama ikisinin de zarar görmemesini tercih ederdim.

Onun ölümü midemi bulandırıyor, üzüntü ve keder içimdeki her şeyi acıtıyor. Onu kurtarmalıydım. Daha fazlasını yapmalıydım ama yine de öldü. Dünyadan sonsuza dek silindi ve onun ölümüyle ben de biraz ışığımı kaybettim.

Daha önce hiç görmediğim bir adam Lex'in avucuna bir cep telefonu sıkıştırıyor ve sonra odadan kaçıyor.

"Burada ne var biliyor musun?" diye soruyor Lex.

Etkilendim. Yaralarına, çeşitli yaralarından sızan kana, derisinde açan morluklara rağmen, adam dik duruyor, başı yüksekte ve hiç korku göstermiyor.

Lex cep telefonunu kaldırır, "Son mesaj. Bugün saat yedi yirmi üçte alındı," Boğazını temizlemek için öksürür, "Bittiğinde bana haber ver. Havale hazır." V adında biri tarafından gönderilmiş. Bu Valentine olamaz, değil mi?"

Adam sessiz kalıyor.

"Sorun değil," Lex omuz silkiyor, "Artık sana ihtiyacım yok."

Onun sözlerinin anlamını kavrayacak vaktim olmadan, silahını çekip adamın göğsüne ateş eder.

Adamın gözleri yuvalarından fırlar ve başını eğerek göğsündeki yaraya bakar. Yaradan kan fişkirir ve damlar, musluktan sızan su gibi derisi üzerinde akıp gider.

Ve sonra adam ölür. Gider.

Sanki hiç var olmamış gibi.

Lex bana döner, silahı hala parmak uçlarında sallanıyor, "Onu yakaladık küçük kuş." Parmakları yüzümün yanından aşağı doğru kayar, "İntikamını alma zamanı geldi."

Wren'in yüzü ifadesiz kalır, hiçbir duygu göstermez ama gözleri onu ele verir. Şok. Biraz korku ama derin bir nefes alır, gözlerini kapatır ve tekrar atığında, l adama sanki bir oyuncak bebekmiő gibi bakar.

Aferin kızım.

Silahı kaldırdığımda elime yaslanır ve sonra onu kendime doğru çekerim, ağzımı ağzına yapıőtırırım. O da beni per, sert, kaba, dişleri sürtünür ve ısırır. Isırığıyla dudağımı yırttığı yerden dilime kanın bakır tadı gelir ve sonra onu yalar, acıyı dindirir.

Lanet olsun.

"Gidelim," diyorum ona, buradan uzaklaşıp benimle yalnız kalması gerektiğini düşünerek.

Adamları temizlik yapmaya bırakıp yıkılmış e ve geri dönüyorum, King hala mutfakta, bacaklarını masanın üzerine atmıő, sigarasından bir nefes çekiyor, diğer elinde bir şişe viski sallanıyor. "Duvar için yazık oldu," diyor. Gözlerimi ona dikip, kaőının yanında kurumuş ince bir kan izi olduğunu fark ediyorum.

Ainsley'den bilgi almadan önce beni deliye çevirecek. Wren yatakta oturup odada dolaşıp eşyaları toplarken, ben de Wren ve kendim için küçük bir valiz hazırlıyorum. Fazla bir şey almıyorum, şimdilik sadece gerekli olanları, diğer her şey satın alınabilir. Çantam ve küçük kuşumla garaja gidip Wren'i Maserati'nin yolcu koltuğuna yönlendiriyorum.

Parmağını arabanın yan tarafına sürerek bana sırtıyor, "güzel araba."

Gülümserim ve kapıyı açarım, yeşil gözleri beni takip ederken arabaya binmesini izlerim.

Adalet o kadar yakın ki, dilimde tadını alabiliyorum. Ryker, hücreyi teknik ekibimizden birine verecek, o da Valentine'in izini sürecektir ve onun yerini öğrendiğimde, harekete geçeceğiz.

Bu sefer oyun yok, onu gördüğüm anda öldüreceğim.

Her şey tam bıraktığım gibi olmasına rağmen, penthouse'da bulunmayalı yıllar geçmiş gibi geliyor. Yumuşak gri halılar, beyaz duvarlar, dairenin sol tarafı hariç, aşağıdaki şehri gören camdan yapılmış. Yeterince yüksekteyiz, aşağıdaki caddelerin gürültüsünü duymuyoruz, trafik ya da siren sesleri yok, sadece camdan esen rüzgârın hafif ıslığı duyuluyor. Çantaları koridora bırakıp ev servisi düğmesine basıyorum, onlar

yatak odasını hazırlayıp eşyalarımızı yerleştirecekler ve sonra tekrar ortadan kaybolacaklar. Bu binadaki herkes, personel de, sakinler de, benim kararım la buradalar.

Wren her şeye ve hiçbir şeye bakmıyor, gözleri lüks iç mekan ı, kanepeleri ve barları tarıyor. Modern ve şık, mermer birimler ve açık şöminenin önünde yer alan büyük deri koltuklar ile lüks bir mekan.

Bara gidip bir şişe viski ve iki bardak çıkarıyorum, tozlarını temizlemek için su altında yıkadıktan sonra buz ekleyip amber rengi sıvıyı üzerine döküyorum, sıvı buz küplerine çarptığında buzlar çatırıyor.

Wren pencerenin önünde durur, eğilip bir düğmeye basarak pencerenin balkona açılmasını sağlar. Kayrak taşlı zemine çıkar, ellerini korkuluğa koyar ve benim krallığıma bakar. *Bizim* krallığıma.

"Buradan şehir çok farklı görünüyor," diye mırıldanır, sesi rüzgârda neredeyse kaybolur, ama ben onu duyarım.

İçecekleri sağdaki masaya koyup arkasına geçtim ve onu korkuluğa doğru ittim.

"Nasıl farklı?"

"Aşırı güce sahip erkeklerle dolu ve yolsuzlukla boğulmuş gibi değil."

Boynuna gülümserim, başını yana eğip bana daha iyi erişim imkanı verirken, dişlerimi boğazına geçirme ihtiyacını bastırırım.

Penisim kıkına bastırıyor ve ellerim onun yanındaki korkuluğu kavıyor. "Hoşuna gitti mi?" diye soruyorum.

"Mm," diye nefes alır, daha sert bastırır.

Kahretsin.

Onu bana dönük olacak şekilde döndürüyorum, rüzgâr saçlarını dalgalandırıyor ve ben hızla kıyafetlerini çıkarıyorum. Tüyleri diken diken oluyor, soğuktan meme uçları sertleşiyor.

"Krallık ayaklarının altında, çok güzelsin," diyorum, parmağımı göğüslerinin üzerinde gezdirerek. Soğuk onu rahatsız ediyorsa da bunu göstermiyor, aksine sırtını kamburlaştırıyor, göğüslerini dışarı doğru iterek avucumun sıkmasını sağlıyor. "Çok güzelsin."

Vücudunda aşağı doğru ilerlemeye devam ediyorum, bacaklarının arasına kayarak parmağımın ucuyla klitorisini okşuyorum, ıslak ve benim için hazır olduğunu görüyorum. Her zaman benim için hazır.

"Hepsi benim için," diye düşünürüm.

"Lex," diye inliyor.

İleri adım atıp onu kaldırıyorum, kıcı korkuluğa ve otuz kat aşağıya, tam sırtına denk gelene kadar geri çekiliyorum.

Gözleri yuvalarından fırlar ve tırnakları omuzlarıma batar, düşme korkusu tüm kaslarını gerginleştirirken sıkıca tutunur.

"Lex!" diye bağırır.

"Evet bebeğim?"

"Düşeceğim!"

"Seni düşmene izin vereceğimi mi sanıyorsun, küçük kuş?" Bacaklarının arasına girerim, onu sıkıca tutarken boynunu öperim.

Korku ve tahrik karışımı bir şekilde inliyor. Nabızı dudaklarımin altında çılgınca atıyor ve uylukları titriyor ama gömleğimin ince kumaşından sızan ıslaklığını hissediyorum.

"Her an bitebileceğini bilmek seni korkutuyor mu?" diye fısıldarım, "Bu son olabilir mi?"

Tırnakları derime daha da sertçe batıyor ama kalçalarını sallayarak amını bana sürüyor, daha fazlasını istiyor.

"Dayan," diyorum ona gülümseyerek.

Onu bırakıyorum ve bacakları, kollarıyla birlikte bana dolanıyor, sanki onu bırakacakmışım gibi tutunuyor. Eğer düşerse, ben de onunla birlikte düşeceğim.

Tek elimle kemerimi çözüp pantolonumun düğmelerini açarım, sikim serbest kalana kadar pantolonumu aşağı çekerim. Onu girişe yönlendiririm, onun sıcaklığının beni sardığını hissedirim, yavaşça içeri girerken sikimi kaplar.

"Ölümün bir adım önde olduğunu bilmek seni tahrik ediyor mu, ama yine de asla gelmeyeceğini biliyorsun çünkü ben seni asla düşürmem."

"Alexander," diye inliyor.

"İşte böyle, bebeğim," çekip çıkıyorum ve sonra tekrar içeri giriyorum, kendi bağlarımı çekerken terlerim dökülüyor. "Tüm krallığımızın önünde sikilmek nasıl bir duygu?"

Tırnakları etime batarken, vücudu korkulukta daha da geriye kayarken onu tutarak ona sertçe giriyorum. Tehlikeli ve çok seksi, en lezzetli şekilde pervasız.

Onu, ayaklarının altında şehir varken sikiyorum, vücudu tehlikeli bir şekilde kenara yakın ve her derin itişte geri kayıyor. Derilerimizin çarpışmasının sesi rüzgârla boğuluyor ama zevk dolu inlemeleri kemiklerimin derinliklerinde yankılanıyor.

"Siktir, evet," diye bağırıyor, "Lex!"

"Hoşuna gitti mi, küçük kuş?" "Evet, Lex! Evet!"

Onu orada tutarken ellerim kalçalarını morartıyor, kalçalarımı itip onu sikiyorum ve gözleri kapalı, ağzı açık, kendini hislere kaptırmış halde onu izliyorum. Her itişte göğüslerinin hareketini izliyorum ve kendimi tutamayıp öne eğilip birini dişlerimle yakalıyorum.

O çığlık atıyor, orgazmı tüm gücüyle ona çarpıyor. Uylukları beni sıkıca sarıyor, hareketlerimi kısıtlıyor, beni vücuduna sıkıca tutuyor, penisim sonuna kadar içinde gömülü, duvarları beni sıkıca sarıyor ve spazm geçiriyor, ama ben henüz bitirmedim. Daha fazlasına ihtiyacım var. Sakinleştğinde, onu korkuluktan kaldırıp döndürüyorum, yüzü korkuluğun üzerine gelecek ve aşağıdaki caddeye bakacak şekilde eğiyorum. Bir elim ensesinde, onu orada tutarken, diğer elimle kığını sıkıyorum ve tekrar içine giriyorum.

Ben kendimi sonuna kadar gömdüğümde inliyor, sonra çekip tekrar ileri doğru vuruyorum, o elimi boynunun arkasında tutmaya devam ediyorum. Onu sert ve hızlı, acımasızca ve vahşice sikiyorum, her vuruşta ileri doğru sıçrayacak kadar sert vuruyorum ama o da aynı şekilde geri itiyor, bir sonraki orgazmına tırmanırken çığlıkları daha da yükseliyor.

"Benim için boşal, küçük kuş," diyorum ona, "Bir tane daha istiyorum." "Evet," diye bağılıyor, ben kalçasını bırakıp arkasına uzanıp parmaklarımla klitorisini okşarken.

"İşte benim küçük kuşum," diye fısıldıyorum omurgasına, boynunu tutmayan elim vücudunda dans ediyor, her kıvrımı, her çukuru ve her kenarı ezberliyor, "İşte benim iyi kızım." Övgüleri fısıldıyorum tenine, "Sen benim iyi kıızımsın, küçük kuşum?"

Cevap beklemeden, doğruluyorum, elim boynunda kalıyor, yavaşça ondan çekiliyorum, sadece bir kez daha geri dönmek için, "Şehrimize bak, aşkım, ben kraliçesini taparken sen de şehrimize bak."

Bacakları bir kez daha doruğa ulaşırken titriyor, benimkini de kendimden çekiyor. Çığlığı rüzgâr tarafından yutuluyor ve benim kükremem gökyüzüne doğru haykırılıyor. Kaslarım geriliyor ve gerginleşiyor, ben onun içine boşalırken, vajinasının duvarları beni son damlasına kadar sıkıyor.

Orada durduk, ağır nefes alıp vererek, terli bedenlerimizle şehrimize bakmaya devam ettik.

Omurgasına bir öpücük konduruyorum, "Sonsuza kadar hüküm sürelim."

Banyodan çıktım, havluyu belime sardım ve Wren'i yatağımızın ortasında kıvrılmış halde buldum. Saçları duştan dolayı ıslaktı ve benim gömleklerimden biri onun ince vücudunu örtüyordu. Pencere duvarına bakarak ufku seyreliyordu.

Ufukta ışıklar yanıp sönüyor ve uzaktan bir kargo gemisinin limana girdiğini görebiliyorsun.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum, havluyu bırakıp spor şortumu giyiyorum ve yatağa onun yanına uzanıyorum.

"Rory," diye burnunu çekiyor.

İç çekip sırtını okşuyorum, "Arkadaşın için üzgünüm."

"Bir kız kardeşi var," diyor, "Sanırım ne olduğunu asla öğrenemeyecek."

"Ryker halledecektir."

"Nasıl?"

"Bir şeyler düşünecektir."

"O da bu hayattaki herkes gibi unutulacak, gömülecek. Açık bir yara kalacak, kapanmayacak."

"Hayır, küçük kuş, unutulmayacak, ben bunu sağlayacağım. Hak ettiği cenazeyi alacak."

Derin bir nefes alır ve bana döner, gözleri az önce ağladığı için kızarmıştır. Keşke bunu ortadan kaldırabilseydim.

Elimi uzatırım ama komodinden yüksek sesle çalan telefonum elimi durdurur. "Devam et," der Wren, dudaklarını hafifçe kıvrarak, olduğu yerde kalır, ben de öyle yaparım, yataktan kalkıp telefonu açarım, gözlerimi ondan ayırmadan.

"Lex." diye cevap veriyorum.

"Onu yakaladık," diyor Ryker diğer uçta, sesi telaşlı ve nefes nefese, "adresini şimdi gönderiyorum."

Telefonum başımın yanında titrer ve onu uzaklaştırıp adresi okurum, "komşu şehir" derim.

"Ne zaman harekete geçmek istiyorsun?"

"Bu gece, ona hareket etme şansı vermeyeceğim. Adamlarını topla, bir saat sonra çatı katında buluşalım."

Telefonu kapatıyorum.

Wren yataktan kalkıyor, farklı bir kıyafet ararken üstündeki gömleği çıkarıyor.

"Sen gelmiyorsun," diye homurdanıyorum. "Tabii ki geliyorum."

"Evet, Valentine seni tekrar yakalarsa ne olacak, hm? Seni sadece kaçırarak mı sanıyorsun? Seni öldürecek, Wren."

"Muhtemelen sana olacak olanın aynısı, Lex," diye bağırır. "Beni zorlama, bu son kararım. Sen. Gelmeyeceksin."

"Siktir git, Alexander. Bensiz gidersen, ben de kendi yolumu bulurum."

"Wren," diye denerim, sesimi alçaltarak, "seni yanımda götüremem."

"Bunu benden alamazsın," diye bağırarak bir çift tayt ve bir süveter giyer, "Ben de geliyorum."

"Ya sana bir şey olursa?" Bundan nefret ediyordum. Lanet olsun, nefret ediyordum.

"Bana bir silah ve bir bıçak ver. Ben hallederim."

Dişlerimi yalayıp gözlerimi kısıarak, "Söylesene küçük kuş, bir adamı vurmaya hazır mısın?"

"Seni vurdum," diye karşılık verdi.

"Ama öldürmek için değil," diye karşılık veriyorum, "Beni vurdun, evet, ama beni öldüremezdin. Seni kaçırın adamı öldüremezdin. Sana zarar veren adamı. Seni evinde tutan adamı."

. Bütün bunları durdurabilecek tek hayatı sona erdiremedin."

"O farklı."

"Valentine senin baban."

"Hayır, değil." Çenesini kaldırıp bana bakarak sertçe cevap verdi, "Ben Valentine *değilim*."

"Lawson musun?"

diyorum. "Hayır."

"O zaman ne?"

Bana doğru sert adımlarla yürüdü, benim küçük öfke topum, parmağını göğsüme batırdı, "Ben lanet olası bir Silver'ım."

Onun bunu söylediğini duymak, pantolonumun içindeki sikimi titretir.

Lanet olsun.

O kaderi mühürlemek için içimdeki yakıcı arzuyu bastırıp, "Gerekirse kafasına kurşun sıkacağından nasıl emin olabilirsin?" diyorum.

"Onun kalbini görmek istiyorum Lex. O adam ölmeyi hak ediyor. Bunu ben yapmak istiyorum."

Parmağımı çenesinin altına kıvrıp dudaklarına bir öpücük konduruyorum, "Orada olmanı istemiyorum, bebeğim."

"Seçeneğin yok." "Her

zaman bir seçenek vardır."

"Bu sefer yok."

İç çekip odayı geçtim ve yatağın altından bir kutu çıkardım. İçinde küçük ve hafif bir tabanca vardı ve onu bir kutu mermiyle birlikte ona uzattım. "Bu annemindi. En sevdiği silahtı."

Wren silahı elinde tartar ve sonra onu taytının arkasına sokar.

Sonra bir bıçak çıkarırım, deri kabzalı ve odanın loş ışığında parıldayan keskin bir bıçak ve onu ona veririm.

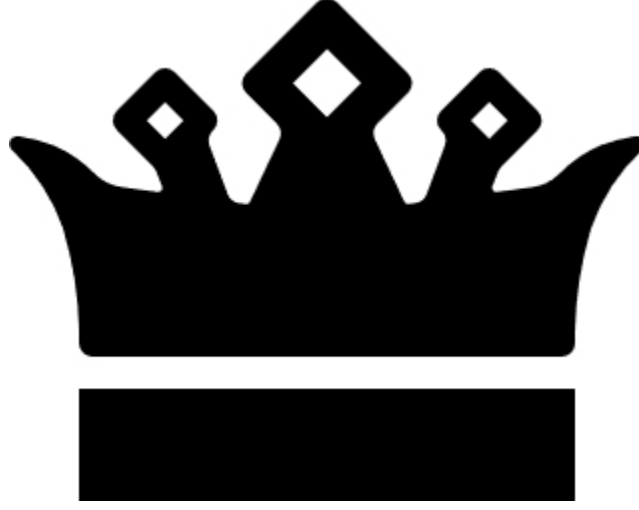
"Kendini kesme," diyorum gülümseyerek.

Bıçağın ucunu boğazımın yan tarafına bastırır, ucu derimi kanayacak kadar keser ve kan hızla akarak boynumun yanından aşağıya doğru akar.

"Bu iş görür," diye sırtıyor.

Elimle kanı silerim ve o öne eğilip parmaklarımdan kanı yalarken kaşlarımı kaldırırım, "Gidelim."

Lanet olası siren.

Ryker ön koltuktan inip arkaya atlar, ben direksiyona geçerim ve Wren ön koltuğa oturur.

"Doğuya doğru otuz dakika," diyor Ryker arkadan, "adamlar yolda."

"Onu öldüreceğiz," diyorum ona, "tereddüt etmeden."

"Evet patron."

"Merhaba Gruff," Wren ona bakar, iki koltuk arasından gözetler. Aynada kaşını kaldırıp başını salladığını görürüm. "Burnun nasıl?"

"İyileşti ama hala ağrıyor."

Gülerek arkasına dönüp koltuğa yerleşir ve yüzünü pencereye çevirerek şehrin akıp gitmesini izler.

Elimi uzatıp bacağını sıkıyorum, dar pantolonuyla bacaklarının şekli açıkça görünüyor. "Buna hazır olduğuna emin misin?"

"Hiç bu kadar hazır olmamıştım."

Hedefimize yaklaşık on dakika kala, Ryker koltukların arasından Wren'e bir şey uzatır ve Wren kaşlarını çatarak onu alır ve parmaklarının arasında tuttuğu kağıt parçasına bakar.

Bir göz atmaya cesaret ediyorum ve Wren ile Rory'nin havuz başında bikini giymiş fotoğrafını görüyorum. Yurtdışında bir yerde çekilmiş gibi görünüyor ama tam olarak nerede olduğunu anlayamıyorum. Ama ikisi de... mutlu görünüyorlar.

Wren parmaklarını görüntünün üzerinde gezdirerek, "Bunu nereden buldun?" diye sordu.

"Sanırım Valentine Rory'yi kaçırdığında, bir el çantası ya da benzeri bir şey vardı, Heart'ın adamlarından biri bunu evde buldukları diğer kişisel eşyaların arasından çıkardı."

"Mısır'daydık," diyor, "bir yıl önce." "Üzgünüm, Wren. Denedim," diyor Ryker.

"Biliyorum," diye cevaplar. "Senin suçun değil."

Wren, resmi biraz daha uzun süre izledikten sonra torpido gözüne koyar ve kendini toparlar, çenesini kaldırır ve dışarı çıkmaya çalışan duygularını bastırır.

İşte benim kızım.

Endişeli miydim? Tabii ki endişeliydim, ama bunu ona vermek zorundaydım.

Bir kez daha bacağını sıktım, sonra iki elimi direksiyona koyup hedefimizden birkaç sokak ötede durdum.

Sokağın kenarında bir dizi koyu renkli SUV duruyor, adamlarım. Ben arabadan indiğimde, onlar da iniyor ve sürpriz bir şekilde Kingston ve birkaç adamı da bize katılıyor.

"Heart," diye selamlıyorum.

"Bütün eğlenceyi kaçıracağımı düşünmedin, değil mi?" diye sırtarak soruyor. "Isobel yok mu?" diye soruyor Wren.

"Biraz meşgul," diyor, ona bakarak. "Arkadaşın için üzgünüm," diyor ona nazikçe, hiç var olduğunu düşünmediğim bir yönünü göstererek.

O başını sallar ve yutar, parmaklarını avuçlarının içine kıvrır.

Ona son bir kez baktıktan sonra bana dönerek bir kez başını sallar.

"Herkesi öldürün," diyorum onlara, "esir almayın. Hayatta kalan olmasın."

Tek plan bu. Nasıl yapılacağı umurumda değil, ama hepsi bu gece ölüm meleği ile buluşacak.

Vücudumda biriken endişe ellerimi titretir. Valentine'den korkmadığımı söylemek isterdim, ama bu yalan olurdu. Elbette bu adam beni korkutur, yaptığı şeyler, duyduğum şeyler, bundan geri dönüş yok.

Sessizce hedefimize doğru yürüyoruz, önümüzde bir sıra adam, arkamızda da bir grup adam var ve Lex elimi hiç bırakmıyor. Bina görünür hale geliyor, görünüşe göre terk edilmiş bir motel, ıssız ve harap, eski tabelası bir direğe asılı.

Park yerinde çöp ve enkaz dağılmış, hafif esinti onları karıştırıyor ama onun dışında her şey sessiz. Boş binanın içinden ışık sızıyor, yaşam belirtisi yok ve bir an için Lex'in aldığı istihbarattan şüphe ediyorum.

Valentine burada mıydı?

Bu bir tuzak mıydı?

Lex sessizce parmağını sallayarak adamlarına dağılmalarını emreder ve sonra sadece ben, Lex, Ryker ve Kingston kalırız. Etrafıma bakılır, diğerlerini ararım ama onlar görünmezler, gölgelere karışmış, ortadan kaybolmuşlardır. Lex beni binanın ön girişine doğru yönlendirir.

Ön kapılar menteşelerinden çıkmış, çerçeveye asılı duruyor ve Ryker birini kenara çekerek içeri girmemizi sağlıyor. İçerisi çürümüş odun ve toz kokuyor, boğucu bir koku boğazımı tıkıyor ve gözlerimi yaşırtıyor.

"Wren," diye fısıldıyor Lex, "arkamda kal, Ryker ve King o koridoru kontrol edin."

Onlar onun emirlerini yerine getirirken tek kelime etmiyorum, keskin bir şekilde sağa dönen uzun, kirli bir koridorda kayboluyorlar ve ben Lex'in arkasına düşüyorum, cehennem çukurlarından daha karanlık bir koridoru körü körüne takip ediyorum.

Aramızda, düzenli nefes alıp verme sesimizden başka bir ses yoktu, ama soldaki kapı çerçevesinden gelen hafif bir gıcırtı, yıpranmış halının üzerinde durmamı sağladı. Lex duymadı, ama ben duydum.

Durup, sesin geldiği yöne başımı çeviriyorum, kaşlarım alçalmış.

Lex'in benden uzaklaştığını duyabiliyorum ama bu sese o kadar odaklanmış durumdayım ki, kendimi tutamıyorum, iğneye çekilen uyuyan güzel gibi, dönüp sesin kaynağına doğru ilerliyorum.

Kapının altından gelen zayıf bir ışık beni tedirgin ediyor.

Biliyorum, *biliyorum*, Valentine orada.

Elimi kapı koluna koyup itmeye hazırlanıyorum ama arkamda aniden beliren bir vücut beni durduruyor.

"Merhaba, kızım," Valentine'in kokuşmuş nefesi burnumdan geçerken, eli boğazımı kavrar ve bıçağın ucunu nefes boruma dayar.

Korku, dehşet ve kalbimi durduracak kadar boğucu bir kıyametle felç olacağımı sanıyordum, ama sadece *sinirleniyorum*.

Burun deliklerim genişler ve dişlerimi sıkarım, o beni kapıdan uzaklaştırıp Lex'in aramaya devam ettiği koridora doğru yönlendirirken, jilet kenarı derimi keser. O da yalnız değildir, yanında iki adam vardır, sessizce silahlarını çekmişler, ikimizden önce ilerlerler. Lex'i arıyorlar. Yutkunurum, boğazımın hareketi bıçağın kenarının derimi kesmesine neden olur.

Lex'in ayak sesleri yaklaşırken, iki adam aniden silahlarını kaldırıp önlerine nişan alırlar.

"Hayır!" diye bağıryorum, önce onların ateş edeceğini biliyorum. Lex'in adımları durur ve etrafımız sessizliğe bürünür.

"Seni aptal sürtüğ," diye bağıır Valentine, bıçağın kenarını derime batacak kadar sertçe bastırır. Kanın boğazımdan aşağı aktığını, süveterimin yakasına sızdığını hissediyorum. "Gidin," diye emreder adamlarına, "Onu canlı istiyorum."

Adamlar sessizce emrine uyarlar, koridorda ilerlerken adımlarını dikkatli atarlar, yere dağılmış cam ve enkazdan kaçınırlar.

Valentine bıçağı boğazımda tutmaya devam eder, ama diğer elini başımın arkasına götürür, saçımı yumruğuyla sertçe tutar ve başımı geriye doğru o kadar sertçe çeker ki boynumun kırıldığını hissederim.

"Çekil," diye tıslayarak beni kapalı bir kapıya doğru itti. "Aç ."

Bunu yapıyorum, burnumun delikleri genişleyerek, onun elinden kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışırken

Odaya girer girmez kapıyı hafifçe aralık bırakarak itiyor ve bizi odanın ortasına yerleştiriyor, beni kendine sıkıca sarıyor, sırtım ona dönük. Nefesi ağır ve düzensiz, kalp atışları düzensiz, korkusunu ele veriyor. Kendimi gülümserken hissediıyorum, dudaklarım hafifçe kıvrılıyor, bu son anlarda onun korkudan başka bir şey bilmeyeceğini biliyorum.

Etrafımızdaki sessizlik, birkaç yüksek silah sesiyle aniden bozulur. Silah sesleri, harap binada yankılanır, çökmekte olan duvarlardan sekerek kafamın içinde yankılanır. Kalbim daha hızlı atar, Lex için duyduğum korku gözlerimi duyguyla doldurur.

Valentine'in beni sıkıca tutuşu, ayak sesleri yaklaşmaya başladığında daha da sıkılaşıyor, yavaş ve düzenli bir adımla, rahat ama her ayak sesiyle etrafımızdaki gerginlik daha da artıyor, sanki bir ip çekiliyor ve her an kopacakmış gibi. Güm. Güm. Güm.

Adımlar kapının önünde durur ve bir şey olmadan önce dakikalar geçiyormuş gibi gelir. Valentine'in nefesi kulağımda kaotik bir şekilde esiyor ve ben de ne olacağını merak ederek kendi nefesimin hızlandığını hissediıyorum.

Kapı itilir ve yavaşça, çok yavaşça açılır, menteşeler gıcırdar ve sonra o karşımda belirir.

Lex eşikte duruyor, gözleri korkudan değil, her şeyi kaynatmaktan ziyade kaynamaya iten çılgın bir öfkeyle açılmış. Yüzünde, gömleğinde kan lekeleri var ve silahı elinde gevşekçe sallanıyor.

Başını yana eğerek ikimizi de süzer, gözleri beni ayaklarımdan başlayıp vücudumun her yerini tarayarak yaralanma olup olmadığını kontrol eder. Gözleri boğazımdaki kana takılır ve sonunda gözlerimle buluştuğunda, tanıdığım adam artık orada değildir.

Hayır, bana bakan adam rüzgarda fısıldanan adamın ta kendisi. Bu beton ormanındaki şeytan. Gözleri yavaşça, rahatça benden Valentine'e kayıyor.

"İşte olacaklar," diyor Valentine, sesi benim omurgamda hissettiğim korkuyla titiyor. "Sen gideceksin. Hem

buradan ve şehirden, gittiğini öğrendiğimde Wren'i geri göndereceğim."

"Beni aptal mı sanıyorsun, Valentine?" Lex, avını ölçüp biçen bir avcı gibi başını yine o şekilde eğiyor. Ses tonunda nefret ya da öfke yok, her şeyi çok ölçülü. Sakin. Sanki boğazıma bıçak dayalı değilmiş gibi ve o iki adamı öldürmemiş gibi.

"Başka seçeneğin yok." Valentine bıçağı boynuma daha sert bastırır ve ben gözlerimi sıkıca kapatarak yüzümü buruştururum.

"Onu bırak, seni öldürmemeyi düşünebilirim." Lex diyor ve gözlerim ona odaklanıyor, göz bebekleri o kadar genişlemiş ki gözleri siyah görünüyor.

Umarım blöf yapıyordur.

Öyle olsa bile, babamın buradan canlı çıkmasına izin vermem mümkün değildi. Bıçağı boğazımda tutan Valentine, bir silah çekip Lex'e nişan aldı.

"Yoksa ikinizi de öldürürüm."

Lex hızla kendi silahını doğrulttu, gözleri Valentine'e karşı sıkışıp kaldığım yere kaydı, sessiz bir mesaj. *Çok, çok sabit dur.*

Dakikalarca orada durduk, kimse konuşmadı, kimse kıpırdamadı. "Onu bırak." Lex homurdandı.

Sağ kulağımda bir acı patlar, yüzümün hemen yanında bir silah ateşlendiği için bu acı kafatasımın içinden geçer. Bu o kadar ani ve keskin bir harekettir ki Lex sadece orada durur, kaşları çatılır, gömleğinin önü kanla kaplanır ve sonra sendeler, bacakları onu zorlukla ayakta tutar ve yere yığılır.

Onu vurdu.

"HAYIR!" diye bağıyorum.

Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke bedenimi kaplar, kanım kaynar, gözlerim kırmızıya döner. Tüm eğitimim, her bir parçası bir anda aklıma gelir ve onu kullanarak Valentine'in bıçağını boğazımdan uzaklaştırırım. O avantajını geri kazanmaya çalışırken bacaklarım ve yumruklarım havada uçuşur, bu sırada Lex yerde yatmakta, hareket etmekte, kalkmaya çalışmakta, kanı halıya damlamaktadır.

Valentine'in elinden silahı tekmeliyorum ve o bana doğru atılıyor, bıçağı bana doğru sallıyor. Bıçağı kaçırıyorum, bıçağın batmasını engelliyorum ama bıçağın kenarı kolumu kesiyor, süveterimin kumaşını ve sonra da etimi kesiyor.

Acıyı neredeyse hissetmiyorum, kendi bıçağımı çıkarıp, o etrafımda dönerken önümde tutuyorum. Parmaklarım bıçağın sapında bükülüyor, buna çok hazırım.

Çok hazırım.

O bana saldırır ama ben yine kaçarım, yanına yaklaşıyorum ve düşünmeden, sadece harekete geçerek bıçağı boğazının yan tarafına saplarım, arterden geçip nefes borusuna ulaşır.

Babam hareketsiz kalır. Valentine, boğazını tutmak için elindeki bıçağı düşürürken, kan ellerimi, kollarımı ve giysilerimin önünü kaplar.

Bıçağı çekip, yaradan fışkıran kanın beni daha da kaplamasını izledim.

Böyle birini öldürmenin daha fazla etki yaratacağını düşünmüştüm. Suçluluk, üzüntü, keder hissedeceğimi düşünmüştüm, ama tek hissettiğim şey lanet olası bir güç. Onu öldürdüm. Onu öldürdüm.

Kendim, Rory ve Lex için intikamımı aldım.

Dizlerinin üzerine çökmesini, kanının göğsünden yere akmasını izliyorum. Gözleri benimkine benzeyen gözlerimle buluşuyor ve diğer eli hala boğazını tutarken, parmaklarını süveterimin ön kısmına geçiriyor. O kadar zayıf ki, çekişi beni neredeyse hiç etkilemiyor. Çenemi kaldırıyorum, nefesim ağırlaşıyor, burnumun ucundan önümde dizlerinin üzerinde ölen adamı izliyorum.

Eğilip elini tutuyorum, onu benden uzaklaştırıyorum ve ona bakıyorum. Ağzıyla "lütfen" diyor ve ben gülümsüyorum, "Hoşça kal Valentine."

Bacağımyı kaldırıp, ayakkabımın tabanını göğsüne bastırıp tekmeliyorum. Geriye düşüyor ve yüksek bir gürültüyle toprağa çarpıyor. Hayatının kalan parçalarının ondan akıp boğazının etrafında birikmesini izliyorum.

Öldü. Sonunda öldü.

"Küçük kuş," diye hırıltıyla

konusur Lex.

Başımı çevirip ona doğru koşuyorum, yanına çöküp yarasını kontrol ediyorum. Omzunun üst kısmından geçen bir kurşun deliği var, kurşun omzunu delip geçmiş. Önemli bir organa isabet etmemiş ama çok fazla kan var, ama acaba bu kanın ne kadarı ona ait diye merak ediyorum.

"Öp beni," diye homurdanır.

Elimi yaraya bastırıyorum ve ağzımla onun tıslamasını bastırıyorum. İkimiz de kanla kaplıyız, Valentine'in kanı dizlerimizin altındaki toz ve kirde birikiyor, onu öpüyorum ve durmuyorum.

Sağ koluyla beni kendine çekti, ben de kucağına oturdum, onu daha sert, daha derin öptüm, ateşli bir arzu bedenimi ele geçirdi

. Adrenalin ve şehvet beni ısıtır ve kalçalarımı Lex'in büyüyen ereksiyonuna doğru yuvarlarım. Kanı parmaklarımdan sızar, sıcak ve ıslaktır ama yine de durmam.

"Başardın," Lex dudaklarıma fısıldadı. "Lex,"
diye inledim.

İkimiz de kan içindeyiz, yaralıyız, yorgunuz ama yine de durmak
bilmiyorum.

Ona ihtiyacım var. Şu anda
ona ihtiyacım var. "Beni
sik," diye fısıldadım.

Onun homurtusunun titreşimi boğazımın arkasına kadar ulaşıyor ve sonra beni kucağından kaldırıp pantolonunun düğmelerini açıyor ve onu aşağı çekiyor, ben de aynı şeyi taytımla yapıyorum, sonra onun sert penisine oturuyorum, onu içime gömüyorum, o kadar derine bastırdığını hissedene kadar, yıldızlar görüyorum. Islak ve kırmızı tenlerimiz birbirine kayıyor ve ben onu sert ve hızlı bir şekilde sürüyorum, hiç hissetmediğim kadar güçlü bir boşalma ihtiyacı duyuyorum.

"Çok güzel görünüyorsun," diye homurdanıyor, gözleri biraz çılgınca, kanla lekelenmiş yüzümü izliyor.

Kalçalarımı döndürerek ondan kalkıp tekrar üzerine oturuyorum, vücudum boşalmaya hazırlanırken çığlık atıyorum.

"Siktir," diye bağıryorum.

"İşte böyle," diye homurdanıyor Lex.

Orgazmım bir kamyon gibi üzerime çöküyor, kemiklerimi ve kaslarımı titriyor ve beni onun üzerinde hareketsiz kalmaya zorluyor, başım düşüyor ve boynunun kıvrımına gömülüyor, içimden geçip giderken seğiriyor. Lex durmuyor, beni hafifçe kaldırıyor, böylece kalçalarını altımda piston gibi hareket ettirebiliyor, kendi boşalmasını kovalıyor ve bir kükremeyele boşaldığında, ikimiz de yere yığılıyoruz, ağır ağır nefes alıyoruz.

Birkaç dakika sonra, ondan kayıp, taytımı bacaklarıma geri çekiyorum ve onun vücudumdan sızdığını hissedince yüzümü buruşturuyorum. Gözlerim, hareketsiz ve cansız bir şekilde yatan Valentines'in cesedine takılıyor, gözleri dümdüz ileriye bakıyor, her saniye büyüyen kan gölü, o ise giderek grileşiyor.

Lex ayağa kalkarken homurdanır, ağır ağır sola eğilir ve elini omzuna bastırır. Yaşayacak ama eminim çok acıyordur.

Yürümesi için kolunun altına girip kapıya doğru yöneliyorum.

Ben kapıya ulaşmadan kapı açılır ve Ryker ile King'in odaya girip hızlı ve ağır nefes aldıklarını görürüm.

"Neredeydiniz lan!?" diye başır Lex.

"Diğer tarafta," diye cevaplar Heart. "Bu bina resmen bir labirent gibi!"

Ryker ölü düşmana bakar ve anında rahatlamış bir şekilde sarkar. Ölmüş.

Sonunda öldü.

"Onu farelere bırakın," diye emrediyor Lex.

Bundan daha iyi bir yol göremedim. O, "temizlenmeyi" ya da işaretsiz bir mezarı bile hak etmiyordu. O, haşaratların yemeğiydi, ne daha fazlası ne de daha azı.

Onun için her şey

bitmişti. Biz

kazanmıştık.

Doktor beni temizledikten sonra, yastıklara uzandım ve duş almış, yanına kıvrılmış Wren'e döndüm.

"İyi misin?" diye sordum.

O başını salladı, "Bittiğine inanamıyorum."

İç çektim. Bitmemişti. Henüz bitmemişti. Sendika hâlâ serbestti, görünmezdi ama yine de baskı yapıyordu. Heart, şehirdeki otellerden birinde kalıyor, ödemesini yapmamı bekliyordu ve bana savaş istemediğini söylemiş olsa da, sabrının bir yere kadar olacağını tahmin ediyordum.

"Rory bugün gömüldü," diyorum, yüzünü ellerimle kavrayarak.

Bu kadın için dünyayı yok ederdim, şehrimi de dahil, onu şu anda olduğu yerde tutmak için her şeyi yerle bir ederdim.

"Nerede?"

"Gümüş mezarlığında," parmağımla alt dudağını okşuyorum.

"Teşekkür ederim."

Başımı salladım. "Bir gün seni oraya götüreceğim."

Oteldeki savaşın görüntüleri zihnimde canlanıyor, Valentine'in boynuna bıçak dayadığı, gözlerinde çılgın ve şiddetli bir ışık parladığı an. Wren, intikam meleği gibi adamın boğazını kesiyor, kanının cildini kaplamasını izliyor ve bir kez bile yüzünü buruşturmuyor ya da geri çekilmiyor. Ve sonra

aceleci ve kaotik bir şekilde üstüme çıkıyor. Onun arzusu beni dolduruyor, beni yukarı çekiyor ve dudaklarımda onun tatlılığının tadı kalıyor.

"Evlen benimle." diyorum.

Gözleri büyüdü, "Anlamadım?"

"Benim karım olarak adlandırılmaktan hoşlanmadığını iddia etme, küçük kuş," diyorum gülümseyerek, başparmağımı dudaklarının arasına kaydırarak, "karım ol. Resmi olarak bir Silver ol."

Başparmağımın ucunu emdi, dili ucunda dolaştı ve sonra uzaklaştı, "Benimle evlenmek mi istiyorsun?"

"Evet, Wren."

O sırtarak, "Diz çöküp yüzük takmak gibi büyük bir jest yapman gerekmez mi?" der.

"Senin için dizlerimin üzerine çökmemi mi istiyorsun, küçük kuş?" O şakacı bir şekilde kaşlarını kaldırır.

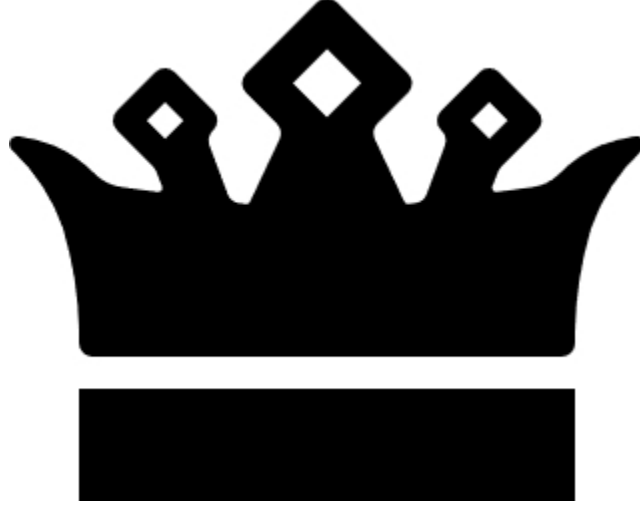
Onun gülümsemesine karşılık vererek yataktan kayarım, dizlerimin üzerine çöküyorum, "Zaten çöktüm bile, bebeğim," itiraf ediyorum. "Senin için her zaman dizlerimin üzerine çökeceğim. Senin için her şeyi yakarım."

"Her şeyi yakmanı istemiyorum," diye fısıldıyor, bana doğru eğiliyor. "Ama ben yakardım."

"Evet," diye fısıldadı, "Evet, Lex, seninle evleneceğim."

Sabah ışığı ufukta belirmeye başlamış, siyah gökyüzünü griye çevirmişti ve yeni bir gün başlıyor olsa da gölgelerde saklanan çok fazla pislik vardı.

Bu kadınla evleneceğim, ama ancak bu şehir tekrar kontrol altına alındığında. Ancak onun benim yanımda hiçbir tehdit olmadan hüküm sürebileceğini bildiğimde. Güneş krallığımızın üzerinde yükselirken onu öpüyorum ve onu bundan olabildiğince uzak tutacağıma yemin ediyorum.

"Hadi ama, küçük kuş," diye ikna ediyorum, "bu kadar çok soru sormayı bırak."

Asansörün kapısını işaret ettiğimde bana sert bir bakış atar, dudaklarını büzüştürür. Gözlerim vücudunu, bacaklarının pürüzsüz cildini, dizinin hemen üstünde duran, uyluğundaki izi kapatacak kadar uzun elbisesinin eteğini, gövdede daralmadan önce genişleyen eteğini, yüksek ama köprücük kemiklerinin keskin hatlarını kapatacak kadar yüksek olmayan yakasını inceliyor. Vahşi bakır rengi saçları bir omzuna dökülmüş, zaptedilemez ama beni hazırlıksız yakalayan yüzü.

Dün gece yaptıklarından dolayı suçluluk, bir adamı öldürdüğü için kendinden tikslenme ya da dehşet bekliyordum ama yeşil gözleri hiç olmadığı kadar berraktı. Omuzlarını dikleştirip sırtını düzeltti, çenesini tavana doğru kaldırdı, boğazındaki kesik izini sanki onu öldürebilecek bir yara değil de bir zafer nişanıymış gibi gösterdi.

O, korkutucu bir kadın olacaktı.

"Sürprizleri sevmem," diye mırıldanarak isteksizce uzattığım eli tuttu. Düz sandaletleri fuayenin mermer zeminine çarptı ve ben asansörün çağrı düğmesine bastım. Asansöre binerken elini elimde tuttum ve asansör onu lobide indirdi.

"Herkes nerede?" diye sordu, Brookeshill'in hareketli sokaklarına bakan pencereleriyle geniş alanı geçerken.

"Kim?"

"Peki ya Ryker? Ya da diğerk adamlarından herhangi biri?"

"Neden burada olsunlar ki?" Gölümsedim, giriş kapısının hemen önünde dönüp bizi yer altı otoparkına götürecek merdivenlere doğru yöneldim.

"Her yere seninle birlikte gelmiyorlar mı? Koruma gibi?"

Buna gülerek, kendimi tutamayıp merdivenlerde dururum, onu tutup duvara dayarım, omzumdaki ağrıyı görmezden gelerek, "Sence korumaya ihtiyacım var mı, küçük kuş? Kimden korunmam gerekiyor?"

Yanakları kızarır ve dudakları aralanır, yakınlığımdan dolayı verdiği tepkiyle, "Sadece düşündüm ki..."

"Kendime ya da kadınıma bakamayan ne tür bir lider olurum?"

"Korunmaya ihtiyacım yok," diye kaşlarını çatı.

"Haklısın, ama yine de sana koruma sağlayacağım."

Beni nazikçe öptü ve sonra beni vücudundan itti, başını eğip kaşlarını kaldırdı, "Nereye gidiyoruz?"

"Görürsün."

Onu Maserati'ye götürüyorum, kapıyı açıp binmesini sağlıyorum. "Tanıştığımızda bu nezaket neredeydi?"

Dilim dişlerimin arasında sıkışır, "Emin değilim ama seni dizginlemek hoşuma gitti. Belki daha sonra tekrar deneriz, biraz oynarız."

Gözleri büyür ve sonra başını sallar, gözlerini kaçırır.

Gölümseyerek kapıyı kapatıp kaputun etrafından dolaşarak ön koltuğa oturuyorum. Şehirdeki yolculuk sessiz geçiyor, Wren pencereden şehrin manzarasını izliyor, ta ki ben şehir merkezindeki devasa bir binanın önüne park edene kadar. Kapısını açıp ona arabadan inmesine yardım etmek için elimi uzattığımda kaşlarını çatıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Önümüzdeki bina lüks ve moderndir, kapı bizim için açılır, tertemiz siyah bir takım elbise giymiş bir adam Wren'in geçmesini sabırla beklemektedir.

"Bay Silver," diye selamlar beni, "Sizi tekrar görmek ne güzel."

"Etkilemeniz gereken kişi ben değilim Bay Livingstone." Adamın alnında hafif bir ter damlası olduğunu ve Wren'e selam vermek için uzattığı elinin hafifçe titrediğini fark ederek kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bayan Wren," diye başını eğiyor.

Wren onun elini tuttu, "Neler oluyor?"

Bay Livingstone çılgınca bana bakar, gözleri fal taşı gibi açılmıştır.

"Şimdiden unuttun mu, küçük kuş?" Onun çenesini kaldırıp, onunla yaşlı adamın arasına girerim, "Daha dün gece nişanlandık."

"Ee?"

"Yani, nişan genellikle bir yüzükle olur."

"Oh," tombul dudakları, burada ne yaptığımızı anlayınca küçük bir "O" şekli alır.

"İstediğini seç," diyorum ona, "Ya da hepsini, benim için fark etmez." O, bir kahkaha atar ve başını sallar.

"Bu taraftan, Bayan Wren," diyor Bay Livingstone, "Sanırım size mükemmel bir yüzük buldum."

Kaşlarını çatıyor ama ben izlerken onun peşinden gidiyor. Cam bir tezgahın önünde duruyorlar ve o tezgahın altına uzanıp kilidi açarak bu mesafeden tam olarak göremediğim bir mücevheri çıkarıyor. Diğer eliyle yüzüğe dokunurken, diğer eliyle ağzını kapatarak şaşkınlığını gizlemeye çalışıyor.

Nazikçe arkasına yaklaşıp omzunun üzerinden bakıyorum.

Yüzük çok güzel, parlak elmaslarla çevrili oval kesim bir yakut ve platin bir bant, taşlar büyük ama yakut gerçekten bir şaheser. Koyu kırmızı rengi bana onun vahşi saçlarını hatırlatıyor.

"Bunu alacağız," diyorum ona.

"Ne?" Wren nefesini tutuyor.

"Elbette efendim," der Bay Livingstone hemen, "Başka bir şey var mı?"

Gülerek, "Bununla uyumlu bir set var mı?" diyorum.

"Evet efendim, bir kolye, küpeler ve bilezik var."

"Hepsini alacağım, ayrıca senden istediğim parçayı aldın mı?"

"Evet efendim."

"Lex, onu öylece satın alamazsın! Fiyat etiketini gördün mü?"

"Beğendin mi, küçük kuş?"

"Evet, tabii ki, muhteşem ama..." "O

zaman senin."

"Ama Lex," diye başlıyor ama onu bir öpücükle kesiyorum, "Eğer istediğin buysa, sana bütün mağazayı alırım küçük kuş."

"Lex," diye nefesini ağzıma üfledi.

"Efendim?" Tezgahın üzerinde bir mücevher seti tutan yaşlı adama bakıyorum, yüzük ortada duruyor.

Yüzüğü aldım. "Gerekirse boyutunu değıştirebiliriz," dedi. "Elini uzat, Wren."

O bana uzattı ve ben yüzüğü parmağına taktım, yüzük onun narin parmaklarına tam uydu.

Yüzüğü izliyor, eli benim elimde, yüzük parmağında duruyor ve sonra bana bakıyor, gözleri parıldıyor, "Sakın ağlama, küçük kuşum."

Parmağımdaki yüzüğe bakıyorum, duygularımı gizleyemiyorum. Bu nasıl oldu? Nasıl bu noktaya geldik?

"Sakin ağlama, küçük kuşum," Lex'in yüzüne bakıyorum ve yine de ağlıyorum. Lex yanağımdaki gözyaşını siliyor ve başparmağını dudaklarının arasına koyup tadına bakıyor. Bu sefer pişmanlık yok.

"Artık sen hep benimsin," diye fısıldar ve beni tezgâhtaki setin önüne çevirir, kadife kutularında duran elmaslar ve yakutlar parıldamaktadır. "Bunu pakettle," Lex, Bay Livingstone'a emir verir, "ve bana son parçayı getir."

"Ne aldın?" diye soruyorum. "Göreceksin," diye gülümsüyor.

Bay Livingstone geri geldiğinde tezgahın üzerine dikdörtgen bir kutu koyar ve onu açarak üzerinde kurt amblemi ve yanında bir tüy bulunan ince bir deri kayış ortaya çıkarır.

Gömleğinin kolunu sıyırarak, aynı amblemlerin bulunduğu kendi manşetlerini gösterir.

"Kurt, Silver ailesinin her zaman mührü olmuştur," diye açıklıyor. Kutudan çıkarıp bileğime takar ve deri kayışı bağlar. "Tüm Silver ailesi bunu takar."

Lex mücevherin parasını öderken ben kapıda bekleyip şehri izlerim, hala nasıl bu hale geldiğimize şok olmuş durumdayım.

Onun esiri, nişanlısı oldu. Bu şehri musallat eden canavara, şeytana gerçekten aşık olmuşum ve onun karanlığına kapılıyordum. Kendimi onun uçurumunda kaybedeceğimi sanmıştım ama bunun yerine kendimi orada buldum. Varlığından haberdar olmadığım yanlarım var, ruhumun en derinlerinden onun ortaya çıkardığı yanlarım. Onun yanındayken ortaya çıkan koruyucu, acımasız bir yan. Ona karşı değil, onun için.

Valentine'i öldürmenin beni rahatsız edeceğini düşünmüştüm. Rüyalarımın kanlı ve şiddet dolu olacağını düşünmüştüm, ama o bıçağı boğazına sapladığımdan beri içimi bir sükunet kapladı. Bir huzur dalgası.

O öldü ama Lex'in savaşının henüz bitmediğini biliyorum. Ben her zaman onun yanında olacağım.

Şu anda buradayım, o benimle birlikte olmak istiyor, en tepede, o zaman savaşın başında, kralın yanında olacağım.

Parmaklarım yeni bileziğimdeki amblemlerle oynuyor, onları deri kayış üzerinde yukarı aşağı itiyorum. "Sana yakışıyor," diyor Lex, caddeden penthouse'a doğru dönerek. Telefonu orta konsolda titriyor ama o bunu görmezden geliyor, bunun yerine eğilip elimi tutuyor, başparmağıyla parmağımdaki yeni takılan yüzüğü okşuyor.

Park ettikten sonra yukarı doğru ilerliyoruz, aramızda rahat bir sessizlik var ama aramızda titreyen bir beklenti hissedebiliyorum. Kendini tutuyor ama parmakları cildime dokunarak titriyor.

Ne olacağını bildiğim için gülümsüyorum.

Kapı kapanır kapanmaz, beni duvara yapıştırıyor, ağzını ağzıma yapıştırıyor.

"Daha iyi olmaya çalışıyorum," diyor boğuk bir sesle, "ama o yüzük parmağına takıldığı anda, seni o tezgahın üzerinde eğilip bana açılmanı istedim."

"Daha iyi olma," diye ısrar ediyorum, "asla daha iyi olma."

Dişleri cildimi ısıtırken gülümsediğini hissediyorum, telefonu yine çalıyor. Bir kez daha onu görmezden geliyor. Eteğimin kenarını yukarı çekiyor, elleri kalçamın samimi kıvrımlarını okşarken parmakları etimi sıkıyor. Isı beni kaplıyor, tangamın çizgisini takip edip yan tarafa kayarak klitorisime dokunduğunda merkezimi ısıtıyor.

"Benim için bu kadar ıslanmana bayılıyorum, küçük kuş, istemesen bile, bana karşı çok duyarlıydın."

Elime sürtündüm.

"Eğil," diye bağıırır ve benden uzaklaşır, "Kıçını havaya kaldır, küçük kuş, seni görmek istiyorum."

"Nereye?"

"Kanepeye," başını oturma odasına doğru çevirir, "pencerelere dön." Onun emrettiği gibi yaparım, kanepenin arkasına eğilirim, avuç içlerimi sırtlığın diğer tarafına düz bir şekilde yerleştiririm. Arkama geldiğinde, eteğimi yukarı kaldırır ve külotumu bacaklarımdan aşağı çeker.

"Böyle çok seksi görünüyorsun," diye homurdanır, parmağıyla omurgamı takip eder, kıçıma iner ve sonra yanaklarımdan geçerek parmağını içeri sokar.

Telefonu tekrar çalıyor.

Aniden dizlerinin üzerine çöküyor ve yüzünü bacaklarımdan arasına gömüyor, dilini tüm genişliğiyle klitorisime sürtüyor.

Bacaklarım, içimi kaplayan bu hisle pes etmek üzere. Telefonu çalmaya başlar.

"Lex," diye inleyerek onu kaldırmaya çalışıyorum. "Şşş," diye fısıldıyor amıma.

Bir bacağımı daha dışarı doğru iter, elini aşağı kaydırarak dizimin arkasını kavrar ve sonra onu yukarı doğru zorlayarak beni onun için daha da açar. "Kıpırdama," diye emreder, o elini çekip yukarı kaldırır, iki parmağını içime kaydırır ve sonra tekrar ağzını bana getirir.

Emip yalıyor, parmaklarını içime sokup çıkarıyor, içimdeki tatlı noktayı okşamak için parmaklarını kıvrıyor.

"Kahretsin," diye inlerim, bacaklarım titriyor, "Lex, boşalacağım."

Bu sefer telefonu çaldığında, kulaklarımda çınlayan kanımın sesinden dolayı zar zor duyuyorum ama o lanet telefon hala çalıyor.

"Tadın çok tatlı, küçük kuş," diyor boğuk bir sesle.

Derin bariton sesinin titreşimi beni sararken, dilinin aralıksız hareketleriyle birleşince, parçalanıyorum, anında parçalanıyorum. Ona haykırıyorum, ama o, orgazmımın son saniyesini vücudumdan çekene kadar durmuyor.

Nazikçe, elbisesini kıçımın üzerine geri kaydırıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor, benim uyarılmam hala onun ağzını kaplıyor.

"Bu sadece başlangıçtı, bebeğim," diye sinsi sinsi gülümser. Telefonu çalar.

Cebinden telefonu çıkarır, ona öfkeyle bakar ve "Ne!?" diye bağıırır.

O.

Telefonun diğer ucundan gelen her kelimeyle çenesi gerilir, gözleri beni, zar zor ayakta durduğum, kanepeye yaslanmış olduğum yerde sabitler. "Siktir," diye homurdanır, "On dakikaya oradayım."

Telefonu kapatıp bana doğru yaklaşır, önümde çömelir, "Maalesef küçük kuş, beklememiz gerekecek," der ve ayak bileğime dokunarak ayağımı iç çamaşırımın içine sokar ve iç çamaşırım uyluklarımın üzerine çeker. Amıma geldiğinde oraya nazikçe bir öpücük kondurur ve sonra tangayı tamamen yukarı çeker.

"Neler oluyor?"

"Görünüşe göre bir paketimiz var."

Lex, sendika ile ilgili durumu baştan sona açıklarken arabaya doğru yürüyoruz. "Ainsley orada mı?"

Kafasını salladı. "Nerede o?"

Kafasını sallar, "Bilmiyorum."

Cevaplardan çok sorularım var ama bunları sesli olarak sormuyorum, çünkü kompleksin yolunu tutmuş durumdayız ve zihnim az önce aldığım tüm bilgilerle dolup taşıyor. Lex'in elleri direksiyonu sıkıca kavırıyor, kaşları çatılmış.

Hayatımız bundan sonra böyle mi olacak?

Sürekli bir savaş.

Her köşede düşmanlar.

Parmağım, parmağımdaki nişan yüzüğünü oynatıyor, onu bir yandan diğer yana itiyor.

Kompleks görünür hale geliyor, evin bir tarafı tamamen yıkılmış, ancak Lex işçilere yeniden inşa etmeye başlamış gibi görünüyor.

Garaj yolunda birkaç araba var, büyük siyah SUV'lar ve Lex'in adamları kapıda emir bekliyorlar.

Gerginlik çok yüksek ama Lex daha da gergin. Araba çakılların üzerinde gıcırıyor ve sonra duruyor. O arabadan inmeden önce elini tutuyorum.

Başını bana doğru çevirir, kaşlarını çatarak bana bakar. Elini kaldırıp eline bir öpücük kondururum, "Hepsini yok edeceğiz."

Ryker mutfakta oturmuş viski içiyor. Masada duran, üzerinde adres yazmayan, mühürlü kahverengi bir zarfı izliyor.

"Ne zaman geldi?" diye soruyorum.

"Bu öğleden sonra, işi kontrol etmeye geldiğimde bir işçi beni durdurdu."

"El ile teslim mi?"

"Mm," Ryker homurdandı, "Onu kaçırdık."

Zarfı alıp açtım ve içinden bir yığın fotoğraf çıkardım.

Wren öne çıkıp omzumun üzerinden bakarken, ben fotoğrafları incelemeye başladım ve gördüklerim karşısında gülümsememi zorlukla bastırdım.

İnsanlar. Hepsi de tehlikeli durumlarda olan *önemli* insanlar. Bir tanesinde duruyorum, Londra belediye başkanı, karısı ve iki çocuğu varken sarışın bir kadının bacaklarının arasında başını gömmüş, birkaç politikacı ve üst düzey CEO. Bu insanlar dünyanın her yerinden, büyük şehirlerden, ülkelerden, hatta lanet olası bir rahip bile var. Bir görüntüde duruyorum, takım elbiseli bir adam, bir kadına silah doğrultmuş, kadının oğlu yanında ölü yatıyor.

"Onların ellerini kirletmediklerini sanıyordum," diyorum.

"Sanırım gerekirse kirletirler."

"Bu kim?" diye soruyorum, fotoğrafa dokunarak.

Ryker bakıyor, "Sanırım bu Graham Edmonds, Edmonds Enterprises."

"İlginç," etkisi geniş, dünya çapında birçok köklü ve başarılı işletme, çeşitli oteller ve restoranlar sahibi ve emlak sektöründe. Zarfı kaldırıp ters çeviriyorum, bir flash bellek masanın üstüne düşüyor.

Tek kelime etmeden mutfaktan çıkıp ofise doğru yöneliyorum, Ryker ve Wren'in arkamdan geldiğini duyuyorum. Bilgisayara gidip flash belleği takıyorum ve içeriğin indirilmesini bekliyorum. Wren ofisin diğer tarafında durmuş, etrafına bakınıyor, duvardaki tablolara ve raflarda dizili yüz yıllık viskilere göz gezdiriyor. Buraya ait değilmiş gibi ve küçük görünüyor, ama ben onun tam da buraya ait olduğunu biliyorum.

Binlerce dosya tek tek düşüyor, kullanılacak, şantaj yapılacak ve pazarlık edilecek günahların listesi. "Hepsini ele geçirmiş, değil mi?" diyor Ryker, sesinde eğlence var.

"Evet, aldı." Katılıyorum ve bunları nasıl kullanacağımı çok iyi biliyorum. Her dosyayı inceleyerek, vergi kaçakçılığı, uyuşturucu ve para kaçakçılığı, insan ticareti, her şeyi çıkarıyorum ve hepsi isimlerle bağlantılı. Şehirleri, ofisleri, senatörleri, politikacıları yönetenlerin isimleri. Hepsi yozlaşmış. Hepsi kirli.

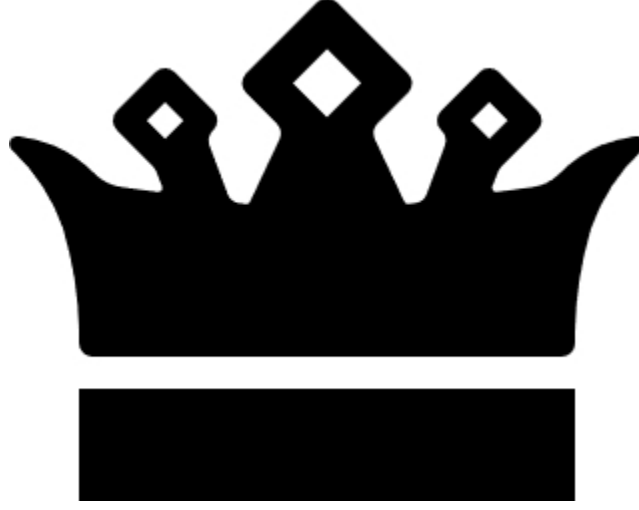
Gerçekten zekilerdi, bu dosyalardaki tarihlerden anlaşıldığı kadarıyla, bu yıllardır sürüyor ve hiç yakalanmadılar. Hiç tutuklama olmadı. Suçlarının çoğu çeşitli gruplar, bazı çeteler kullanılarak işleniyor, ama şehirleri nasıl ele geçirdiklerini görebiliyorum. Yönetici organları devirdiler ve onların yerine kendilerini yerleştirdiler, uyuşturucu rotalarını, parayı ve kumar işini ele geçirdiler ve kendi kirli işlerini, kendi planlarını yerleştirdiler.

İnsan ticareti ve kaçakçılığı, biz Silver'ların hiç ilgilenmediği bir şeydi, ama Sendika, hepsi bunun peşindeydi. Bu onların ana gelir kaynağıydı ve şüphesiz Valentine'in ilham kaynağıydı.

Dünyanın dört bir yanına dağılmış bir dizi seks evi, çeşitli şekillerde kullanılan kızlar, uyuşturulmuş, bazıları ölü, bazıları ağızlarından köpükler saçan kızların görüntüleri, tüm bunlar takım elbiseli adamlar yüzlerinde sırtışlarla izlerken.

Tüm bilgilerin bir kopyasını alıp ikinci bir flash sürücüye kaydettim ve sürücüyü çıkardım.

Bu biraz zaman alacaktı ve Sendika'nın bana gelmesini beklemem gerekiyordu, onları aramaya çıkmayacaktım. Valentine öldükten sonra muhtemelen yeni bir plan yapıyorlardı ama bu sefer ben hazır olacaktım.

Flash sürücüleri çatı katındaki kasada sakladıktan sonra Wren'i aramaya çıkarım ve onu banyoda banyo hazırlarken bulurum. Eli suda dolanarak köpükleri karıştırır, yüzüğündeki taşlar parlak tavan ışıklarında pırıldar.

Bir düğmeye basarak ışıkları kısıyorum ve omzumdaki hareketlerden dolayı yüzümü buruşturarak giydiğim gömleği çıkarıyorum.

"Bugün gördüğüm tüm o pislikler," diye yorumluyor, ben onun yüzündeki saçlarını geriye doğru tararken, "Onlara bunu ödeteceksin, değil mi? İnsan ticareti, iğrenç bir şey."

"Öyle, katılıyorum, ama Sendika gibi örgütler hidra gibidir, bir kafasını kesersen, yerine üç tane daha çıkar. Onları bu şehirden uzak tutmayı planlıyorum ama bundan fazlasını yapamam."

"Yani devam edecek mi?" Dişlerini sıkıyor.

"Bu hayatta göreceğin ve onaylamayacağın pek çok boktan şey olacak, sen burada olmasaydın da bunlar yine de olacaktı, sadece sen görmeyecektin."

"Acaba bu daha mı iyi olurdu?" diye mırıldanır ve suyu kapatır. Bana döndüğünde elleri omzumdaki kurşun deliğini kapatan büyük beyaz bandaja gider.

Bandajı derimden çıkarır ve dikişleri bozmamaya dikkat ederek yerine yenisini takar. İşini bitirince kıyafetlerini çıkarır, küvetin kenarından atlayarak suya dalar. Kabarcıklar çenesine değene ve kirpikleri yanaklarına değene kadar suya dalarken dudaklarından uzun bir nefes çıkar.

Küvetin kenarına oturup onu izliyorum, su yüzeyinde kabarcıkların ayrıldığı yerlerden pembe teni görünüyor. Alnında ter damlacıkları var ve ince bir saç teli nemli cildine yapışmış.

Eğilip saçını yüzünden çekiyorum ve suyun onu alıp götürmesini izliyorum. "Plan nedir?" Birkaç dakikalık sessizliğin ardından soruyor.

"Plan mı?"

"Sendika için mi? Onları şehirden nasıl uzak tutmayı planlıyorsun?"

"Bunu dert etme, küçük kuş," diyorum ona, küvetten kalkıp kapıya doğru yönelirken.

"Her zaman böyle mi olacak?"

Eşikte durup omzumun üzerinden ona bakıyorum, banyodan dışarı eğilmiş, elleri küvetin kenarına kıvrılmış, gözlerini kısarak beni izliyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni uzak tutmak mı? Seninle evliyim ama hayatına dahil değilim? Sadık bir eş mi bekliyorsun?"

Dudaklarım gülümsemeye bükülüyor, "Sen birçok şeysin, küçük kuş, ama sadık bir eş bunlardan biri olmayacak."

Sudan çıktı, vücudundan buhar yükseliyor ve cildine yapışan kabarcıklar pürüzsüz yüzeyinde kayıyor. Gözleri bana dikilmiş.

"O zaman ben ne olacağım? Eğer karanlıkta bırakılırsam, sana ne yararım var?" "Artık bir piyon değilsin."

"Hayır, ben oyuncu olmak istiyorum. Planının ne olduğunu bilmek istiyorum. Yardım etmek istiyorum."

"Ben de seni burada, güvende olacağını bildiğim yerde tutmayı tercih ederim."

"Peki ya sen? Sana bir şey olabileceğini bilerek her gün mutlu olacağımı mı sanıyorsun?"

Göğsüm sıkışıyor, anlıyorum ama onun kaybolduğu, benden uzak olduğu anılar, dövülüp işkence gördüğü görüntüleri ve videoları. Onun bundan uzak durmasını istememin sebebi de bu. Sendika onu öldürmek istemiş olsa da

, o artık yokken de girişimlerini sürdürmeyeceklerinden emin olamıyorum. Onun sonsuza kadar uzak durmasını önermiyorum, böyle bir hayatın Wren gibi bir kadını asla tatmin etmeyeceğini biliyorum, ama şimdilik onun güvende olmasını istiyorum.

"Seni bir kez kaybettim," diye iç çekiyorum, "Seni bir kez daha kaybedemem."

Gözleri yumuşar, banyodan çıkar ve güzel vücudunu beyaz bir havluyla sarar. Bana doğru yürür, yere su damlatır, sonra kolları boynuma dolandır ve dudaklarını boğazımın ortasına bastırır, çenemi yukarı kaldırır.

"Beni senden koparmak için beni parçalamaları gerekir," diye fısıldadı. "Ve senden bir an bile uzak kalmaktansa ölmeyi tercih ederim."

Gördüklerim hoşuma gitmeyebilir, midemi bulandırıp kalbimi göğsümün içinde acı bir şekilde sıkıştırabilir, bana Valentine ile geçirdiğim zamanları sürekli hatırlatabilir, ama geri çekilip tüm bunları kenardan izleyemem.

Bu işe dahil olmam lazım. Bir şeyler yaptığımı bilmem lazım. Lex haklı, o olmasaydı bunu göremezdim ve eğer söyledikleri doğruysa ve bu bilgilere inanılacaksa, Sendika Lex'in bile başa çıkamayacağı kadar büyük. Kızları bu şekilde sövmeye devam edecekleri düşüncesi içime sinmiyor ama belki, sadece belki, bu onların çöküşünün başlangıcı olabilir.

O kadar uzun süredir rakipsiz kaldılar ki, biz Silver'ların onları geri püskürtmesi, diğerlerinin onların o kadar da güçlü olmadıklarını fark etmelerini sağlayabilir.

Orada, onun yanında durmam gerekiyordu, kendim için değil, Lex için de değil, Rory ve Valentine'in kalesindeki tüm kızlar için.

Onların bu işteki payları için acı çekmelerini görmek istedim.

Lex bunu kolaylaştırmayacaktı ve bu beni çok kızdırdı.

Kendimi kanıtlamadım mı? Neler yapabileceğimi göstermedim mi?

Ben zayıf bir küçük kız değilim. Kan ve şiddetten çekinmem, tüylerim diken diken olsa bile. Bir canın alınışını izledim, bir can aldım. Bunu yapabilirim.

Bunu yapmak *istiyorum*.

Ondan uzaklaşıp, düşünceli gri gözlerine bakıyorum, tam olarak ne düşündüğünü anlayamıyorum.

Bir şey söyleyeceğini düşündüğüm anda, benden uzaklaşıp yatağa doğru yürüdü, yürürken pantolonunun düğmelerini açtı. İç çekip kendimi kuruladım, havluyu kapının yanındaki sepetin içine attım ve onu yatak odasına kadar takip ettim.

Yorganın altında uzanır, ellerini başının arkasına koyar, beni izler, ama ben şehri izliyorum. Bu saatte bile şehir hala canlı, aşağıdaki sokaklar hareketlilikle dolup taşıyor, arabalar ve eğlenenler... Bulutların bu kadar yüksekten gürültü boğuk olsa da, o enerjiyi hissedebiliyorum.

Bir krallığın tepesinde durmak budur işte. Ayaklarınızın altında toprak, önünüzde her isteğinize boyun eğen insanlar. Bu şehrin vatandaşlarının çoğu, kendilerini Lex'in yönettiğini bile bilmiyor, ama çizgiden çıkarlarsa, krallarının kim olduğunu kesinlikle öğrenecekler.

Karanlığın var olduğunu hep biliyordum. Gölgele. Şeytanlar.

Gördüğüm yozlaşma düzeyini beklemiyordum ama pek de şaşırmadım.

Oturma odasındakinden daha küçük, ayrı bir balkona çıkıyorum, serin gece esintisi ısınmış tenimi serinletiyor. Ellerimle korkuluklara tutunuyorum ve her şeyi izliyorum. Lex'in bakışlarının sırtımda yaktığını hissediyorum ama beni içeriye geri götürmek için hiçbir hareket yapmıyor.

Biraz daha durup, dünyanın akıp gitmesini izledim ve bir daha asla eskisi gibi olmayacağımı fark ettim. Dünyanın tamamen güneş ışığı ve gökkuşağından ibaret olduğuna inanacak kadar masum olamayacağım. Gölgelelerin, yerin altında ve karanlık köşelerde ne tür canavarların gizlendiğini merak etmeden bu sokaklarda yürüyemeyeceğim.

Ben sonsuza kadar değiştim ve bu sayede daha güçlü olacağım.

Bir daha asla zayıf olmayacağım.

Yatağa uzanmış olan Lex'e dönüyorum, kol kasları bulunduğu pozisyonda gergin, damarları ön kollarında ve daha yukarıda kıvrılıyor. Bronzlaşmış teni, odanın loş ışığında parlıyor ve altında yatan bembeyaz çarşaflarla daha da keskin bir kontrast oluşturuyor.

Gözlerimi kısıyorum.

Odanın diğer tarafındaki çekmecelere doğru yöneliyorum ve daha önce burada bulduğum bir hançeri çıkarıyorum. Elbette, o kadar uzun süre keşfetmeden duramayacağını düşünemezdi.

uzun süre keşfetmeden duracak olduğumu düşünmüş olamaz. Çelik ışıktaki parıltıyor, parmağımın ucuyla üzerinde gezdirdiğimde keskin kenarı derimi kesiyor.

"Wren," diye homurdanır Lex.

Kan damlasının parmağımdan aşağıya doğru akmasını izledikten sonra odayı geçip yatağa diz çöküyorum.

"Bu hayatın getireceği şeylerle başa çıkamayacağımı düşünüyorsun," diyorum alçak sesle, yatağa tırmanıp, onun açılmış bacaklarının arasına geçip, topuklarımın üzerine oturuyorum, bıçağı önümde tutuyorum.

Gözleri benden bıçağa kayıyor, kaşları kalkıyor. "Şu anda ne yaptığını sanıyorsun, küçük kuş?"

Başımı eğiyorum, dudaklarım gülümsemeye kıvrılıyor, "Sana, haftalar önce aldığın kadını hatırlatıyorum."

O sırtıyor.

Üzerine sürünerek, bacaklarının ve sonra kalçalarının üzerine oturuyorum, çarşafın altından onun sertliğini hissediyorum.

"Bir kadının bıçak tutması seni tahrik etmesi beni gerçekten rahatsız etmeli."

Elleri yanlarımı kavradı ve aniden beni öne doğru çekti. "Ne yapacaksın?" Ağzım onun ağzına fısıldarken, bıçağı vücuduna doğru kaldırıyorum, ucunu kasıtlı olarak aşağıya doğru çevirerek, çıplak karnını sıyrarak ilerliyor. Uç derisini keserken o bir nefes alır ve bakışlarımı aşağıya indirince, kestiğim yerde ince bir kan izi görürüm. Neredeyse hiçbir şey, hemen kapanıp iyileşecek bir çizik.

Durup bıçağın ucunu boğazına dayadım. "Hiç olmadığım kadar güçlüyüm," dedim ona, göz bebeklerinin büyüdüğünü, o kadar koyulaştığını izleyerek, neredeyse ışığı bastırarak kadar. "Daha güçlü."

"Öylesin," derken gırtlığı hareket eder ve bıçağı derisine sürter.

"Yine de beni bir kafeste tutmak mı istiyorsun?" diye fısıldadım, "Hala senin tutsağın mıyım, Alexander?"

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılır, "Hayır."

"O zaman beni yanına al," diyorum, "Onlara birlikte ne kadar güçlü olduğumuzu göster."

Ben ona bir tehdit oluşturmuyorum, boğazına dayadığım bıçak sadece bir aksesuar, ona karşı asla kullanılmayacak bir şey. Yani onun biraz kanamasını görmek umurumda değil.

"Müthiş," diye fısıldıyor saldırmadan önce.

Yere düşürüldüm, bıçak elimden düşürüldü ve onun eline geçti, sonra boğazıma dayandı, "Bu anıları geri getirmiyor mu, küçük kuş."

Anında, uyluklarımın arasında bir sıcaklık hissediyorum. Nedenini sorma ama onun tarafından domine edilip boyun eğdirilmek midemi düğümliyor ve amımı hiç olmadığı kadar sıkılaştırıyor.

Beni kendine doğru çekiyor, bıçak nefes boruma biraz daha sert baskı yapıyor, "Peki şimdi ne olacak, Wren? Hala güçlü müsün?"

"Hayır," diye
nefes alıyorum.

"Hayır mı?"

Kafamı salladığımda bıçağın kenarı derimi keser ve derimin parçalandığını hissedirim, kan akar ve yüzeye yayılır, köprücük kemiklerimin arasındaki küçük çukura birikir. Alexander bıçağı çekip alır, "Ne oluyor lan?" diye homurdanır.

"Burada güçlü değilim Lex," diye itiraf ettim, "Ama sen de değilsin."

Gözleri boğazımdaki kandan gözlerime kayar, genişler, gerçeği sezer. O benim için her zaman zayıftı ve her zaman zayıf olacaktı, ama bu aynı zamanda onun gücü ve benim de benim gücüm olacaktı.

Eğer beni gerçekten yanında durmama izin verirse, birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi anlaması gerekiyordu.

Sadece diğer yarımızı korumak için bile olsa, bir orduyu alt edebilecek bir ikili. Ağzı şiddetle ağızıma yapışır, dişleri dudaklarımı ısırır, dillerimiz düello yapar.

"Tamam," diye boğuk bir sesle söylüyor, "tamam!"

Kalçaları bana sürtünerek boğazımdan düşük, gırtlaktan gelen bir inilti koparır.

"Bana bu kadar duyarlı olmanı seviyorum," diye kulağıma fısıldadı, sonra başını eğip boğazımdaki kan izini yalamaya başladı. Başını geri çekip gözlerini kısarak bana bakarken dudakları kanla lekelendi. "Her zaman hazır, her zaman ıslak."

Kalçalarımı döndürerek onun uzunluğunun üzerinde kayarım.

Gözlerim geriye yuvarlanır, zevk içimi sıkıştırır.

Ellerini indirip boxerını uyluklarından aşağı çekmeden önce metalik bir ses duyulur.

"Bu hayatta bunu tadını çıkarmak için asla yeterli zaman olmayacak," diye homurdanır ve ileri doğru savrulur, içime o kadar derine girer ki onu karnımda hissedirim.

Çığlık atıyorum, bacaklarımı kaldırıp açarak ona daha fazla erişim imkanı veriyorum. Yavaşça çekiliyor, alnını alnıma bastırıyor ve kalçalarını itiyor. Bir kolunu uyluklarımın arkasına dolayarak beni yerinde tutuyor ve sonra beni gerçekten sikiyor. Tekrar tekrar sertçe vuruyor, o kadar sert ki kemiklerim titriyor ve ağzı boğazıma aç bir şekilde öpücükler bırakıyor, emiyor ve ısırtıyor.

"Lex," diye inledim, kalçalarımı biraz kaldırarak biraz daha içeri girmesine izin verdim.

"Siktir," diye homurdanıyor, "Çok iyi. Çok iyi lan."
Beni sertçe, acımasızca sikiyor, vücudumdan o kadar yoğun bir orgazm çıkartıyor ki, bir daha asla iyileşemeyeceğimden eminim ve artık biliyorum, onun bunu kabul edeceğini biliyorum.

Benim başıma gelecek tehlikenin ne kadar büyük olduğuna inansa da, beni bir kalkanın arkasında tutamayacağını biliyor.

O nereye giderse, ben de her zaman onu takip edeceğim.

Wren, masanın karşı tarafında otururken yanımda kaskatı kesilir. Etrafımızdaki restoran kalabalık, konuşmalar gürültülü ve coşkulu ama bizim masamız tam tersi.

Kingston, gözleri bizim önündeki koltuklara oturmamızı izlerken bir kadeh şarabı yudumluyor. Isobel, Noel sabahı bir çocuk gibi Wren'e gülümsüyor ve aniden masanın üzerinden eğilip Wren'in sol elini tutuyor.

"Güzel taş!" diye gülümser, parmağındaki taşları parmaklarıyla okşayarak, gözleri fal taşı gibi açılır, "çok güzel."

Wren dikkatlice elini geri çeker, "Teşekkür ederim."

"Sen çok güçlü bir kraliçe olacaksın," diyor Isobel.

"Bu bilgiyi bana vermek için çok uzun zaman bekledin," diyor Kingston, orta parmağıyla alt dudağını ovuştururken, parmağındaki yüzükler ışığı yansıtıyor, "bunu bir süredir bildiğin halde."

"Birkaç gündür," diye onaylarım, onun bunu zaten bildiğini görmezden gelerek. "Peki neden bunu şimdi görüyorum?" diye sorar, gözlerini Wren, "Benim ticaretim yeterince değerli değil miydi?"

Burun deliklerim genişledi, "Beni zorlama, Heart, kim olduğun umurumda değil, benim bölgemdesin."

Hafifçe güldü.

"Kardeşimi takma," Isobel tısladı, "tartışmayı çok seviyor ve sık sık tartışıyor."

"Kardeşin tam bir pislik gibi görünüyor." Wren yorumlar, parmaklarını masanın üzerinde yumruk haline getirip King'e sert bir bakış atar.

"Tam da bu anda geldiğim için çok memnunum," diyor King aniden, "Seninki gibi bir ateş, Valentine'in istediği gibi hemen söndürülmemeli."

"Yeter," diye bağırırım, "Bilgilerini aldım."

"Biliyorum," diye geriye yaslanarak garsonu çağırır, "Ama önce yemek yiyelim, açlıktan ölüyorum."

Bu saçmalıkla uğraşacak vaktim yoktu.

Heart'ları pek sevmezdim. Kingston sinir bozucu ama güçlüydü, demir yumruklu bir hükümdardı. Hakkında hiçbir bilgi olmaması onu tahmin edilemez kılıyordu. Taht için kötü şöhretli bir hükümdarı devirdi, Avrupa'da yeni ticaret ve iş alanları açtı ve hiç kimse ona meydan okumadı. Çoğu kişi onu sevmezdi, ama onu rahat bırakırlardı çünkü bir saniyede bir orduyu yok edebilir ve gözünü bile kırpmazdı.

Isobel kaotikti. Çekici ve nazık bir dış görünüşün altında çok daha sinsî bir şey saklıyordu. Gözlerinde şiddeti haykıran bir karanlık vardı ama yine Kingston gibi, kimse onun hakkında pek bir şey bilmiyordu.

Onları sevmesem de, korkutucu ve saygıdeğer kişilerdi ve bu ticaretin buna değer olduğunu kabul etmek zorundaydım. Wren'i pazarlık kozu olarak kullanabilir, beni bilgiyi teslim etmem için şantaj yapabiliirdi, ama bunun yerine bu işte pek çok kişinin yapmayacağı bir şey yaptı.

Yiyecek sipariş ettikten sonra King, konuşmayı daha hafif konulara yönlendirerek Sendika ile ilgili her şeyden uzak durur. Wren yanımda biraz rahatlamış, Isobel ile vücudunu süsleyen dövmeler hakkında konuşmaktadır.

Yemeğimizi yedikten ve restoran biraz daha boşaldıktan sonra elini uzattı.

Cebimden flash belleği çıkarıp, onun açık avucunun üzerine tutuyorum.

"Bu bilgilerle ne yapmayı planlıyorsun?" diye soruyorum.

"Seni ilgilendirmez," diye cevaplar King, "Ama senin örgüte olan işin bitene kadar kullanmayacağım."

"İngiltere'ye mi dönüyorsun?"

"Bu gece," diye onayladı King, "Halletmem gereken işler var ve çok uzun süredir uzaktayım."

Flash sürücüyü eline bırakıyorum, "Ainsley'in ortaya çıkardığı her şey var içinde, elde ettiği görüntülerin taranmış elektronik kopyaları da dahil."

"Teşekkürler," King başını sallayarak selamlar ve ayağa kalkar, Isobel de onu takip eder. Uzaklaşır ama omzumun önünde durur, eli aniden omzuma düşer, "Bilgin olsun, söylediklerimde ciddiydim, seni ve aileni saygı duyuyorum, ancak," duraksar, eğilir, "kadınının katlandığı şeyler için ona çok daha fazla saygı duyuyorum. Ona iyi bak."

Ve sonra giderler.

"Beni korkutuyorlar," diyor Wren, şarap kadehini kaldırıp dibinde kalan kırmızı sıvının son yudumunu içiyor. Ryker karşıımızdaki boş koltuklara oturuyor.

"Adamlara onları havaalanına kadar takip etmelerini ve gerçekten ayrıldıklarından emin olmalarını emrettim."

Onaylayarak başımı sallarım, "İyi, Sendika ile ilgili her ne boktan şey olursa olsun, onlar gitmeden önce gitmelerini istiyorum."

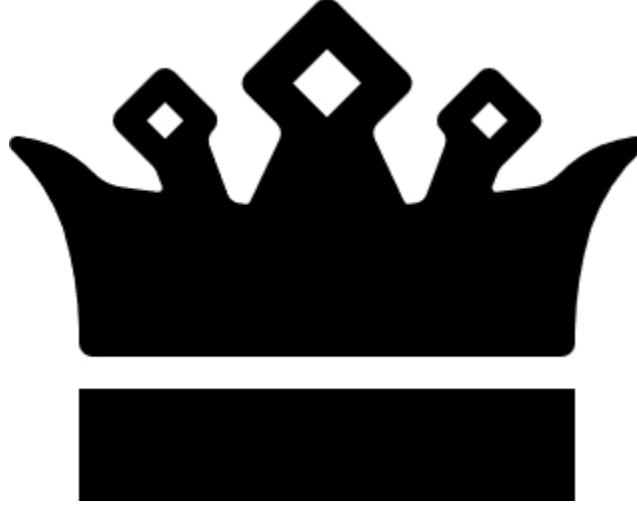
"Onlara güveniyor musun?" diye sorar

Wren aniden. "The Heart's'a mı?"

"Mm," diye başını sallar.

"Isobel biraz tuhaf biridir," diyor Ryker.

"Sözlerini tuttular," diyorum, "Kalmaları için bir neden yok. Gideceklerine güveniyorum, geri dönecekler mi... o başka bir mesele."

Saat geç oldu, Wren ve şehir uyuyor ama enerjim hala yüksek, bu yüzden dinlenemiyorum. Çok fazla değişken ve yetersiz bilgi beni tedirgin ediyor. Syndicate'in nerede olduğunu ve kaç üyesi olduğunu bilmediğim için uykum kaçıyor. Planımın yeterli olacağına güveniyorum, böyle bir organizasyon, bu kadar çok üyesi varken böyle bir tehdidi hafife almayacaktır.

Tek sorun, onları nasıl bulacağımı bilmiyorum olmam ve beklemek beni öldürüyordu. Geleceklerdi, elbette geleceklerdi, ama *ne zaman?*

Yumruğum deri torbaya çarptı, çarpmanın etkisiyle torba şiddetle sallandı ve sonra tekrar vurdum, fazla enerjimi yakmaya çalışıyordum.

"Lex," Wren'in sesi beni durdurur.

Çantayı sıkıca tutup sallanmasını engelliyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum. Kıyafetine bakınca kaşlarım yükseliyor: dar siyah tayt ve spor sütyeni giymiş, bakır rengi saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve bana doğru yürürken sarkaç gibi sallanıyor.

"Uykun mu kaçıyor?"

"Öyle bir şey," diyorum, gözlerim vücudunu tararken, kıvrımlarını ve ağzında beliren yaramaz gülümsemeyi inceliyorum. Artık çok daha

daha sağlıklı, kilosu normale dönmüş, yaraları iyileşmiş ya da neredeyse iyileşmiş.

"Benimle dövüş," diyor, matın üzerinde pozisyonunu alıyor, "biraz enerji harcayalım."

"Sana zarar vermek istemem, küçük kuş." O gülüyor, "bana zarar vermezsin."

Dövüş pozisyonuna geçip kaşlarını kaldırarak meydan okur, "Korkuyor musun?"

"Ah, küçük kuş," diye gülüyorum, mindere onun yanına oturarak, "meydan okumayı sever misin?"

"Her zaman," diye gülümsüyor ve bana doğru atılıyor, bacaklarını belime dolayarak zıplıyor ve sonra kendini geriye atıyor, beni de beraberinde götürüyor. Aniden momentumla öne doğru düşüyorum, dizlerimle matın üzerine çarpıyorum ama vücudu benimle birlikte gelmiyor. Bir şekilde kendini kurtarmayı başarıyor, zıplayarak uzaklaşıyor ve önümde çömelerek iniyor, ağzında bir sırıtış var.

Ayağa kalkıp boynumu çitlatıyorum, sonra ona saldırıyorum, belinden yakalayıp mindere yapıştırıyorum, elimle başının arkasını tutarak çarpmasını önliyorum.

O da öylece yatıp bunu kabul etmez, beni nefesimi kesecek kadar sert bir şekilde kalçalarını yukarı doğru iter ve sonra beni ters çevirir, ellerini boğazıma dolayarak kalçalarımın üzerine oturur.

"Çok yumuşak," diye fısıldayarak alay ediyor, "Her seferinde kazanacağım." "Küçük kuş," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum, boğazım onun avuçlarının altında çalışıyor.

"Evet, *benim* sapkın kralım?" Alt dudağımı yalıyor, "Eğer istediğin buysa, teslim olmayı kabul ederim."

"Asla," diye homurdanıyorum, parmaklarım bileklerini kavırıyor.

Ve böylece dövüşürüz. Artık devam edemeyecek kadar yorgun, uyumaktan başka bir şey düşünemeyecek kadar bitkin olana kadar dövüşürüz.

Ve sabah güneşi beni uyandıran ve sorunlar gerçekten başlayana kadar her şeyi unuturum.

"Gittiler," Ryker solumda durarak onaylar.

Kafamı sallıyorum, hiçbir şey söylemeden takım elbiseli adamın yaklaşmasını izliyorum, onu takip eden ve takım elbiseli adamdan çok daha tehditkar olan başka bir adam birkaç adım önümde duruyor. Heart ve ekibi uçağa bindiği anda haber göndermeleri tesadüf değil.

Wren, çenesini meydan okurcasına kaldırarak yanımda duruyor.

"Wren Valentine," adam onu selamlayarak, ayaklarından başlayıp başının tepesine kadar baştan aşağı süzer, "Seni bu kadar iyi görmek sürpriz oldu."

Öfkem yüzeyin hemen altında kaynamaya başlar, patlama değil ama uzun sürmeyeceğini sanmıyorum.

"Neler yapabileceğimi görsen şaşırırsın," diye karşılık veriyor, "Sırf kadını diyen beni zayıf sanma."

Adam dişlerini yaladı ve gözleri bana takılmadan önce onu başından savdı, "Sen oldukça karmaşık bir durum yaratıyorsun, Silver."

"Ne yazık," diye yalan söylüyorum.

Kaşlarını kaldırıp sırtı, "Buraya teslim olmaktan, daha fazla kan dökülmemesinden bahsetmeye geldim."

Ryker yanımda kahkahayı patlatır ve sonra ciddileşir, "Oh, sen ciddisin," bana bakar, "O ciddi."

"Sen benim adımı biliyorsun," diyorum, "seninki ne?" "Eric Ward," diye cevaplıyor.

"Eric," diye tekrarlarım, "İşin nedir?"

"Ateşkes," diye sırtarak cevaplar,

"Eğer istersen."

Gözlerim onun arkasındaki adama kayıyor, bir paralı asker, burada işlerin ters gitmemesini sağlamak için tutulan bir kiralık katil. Onun elinde sadece bu adamın olduğunu sanmıyordum, birkaç keskin nişancı da dahil olmak üzere daha birçok adamı olduğuna şüphem yoktu, ama planım işe yaradığı sürece, bu gece hiç kan dökülmeden hepsi buradan ayrılacaktı. Bina rüzgârlı, yaz sonu esintisi yapının açık deliklerinden içeri giriyor. "Valentine'in cesedi bulundu,"

diyor Eric, topuklarını döndürerek alanı incelemeye başlıyor, parmağını "Oldukça şiddetli bir ölüm." "Bunu hak etti." diyor Wren, sesi düzgün ve sabit.

"Belki de." Eric kabul ediyor. "Şartlarınızı söyleyin," emrediyorum.

"Teslim olursan kimseye zarar verilmez," diye bana dönüyor, "Senin tahtta kalmaya devam etmen için bir anlaşma yapabiliriz ama sonuçta bu şehir bize ait."

"Yani, daha fazla kızı kaçırabilirsin?" Wren öfkeyle öne çıkar, "Sen iğrençsin."

"Öğreneceksin," diye tıslar Eric, "Sen bu sıralara ait değilsin kadın, sen ıslak bir amcık ve kolay bir seks objesi olmaktan başka bir şey değilsin."

"Yeter!" diye bağırırım, "Ya kabul etmezsem?"

"O zaman sen, senin orospun ve bu işe karışan herkes erken bir mezara girersiniz."

Bunu sanki bir imparatorluğun yıkılması sıradan bir olaymış gibi, çok sakın bir şekilde söylüyor.

Ama anlamaya başlamıştım. Ainsley'nin bilgiye sahip olduğunu biliyorlardı, ama onu bana ulaştırmayı başardığından haberleri yoktu.

Avantaj bendeydi.

"Etkileyici sözler," diye alay ettim, "Ama kabul etmiyorum." "O zaman sen bir aptalsın," diye tükürdü Eric.

"Öyle miyim?" diye sordum.

Eric gözlerini kısarak başını eğdi.

"Görüyorsun, sanırım bu şehirden daha değerli bir şeye sahibim." Eric'in yüzü soluyor, "Öyle mi, Bay Silver?"

Elimi uzattım ve basit kahverengi bir zarf elime kondu. Onu almadan önce bir silah çekildi ve kafama doğrultuldu.

"Bunu yapma," diye uyarıyorum.

Sanki sözlerim bir işaretmiş gibi, silah Wren'e doğrultulur. O hiç irkilmez, aksine daha dik durur, göğsünü şişirir ve dudaklarında acımasız bir gülümseme belirir.

Heyecanlanmak için tamamen yanlış bir zamandı ama yine de sikim titredi.

Siktir, bu kız çok cesur.

"Bu da aynı şekilde bitecek," diyorum ona. "Burada ne var bir bakalım mı?"

Silah çekilmiyor ama ateş edilmiyor, bu yüzden devam ediyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor. Kendi güvenliğim umurumda değil, ama Wren'inki umurumda. Ona doğrultulmuş namlu beni terletiyor, ama sakinliğimi koruyarak, onun hayatına yönelik tehdit sanki önemsiz bir rahatsızlıkmış gibi ifademi soğutuyorum.

Dönüp en yakın yüzeye doğru ilerliyorum, zarfı açıp içindekileri yan tarafa döküyorum ve bir dizi uygunsuz fotoğraf ortaya çıkıyor.

"Bu sensin, değil mi?" diye soruyorum, fotoğrafları her biri görülebilecek şekilde yayarak.

Eric onlara bakar ve "Bunlar hiçbir şey" der.

Gülüyorum, "Hayır, ama bu," cebimden flash belleğimi çıkarıyorum, "bu yeterli."

"Ne olacak peki?" Eric gülüyor, "Polise mi gideceksin?"

Her şeyi sunucuma yedekledikten sonra, flash sürücüyü fotoğrafların yanındaki tezgahın üzerine koyup elimle üzerini kapatıyorum, "Hayır, ama bunları yayınlayacağım. Polise gitmeme gerek yok, hiçbir şey yapmama gerek yok. Yıllar boyunca birçok insanı kızdırdın, polis sana veya ortaklarına ulaşmadan önce, mahvettiğin insanlar ve aileler tarafından parçalanacaksın. Kim olduğunu bilmiyorlar, hiç anlayamadılar, ama bu bilgiler onlara ihtiyaç duydukları her şeyi verecek."

Elim hala sürücüyü kapatırken, silahın soğuk metalinin şakağıma bastırıldığını hissediyorum. "Beni durduracak hiçbir şey yok," diye uyarıyor Eric.

Wren'i göremiyorum ama paniğini hissedebiliyorum. Kemiklerime kadar hissediyorum, onun varlığının yaklaştığını hissediyorum.

"Yap şunu. Ben öldüğümde ne olacağını gör." Gülerek, "İşin bitti Eric. Bu şehir yok oldu."

"Sanmıyorum. Vur onu!" "Hayır!" diye bağırır Wren.

"Ben ölürsem, yine de serbest kalacak." Aceleyle konuşuyorum. Emniyet mandalının sesini, ateş etmeye hazırlanırken giysilerinin hareketini duyuyorum. Aradan geçen saniyeler saatler gibi geliyor ama sonra Eric "Bekle!" diye bağırıyor. Aramızda uzun bir dakika sessizlik oluyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim," silahı çevirip Eric'e bakarak, "beni vurursan, Wren'i vurursan, herhangi birimize zarar verirsen, dünya bunu görür. Bir şartım var, anladın mı? Ben ölürsem, sen de ölürsün."

"Blöf yapıyorsun."

Yapmıyordum.

"Deneyin bakalım."

"Hepsi bu mu?" diye sordu Eric.

"Sen gidersin, ben güvende tutarım, sen *benim* şehrimden uzak durursun, senin bilgilerin ve kimliklerin halktan gizli kalır."

"Sana nasıl güvenebiliriz?"

"Güvenilemem," diye itiraf ettim, "Ama bu riski almaya hazır mısın?" "Kaç kişi var?" diye sordu.

"Yeterince."

"Bunu sevmeyecekler." "Bu çok yazık," diyorum.

Eric elini sallayarak adamını etkisiz hale getirir ama ben henüz rahatlamam. "Ainsley," diye devam ederim, "O eve geliyor."

"Bunu yapamam," diyor, "o çok değerli." "O zaman anlaşılmamız yok."

"Sana hiçbir şey için söz veremem Silver, ama *Ainsley'nin değerli* bir varlık olduğunu biliyorum."

"O zaman ne vaat edebilirsin?"

"Şehrini." Dişlerini gıcırdatarak, "Biz gideriz, karşılığında sen sakladığın bilgileri saklı tutarsın."

"Peki ya Ainsley?"

"O artık Sendika'ya ait." "Hayır!"

Ryker homurdanır.

Daha büyük düşünmem gerekiyordu. Ainsley akıllıydı. Ölümcül. Bunun üstesinden gelebilir.

"Peki."

"Tamam mı?" Ryker tıslar.

Onu sinirlendireceğini bilsem de onu görmezden geldim, çünkü düşmanı bölgemizden uzaklaştırmak için yapılması gereken buydu. Ainsley'i bu karmaşadan kurtarmanın başka bir yolunu bulacağım.

"Anlaştık mı?" diye sorarım. Eric bir an duraksar ama sonra "Evet" der.

Adamın benim bölgemden çıkıp şehir sınırlarını geçene kadar adamlarımın onu takip etmesini görene kadar rahatlayamazdım. Wren'den ve benden uzaklaştığını bilene kadar rahatlayamazdım.

Bu şehir Silver'ın elinde kalacak ve ben başka bir yerde görmeden çok önce ölmüş olacağım.

Bu bir zafer gibi gelmiyor, sadece kaçınılmaz olanı ertelediğimizi hissediyorum.

Ainsley'nin kaçak yaşamak zorunda kalması ve Sendika'nın içinde mahsur kalan tüm o kızlar için duyduğum suçluluk duygusu omuzlarımda ağır bir yük olarak duruyor.

Şehir şimdilik güvende olabilir, ama Lex'e daha fazlasını yapması için baskı yapmaya devam edeceğim.

Ryker kanepede oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış pencereden dışarı bakarken, parmakları arasında bir viski bardağı sallanıyor. Lex ise mutfakta durmuş, düşünceli, kara kara düşünerek, tesiste olan biten her şeyi düşünüyor.

Gruff'ın yanından geçip omzuna dokunuyorum. Bana küçük bir gülümseme atıyor ama pencereden dışarı bakmaya devam ediyor, şüphesiz Ainsley'i düşünüyor. Orada neler olduğunu merak ettim. Sadakatten daha fazlası mıydı? Lex'e ulaştığımda, elimi omurgasına koyup dokunuşumun onu rahatlattığını hissederek kaslarının gevşediğini hissediyorum.

"Küçük kuş," diye fısıldadı, beni önüne çekip kollarına hapsetti, ağzını saçlarıma dayadı.

"Bence Kingston'a ulaşmalıyız," birkaç dakikalık sessizliğin ardından söylüyorum, "onları alt etmek için yardımımızı teklif edelim."

"Biz kanunsuzlar değiliz," diye mırıldanır Lex.

"Hayır, ama bildiklerimi düşününce bu durumu olduğu gibi bırakmak içime sinmiyor." Lex hiçbir şey söylemeyince, göğsünden iterek onun çelik gibi gözlerine bakarım, "Ben kendim yapacağım. Senin onayına ihtiyacım yok."

Ağzı yukarı doğru kıvrılır, "Hayır, gerek yok."

"Tamam, iyi." Bir kez başımı sallarım. "O zaman Isobel'le zaten iletişime geçtiğimi sorun etmezsin."

Kıkırdaması göğsümde yankılanır, titreşimi midemde kelebekler uçuşur, "Neden şaşırmadım acaba?"

Blöf yapmıyordum. Birkaç saat önce Isobel'e ulaştım. Eric, kiralık katilini de yanına alıp gittikten sonra, onların numarasını buldum ve onu aradım. Ayrıntılara girmedim, bana tam olarak ne planladıklarını söylemedi, ama ihtiyaç duyarsa yardım teklifimi kabul etti.

Kingston hala beni korkutuyordu ama bu durumda doğru olanı yapacağına güveniyordum.

Lex eğilip beni nazikçe öperken elleri yanlarımdan aşağı kayıyor. "Yatağa git," diyor, "Ben birazdan gelirim."

Ryker'a baktım ve başımı salladım, onları yalnız bırakarak yatak odasına gidip kıyafetlerimi çıkardım.

Rory, bu örgütü durdurmak için elimden gelen her şeyi yapmamı isterdi. Onları alt etmekle bu kadınların sömürülmesine tamamen son verilebileceğine inanmıyordum, ama onların büyük bir oyuncu olduğunu ve bunun yardımcı olacağını biliyordum.

Yatak örtüsünün altına girip, şehrin parıldayan ışıklarına, daha uzaktaki rıhtıma bakarak bir dakika nefes almaya izin verdim.

Her şey nasıl da değişmiş.

Hayatım, sadece birkaç ay öncesine göre ne kadar da farklı.

Doğru kararı verdiğimi biliyorum.

"Onu kurtların önüne attın," diye suçluyor Ryker, viskisini bir dikişte içiyor.

"Ainsley iyi olacak," diyorum ona, "Ama onu kurtların önüne atmadım kurtların arasına attım."

"Sen buna ne diyorsun?" diye
bağırıyor. "Ne yapmamı isterdin?" diye
homurdanıyorum.

O içini çekip yüzünü ellerinin arasına alır, başını sallar ve sonra aniden ayağa kalkar, tek kelime etmeden kapıya doğru yürür. Birkaç gün sürer ama bu şehir için gerekli olanı yaptığımı anlayacaktır.

O gittikten ve etrafıma sessizlik çöktükten sonra nihayet ayağa kalkıp yatak odasına yönelirim ve Wren'i yatağımızda çarşafların altında bulurum.

Dağınık saçları yastığın üzerine yayılmış, rengi yastığın beyazlığıyla keskin bir kontrast oluşturuyor.

Şimdilik her şey bitmişti.

Valentine gitmişti, Wren güvendeydi ve Sendika geri çekilmişti.

Her şeyin bittiğine, bir daha denemeyeceğilerine inanacak kadar aptal değildim ama şimdilik biraz rahatlayabilirdim.

Soyunarak Wren'in arkasına geçtim ve onu kendime yaklaştırdım. Çıplak teni benimkine değdi, sıcak ve davetkardı ve elim onun vücudunu okşadığında, dokunuşumla titredi ve bana döndü.

Ağzını ele geçirip, onu sertçe öptüm ve onu yatağa bastırarak, tenine dokundum ve tadına baktım.

Tırnakları sırtımı çizdi, derimi ısırdı ve ben ağzına doğru homurdandım, ona olan ihtiyacım her geçen saniye daha da artıyordu. Uyluklarının arasına yerleştim, penisim onun sıcak ve hassas tenine bastırıyordu. Sırtı yataktan kalktı, göğüsleri dışarı çıktı ve dişlerimle bir meme ucunu yakaladım, diğer elim karnından aşağı kayarken onu ısırip klitorisini buldum. Onun uyarılması parmaklarıma bulaşıyor, onu kızdırmak ve ağırlığının altında nefes nefese kalmasını sağlamak çok kolay oluyor. Bir parmağımı içeri kaydırıyorum, dudaklarından çıkan iniltiyi kendi dudaklarımla yakalıyorum ve daha fazla bekleyemeyerek, sikimi girişine yerleştirip ileri doğru vuruyorum, kendimi sonuna kadar gömüyorum.

Çığlıkları karanlık yatak odasında yankılanıyor, onu sikerken cildin cilde çarpmasının hızlanan temposuyla karışıyor.

O benimdi. Her zaman benim olacaktı. Bir kraliçe.

Hayatımın karanlığındaki ışık.

"Lex!" diye bağırır, bacaklarını açar ama ben bir bacağına tutup geriye doğru çekerek, ayak bileği omzumda duracak şekilde kaldırıyorum.

"Kime aitsin?" Ağzına doğru sırtıyorum.

O gülüyor ama ben kalçalarını hareket ettirip, biraz farklı bir açıyla içeri girip, onun içindeki o tatlı noktaya sürtünce gülüşü kesiliyor.

"Kim?" diye ısrar ettim.

"Sana!" diye nefes

nefese cevap veriyor.

"Boşalmak ister misin?"

"Evet!" Tırnakları derimi tırmalıyor, "Evet, *lütfe*."

Aniden onun vücudundan çekiliyorum ama o itiraz etmeden önce, kalçalarını tutup onu döndürüyorum, onu dizlerinin üzerine çekiyorum. Elim omurgasının dibinde dururken, tekrar giriyorum, beni saran sıcak amının hissi testislerimi yukarı çekiyor ve zevk omurgamdan aşağıya doğru akıyor.

"Siktir," diye homurdanırım, derinlemesine girip parmaklarımla klitorisini sıkıştırırım. O geri çekilir, çığlık atar ama sonra kendini hareket ettirmeye başlar, o yüksek hissi aramak için benim sikimde yukarı aşağı kayar.

Onun vücudunu izlerken, parmaklarım onun vücudunda dolaşüyor ve o gittikçe daha da sıkılaşıyor, ta ki sonunda boşalana kadar. Onun ecstasy çığlığı penthouse'da yankılanıyor ve sonunda sakinleştiğinde, vücudu düşüyor ama ben durmuyorum.

Onu sertçe sikiyorum, her derin itişte vücudunu yatağa bastırıyorum, ta ki boşalarak kalçalarımı sabitleyene ve içine boşalana kadar.

Başını çevirip, omzunun üzerinden bana bakar, nefes nefese.

Yavaşça, yüzündeki bir tutam saçı çekip, parmaklarımı yanağında gezdiriyorum, sonra eğilip yanağına öpücük konduruyorum ve kulağına fısıldıyorum, "Hükmetmeye hazır mısın, küçük kuş?"

"Seninle," parmağımı ağzına alır, "her zaman."

Epilog

6 ay sonra.

Merdivenlerden inip balo salonuna doğru ilerlerken, mermer zeminde topuklarımın çıkardığı sesler düzenli bir ritim oluşturuyor. Köşede bir müzik grubu kurulmuş, neşeli müzik çalıyor ama kimse dans etmiyor. Garsonlar konuklara şampanya ve viski ikram etmek için kalabalığın arasında dolaşıyor.

Lex'i barın yanında polis şefi ile konuşurken, Ryker'ı ise ahşap bara yaslanmış halde görüyorum.

Ona doğru yürümeye başlıyorum, smokinli hali vücuduma tuhaf şeyler yapmaya başlıyor. Gümüş rengi ve üst kısmı dar olan elbisem, dizlerime kadar uzanan ve vücudumu güzel gösteren A kesim eteğe dönüşüyor ve saçlarım yüzümden uzaklaştırılarak sırtıma dökülüyor.

"Bayan Silver," Bir adam Lex'e doğru ilerlememi durdurdu ve ben dönüp beyefendiye gözlerimi kısarak baktım.

"Evet?" Onu tanımadım ama bu gece burada tanımadığım birçok yüz vardı.

Gözleri vücudumu taradı, karnımda biraz durduktan sonra tekrar yüzüme baktı. "Sizinle iletişime geçmek istedim," dedi. "Ben Dedektif Scott."

Kaşlarımı kaldırdım, "Tamam?"

"Kayıp kız davasında çalışıyorum," diye devam etti, "Bu davaya çok dahil olduğunuzu biliyorum."

Omzunun üzerinden Lex'i gördüm, gözleri dedektifin sırtına dikilmişti ve bir dakika bile geçmeden içkisini bırakıp şefle yaptığı konuşmayı bitirip buraya doğru gelmeye başladı.

"O kadar da dahil olmadım," dedektife söylüyorum, "Sadece davaya yardımcı olmak için biraz finansal destek sağladım."

"Yardımcı oldu," diye başını sallar, "ama anlamıyorum." "Neyi anlamıyorsun?"

"Adamlar," ağzını ovuşturur, "ipuçlarımız vardı ama şimdi ortadan kaybolmuş görünüyorlar."

"Oh, ne yazık, sence ne oldu?"

Ne olduğunu tam olarak biliyordum. Bu *adamları* yakalamak yeterli değildi, hapis yatacaklardı, ama yeterli süre yatmayacaklardı ve sonra serbest kalacaklardı. Benim istediğim bu değildi ve Lex de aynı fikirdeydi. Polisin olaya dahil olması karmaşık bir konuydu, ama gerekliydi.

"Sanırım biliyorsunuz," diye homurdandı, "kocanız iyi bir adam değil, değil mi Bayan Silver? Ama siz, siz iyiydiniz."

"Sanırım yanıyorsunuz dedektif."

"Dedektif," Lex'in elleri sertçe omzuna iner, parmakları kıvrılır, "Onu benden uzaklaştırmaya çalışmak için biraz geç, biz zaten evliyiz." "İyi akşamlar, Bay Silver," dedektif ondan uzaklaşır, "Onu korkutmuyordum, sadece merak ediyordum."

"Çözmeniz gereken bir dava yok mu?" Lex alaycı bir şekilde sorar, "Şimdi izin verirseniz, karımın bir içkiye ihtiyacı var."

Alexander elimi tutar, beni dedektiften nazikçe uzaklaştırır ve Ryker'ın beklediği bara doğru çeker. Lex'in vücudunu hızlıca taram, ceketinin yakasının hemen altında kan lekeleri görürüm. Hızlıca nefes alıp onu durdururum ve kumaşı yeniden düzeltir, birkaç saat önce etkinlik başlamadan önce yaptığı şeylerin izlerini gizlerim.

"Değişmek için bir dakika bile zaman bulamadın mı?" diye azarlarım, başımı sallayarak kumaşı çekip düzeltirim.

"Geç kaldım," diye omuz silkiyor, "ve hepimiz karımın beklemekten ne kadar nefret ettiğini biliyoruz." "Neden geç kaldın?"

"Bazı komplikasyonlar oldu," diyor basitçe, "işler karıştı."

"Görüyorum."

"Şimdi halledildi," diyor bana, "dedektif ne istiyordu?"

Gülümserim, "Aslında hiçbir şey, kayıp kızlar hakkında bilgi aldı."

Kayıp kızlar hakkında polise ihbarda bulunduktan ve şehrin en derin, en karanlık köşelerinde faaliyet gösteren bir insan ticareti çetesini ortaya çıkardıktan sonra, soruşturmayı takip etmeye ve finanse etmeye başladık. Sendika da bu işin içindeydi ama hala doğrudan bağlantısı yoktu. En büyük darbe ise Lex'in en güvendiği adamlarından birinin bu komploda parmağı olduğunu keşfetmesiyle geldi. Bir köstebeği olduğunu biliyordu ama bunu beklemiyordu. Dawson ve ailesi, Lex ve ailesinin burada olduğu kadar uzun süredir buradaydı ama Dawson daha fazlasını istiyordu.

"Evlendiğim adamın iyi bir adam olmadığını bana uyarmaya çalışıyorsun."

"Öyle değil," diye onayladı Lex, eğilip beni şefkatle öptü, "Ama tamamen sadık."

Geri çekildiğinde, vücudumu baştan aşağı süzer, elleri karnımdaki büyüyen şişkinliğin üzerine gelir. Elbisemin kumaşını düzeltip sıkılaştırır, şişkin alanı ortaya çıkarır, sonra elini göbeğimin üzerine koyar ve başparmağıyla dairesel hareketler yapar.

"Sana hamileyken ne kadar güzel olduğunu hiç söyledim mi?" "Sadece birkaç yüz kez," diye gülerek, eline yaslanıyorum.

"Seni birkaç yıl bu şekilde tutacağım."

Gülerek, "Sanmıyorum, bu kadarı yeter," diyorum. "Oh hayır, küçük kuş," diye alay ediyor, "En az üç tane düşünüyorum."

Kafamı sallarım, eli karnımı nazikçe okşar, sonra beni yönlendirip barda bir tabureye oturtur.

"İzleyenler olduğunu fark ettin mi?" diye fısıldarım, ağzı ağzıma yaklaşırken, dili dudaklarımın arasına kayarken.

"Bırak izlesinler," diye hırıltılı bir sesle söylüyor, "Senin bana ait olduğunu onlara hatırlatmaktan başka çaresi yok."

"Sanki unutabilirlermiş gibi."

"Çok küstahsın Bayan Silver," diye homurdanıyor, "benim eğlencemi bozmak hoşuna mı gidiyor?" Elini hala karnımda tutmasına rağmen onu itiyorum. Düğünümüzün ertesi günü hamile olduğumu öğrendiğinden beri böyle.

Bana her zaman onun için ilk olacağıma söz verdi. Tek aşkı olacağıma. Kraliçesi olacağıma ve sözünü tuttu. Tıpkı benim her zaman onunla kavga edip sonra onu seveceğime, en karanlık gecelerde bile onun ışığı olacağıma söz verdiğim gibi.

Ama emin olduğum bir şey vardı. Hayatımız ne kadar zor ve karanlık olursa olsun, her zaman onun yanında olacaktım.

Gerçekten her şeyin bittiğini düşünmedin, değil mi?

*Wren ve Lex mutlu sonlarına ulaşmış olabilirler ama biz daha yeni
başlıyoruz!
başladık!*

Gözünüzü dört açın, sıradaki kitap Kingston'ın kitabı!

2022'de çıkacak.

[Wicked Heart'ı buradan ön sipariş verin!](#)

COMING
2022

WICKED
HEART

A WRECK & RUIN NOVEL
RIA WILDE

More from
RIA *Wilde*

Twisted City Duet

[Little Bird - Kitap 1](#)
[Twisted King - Kitap](#)
[2](#)

Wreck & Ruin

[Wicked Heart](#)

Acknowledgements

Öncelikle, tüm okuyucularıma teşekkür etmek istiyorum. Bu düeti ilk başladığımda, bu kadar başarılı olacağını hiç beklemiyordum ve bu başarıyı sizlere borçluyum.

Kitaplarıma şans verdiğiniz ve tüm nazik sözleriniz ve teşvikleriniz için teşekkür ederim.

Bu kitabın tanıtımına yardımcı olmak için kaydolan tüm kitap blogcularına, bookstagrammer'lara ve booktokker'lara çok teşekkür ederim! Son birkaç ayda bana o kadar çok yardım ettiniz ki, ne kadar teşekkür etsem azdır!

Emma'ya - sen ve sürekli dırdırın (tabii ki en sevgi dolu şekilde) olmasaydı, bu kitabı daha erken bitiremezdim. Beni dinlediğin ve kendimden şüphe duyduğumda beni teşvik ettiğin için teşekkür ederim. Ama en çok, sadece sen olduğun ve her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Anna - Sen harikasin! Little Bird'ü bu kadar sevdiğin ve direkt mesajlarımı okuduğun için teşekkür ederim! Bu kitabın beta okuyucularından biri olduğun için teşekkür ederim, tüm cesaret verici sözlerine ihtiyacım vardı!

Başından beri bana inanan kocama. Ben olay örgüsü ve karakterler hakkında gevezelik ederken beni (bir nevi) dinledin. En çok ihtiyacım olduğunda bana yardım ettin ve beni destekledin. Seni seviyorum.

Join Ria's
reader Group!

[Wilde Readers'a buradan katıl!](#)

Stalk me!

[Instagram](#)

[Facebook](#)

[Tiktok](#)

[Bookbub](#)

[Goodreads](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM